

TAL TILL LÄRJUNGAR INLEDANDE ANMÄRKNINGAR

Januari 1940

Min broder:

När jag kan inleda min undervisning av denna nya frögrupp med orden ”Mina bröder”, kan jag nog säga att ni då vet att gruppintegration uppnåtts i tillräckligt mått och att det verkliga grupparbetet kan börja. Jag har förut angivit de vidare och viktigare syftena¹, vilka, som ni vet, är helt och hållet opersonliga. Jag skulle vilja anbefalla detta särskilda syfte till er intelligenta begrundan. Jag skulle vilja att ni börjar ert nya arbete med detta syfte och mål i er bestämda medvetenhet. Därför angav jag syftet klart, så att er tanke kan vara mottaglig för min – så långt detta är praktiskt möjligt. Låt din synkrets vara vid, min broder, och din ödmjukhet stor. Jag talar här individuellt till er, ty ni är alltjämt (majoriteten av er) *individuellt* polariserade, och gruppolariseringen har ni framför er.

Jag har ägnat mycken tanke åt det jag ålagt er i er personliga undervisning. Jag har försökt bedöma er och ert behov sett från nästa lärdom ni behöver inhämta och nästa steg ni kan taga, som frigör er, alla och envar, till fullare och djupare andligt tjänande. När jag lämnat dessa anvisningar, har jag försökt hjälpa er *såsom en grupp* mer än såsom individer, och jag vill därför be er att noga läsa varandras anvisningar, ty ni kommer att finna ert namn nämnas och kanske några förslag ges i andra skrifter än dem som riktats till er. Det är såsom en grupp ni arbetar och såsom en grupp ni går framåt.

Er kritiska inställning och ert felaktiga sätt att reagera på varandras kunskap är i färd med att snabbt försvinna hos er. Det är gott. Opersonlighetens växande måste ske stadigt och säkert. De fel, alla och envar av er har iakttagit, ligger på ytan av era liv, men den djupa inre integrationen och den gudomliga naturens verksamhet i var och en av er är mera bestämt levande än förut. Jag säger inte att den ännu nått sitt fulla rätta yttre uttryck. Den kan framkalla oro på ytan, och gör det även stundom, men om detta sköts rätt, behöver det inte vålla någon verklig störning.

Ge varandra verklig kärlek i de tider som stundar, ty den är det sammansmältande och upp-lyssande elementet i lärjungens liv. Låt icke er kärlek förbli teoretisk, utan ge den verkliga förståelse som bortser från misstag, ej erkänner skrankor, vägrar alla skiljande tankar, och omge varandra med den skyddande mur av kärlek som tillgodoser såvitt möjligt varje behov – fysiskt, emotionalt och mentalt. Det är denna, som smälter samman gruppen till ett enda organiserat helt, vilket Visdomens Mästare kan använda i Planens tjänst. Det råder vid denna tid ett starkt tryck på Dem, och mänsklighetens nödrop ljuder starkare i Deras öron. Jag har ägnat er mycken tid och tanke, och ivrigt har jag sökt hjälpa er på Vägen. Min kärlek och styrka ger jag er alltid, men icke alltid min tid och uppmärksamhet. Min innerliga bön är att Ljusets må omsluta er och Guds Kärlek förvandla era liv.

I många år har jag med bestämd planläggning och avsikt blickat framåt mot det arbete som började sensommaren 1936. Jag har sökt förbereda er alla såsom en grupp för ett aktivt deltagande i detta framtida arbete, vilket några av er haft vetskap om. När jag nu tar mig an uppgiften att förbereda er för framtida ökad användbarhet och för närmare samarbete, måste jag nödvändigtvis taga vissa risker och måste det oss emellan befastas ett förtroende, som bygger – icke på hemlighållande och förtegenhet – utan på sanning och förståelse.

Detta bildande av den Nya Frögruppen är mitt andra försök att lämna hierarkiskt bistånd vid införandet av Nya Tidsålderns metoder och teknik och utbildningen av grupper (ty det är en gruppernas tidsålder), som kan uttrycka Nya Tidsålderns olika slag av arbete. Vid mitt första försök var det vissa begränsningar hos de enskilda grupperna, som vållade svårighet och ledde till dessas nedläggning. Ni torde ha märkt att jag såsom det huvudsakliga misslyckandet angav hjärtcentrets inaktivitet hos majoriteten av medlemmarna; denna inaktivitet medför nödvändigt-

¹*Discipleship in the New Age, Volume One*, ss. 80–81.

vis otillräcklig integration. Jag nämner detta nu, emedan jag skulle vilja uppmana de medlemmar, som utvalts att arbeta i denna nya grupp, att väl betänka att de mycket lätt kan medföra sin tidigare tendens i den nya gruppen. Endast en ny hängivelse och en förnyad *strävan till inspiration* kan förebygga återkomsten av en viss statisk tendens; endast en klar uppfattning av självbedräglighetens natur och dess verkningar i individens och gruppens liv kan undanröja faran att smittas av denna tendens; endast ett ödmjukt sinne, som icke är upptaget med andras fel och brister, kan hindra ingjutandet av en kritisk och dömande inställning; och endast en uppmärksam vaksamhet hos ett visst fåtal medlemmar kan skydda detta nya redskap för katastrof, som vållas av självtillit i förening med otillräcklig erfarenhet.

Jag har allvarligt begrundat vad slags handling jag bör rätteligen välja. Olika alternativ har yppat sig – vilka alla har avsett grupparbetet som sådant; intet av dem har befattat sig med er såsom individer. Jag kunde ha fortsatt med grupperna i befintligt skick, men, min broder, vad mera kunde jag ha sagt eller gjort för att undervisa dem? Att *ständigt* undervisa och upplysa, att *ständigt* påpeka misslyckanden och att *ständigt* utbilda individuellt ingår ej i Hierarkins teknik – förvisso icke vad den enskilda aspiranten anbelangar. Vad gäller värden för världen och vad gäller gruppmedvetenheten, är det Hierarkins bestämda och föreskrivna teknik att ange behövlig förändring, att i återkommande cykler framställa för själen den Uråldriga Visdomen och att skola lärjungarna i världen. Men det är *icke* Dess metod att arbeta med personligheter och med dem som huvudsakligen är inriktade på de tre världar, där människorna strävar.

Det är Hierarkins metod och förfarande att pröva Sina avsedda och utsedda lärjungar och – försåvitt dessa håller måttet – sedan fortsätta med arbetet att esoteriskt skola dem. Det är det samma med grupper; dessa testas och prövas i samband med gruppens personlighet, och på det gensvar som erhålls beror såväl gruppens som dess Mästares och Lärares framtida verksamhet. Men det är, som ni ser, *gruppen*, som bestämmer förfarandet.

Jag har bemödat mig om att ur denna grupp avlägsna de element, som måhända kunde ha belastat den och som gruppens medlemmar – såsom de för närvarande är beskaffade och motiveerade – icke förmår upptaga. *Gruppens enhet är ej beroende av personlig sympati, personligt tycke och personlig förståelse*, sådan som denna kan råda mellan gruppmedlemmar, *utan på förmågan att upptaga och införliva, lyfta, förändra och förvandla de medlemmar som i förstone synes främmande eller rent av olämpliga* – för gruppmedlemmens begränsade uppfattning. Detta förbises ofta, men på förmågan att göra detta beror mycket av gruppens framgång. Så länge en grupp ännu icke kan betros med att göra denna nödvändiga upptagning, är det synbarliga förkastandet av vissa människor icke dessas fel utan gruppens, som ännu ej är integrerad nog eller förenad nog att upptaga vissa karaktärstyper och vissa tendenser. Att inse detta torde vara till gagn för bibehållandet av den väl så behövligen ödmjukheten. Det som erbjuds er är ännu ett tillfälle. Jag skulle vilja bedja er att minnas detta och att med avseende på detta nya experiment från första början sträva efter att odla andens ödmjukhet och tystnadens oskattbara gåva.

En lärjungegrupp måste, som jag redan sagt er, utmärkas av rent förnuft, vilket stadigt ersätter motivet och till sist uppgår i monadens viljeaspekt, dess främsta aspekt. Denna är i formella ordalag uttryckt Shamballa i omedelbar relation till mänskligheten. Vad är således gruppviljan i någon ashram eller någon Mästares grupp? Är den förhanden i varje form, som är levande nog att bestämma gruppens relationer och förena alla i en sammanslutning av bröder – som skriker framåt in i ljuset? Är de enskilda personligheternas andliga vilja av sådan styrka att den upphäver personlighetsförhållandet och leder till andligt igenkännande, andligt samspel och andligt förhållande? Det är endast i den mån lärjungen beaktar dessa grundläggande effekter av att *såsom en grupp* stå i ”huvudets klara ljus”, som han får framföra tankar han personligen anser angelägna, och detta endast på grund av någon gruppens tillfälliga begränsning.

Jag har angivit i vilka avseenden arbetet misslyckats, icke emedan jag söker lägga vikten vid misslyckandet eller gå närmare in på detta, utan emedan tankens och visionens klarhet är nödvändig, om arbetet skall gå framåt på ett omorganiserat och mer livskraftigt sätt. Om denna Nya

Frögrupp motsvarar fordringarna, så kan det måhända än en gång uppstå motsvarigheter till de ursprungliga grupperna såsom planerade. De kommer att uppstå såsom det andliga resultatet av den esoteriska manifestationen av den livskraft som finns i frögruppen.

Det arbete, vi skall utföra i samarbete (vad avser er skolning), organiserades av mig i sju undervisningsenheter:

- I. *Bestämd planerad meditation.*
- II. *Undervisning i ämnet invigning.*
- III. *Utbildning i telepati.*
- IV. *Begrundande av mänsklighetens problem.*
- V. *Undervisning om eterkroppen.*

VI. I tillägg till det ovannämnda söker jag ge var och en av er ett visst mått av *individuell hjälp och undervisning.*

VII. Med tiden kommer jag att förmedla information rörande arbetet i *Mästarnas Ashramer och dessas planerade framträdande i det yttre.*

Jag kommer att bedja er att anslå två förhållandevis korta stunder varje dag till bestämd och klart angiven meditation. Den ena stunden (den viktigaste) måste anslås den allmänna gruppmeditationen, och den andra den meditation jag anser möjliggöra för er att fungera såsom en integrerad personlighet, sammansmält och förenad i medvetenheten med själen. Detta kommer att leda gruppen såsom en helhet till att fungera rätt, eftersom de enskilda enheterna är inrätade och rätt inställda.

Varför är det för lärjungen nödvändigt att intensifiera sin inre förbindelse med sin lärare? Inte därför att läraren är hans Mästare, inte därför att lärjungen av Mästaren underkastas någon subjektiv kontroll, inte på grund av något särskilt privilegium i saken, utan därför att om den studerande i sin mentalmedvetenhet står i verklig förbindelse med läraren, så kan denna studerande själv bli en inspirationskälla för sina studiekamrater. Om han tänker klart i det ämne han själv valt (märk ordet "valt"), så kan även han undervisa. En Mästare betraktar Sin grupps alla medlemmar ur synvinkeln hur dessa kan bli till gagn i gruppens allmänna tjänande. De insatser envar gör kan skilja sig åt. En lärjunge kanske har åstadkommit mycket på det klara tänkandets och den opersonliga inställningens områden. Hans användbarhet för gruppen kan bestå i detta, och Mästaren söker skola honom ytterligare på dessa båda områden.

Vad är det alltså, som hindrar en lärjunge att såsom en individ nalkas och kontakta en Mästare omedelbart, utan att vara beroende av en äldre lärjunge såsom mellanled? Vad är det som hindrar er att stå i ett dylikt omedelbart förhållande till mig själv? En eller två i denna grupp *står* i detta nära förhållande, och en annan av er gör det men vet inte om det. Åtskilliga andra är välmenande och hårt arbetande lärjungar, men aldrig för ett ögonblick glömmer de sig själva. Somliga aspiranter är upptagna av självbedräglighetens problem och präglade av en andlig ärelystnad, som verkar genom en mycket liten personlighet. Några hade kunnat snabbt gå framåt men är fallna för tröghet – kanhända beror det endast på att de inte är tillräckligt angelägna. Alla önskar skrida framåt, alla äger ett starkt inre andligt liv, men gruppens antahkarana är för det mesta alltjämt ofullständig, och det rena förnuftets aspekt, som härrör från hjärtat, styr icke. Den andliga triadens förmåga att gensvara är därför icke tillräcklig för att stadga personligheten, och personlighetens förmåga att åkalla är obefintlig – vad avser de grupppersonligheter som utgör Ashramens personlighetsaspekt. Detta är en faktor, som kan bli mäktig nog endast om vissa personlighetsrelationer rättas till och trögheten övervinns. Först då kan "gruppen stå".

Jag ämnar ge er personlig undervisning bara en gång om året, vid tiden för fullmånen i maj månad. Jag skall då ange för er vad ni behöver ändra i er individuella meditation eller i gruppmeditationen. Vid detta tillfälle skall jag ge denna nya frögrupp en meditation, avsedd att frambringa beständiga förhållanden och en medveten växelverkan inom gruppen. Jag skall även ge varje gruppmedlem en meditation, som skall tjäna till att integrera hans personlighet mer fullständigt men också och framför allt annat att sammansmälta denna med hans själ. Jag skall gå närmare

in på detta senare, när jag ger envar av er hans egna anvisningar. Eftersom jag skall undervisa er enskilt endast en gång om året, skall jag i mitt umgänge med er gå rakt på sak och fästa ringa uppmärksamhet på era personliga reaktioner. Dylika är väsentligen er ensak och angår icke mig.

Augusti 1940

Några av er har faktiskt studerat mina tidigare anvisningar. Andra har för visso läst dem flyktigt och ytligt och egentligen inte reflekterat över vad jag sagt. Därför behöver jag påminna er om vad jag i huvudsak menar, innan jag kan gå vidare till nästa skede i undervisningen. Jag vill att ni visar att ni uppfattat saken och även att ni svarar på den möda jag gör mig med att undervisa er. Den bästa rapport som inlämnats var den av W.D.S., eftersom den var den mest esoteriska och berörde närmandets, insiktens och visionens andliga tekniker.

I förbigående noterar jag att i ert medvetande uppstått frågan om vilken metod jag använder för att uppfatta era rapporters innehåll. Läser jag dem? Läser A.A.B. dem och förmedlar sina intryck av dem till mig? Avläser jag dem psykometriskt? Intet av dessa förmodanden motsvarar min metod eller träffar det förfarande jag faktiskt tillämpar för att uppfatta dem. Jag läser dem icke. Uppriktigt sagt, min broder, är de ej värda att taga min tid i anspråk. Läser A.A.B. dem och låter mig sedan uppfatta deras innebörd? Nej, ty medan de passerade hennes intellekt och hjärna, skulle hennes starka tänkande färga av sig på dem, och för något dylikt har hon alltid noga skyddat gruppen och allt hon gör såsom ett mellanled mellan er och mig. Det är icke medelst psykometri jag läser dem. Låt mig söka förklara.

Alla detaljrika, yttre former är uttryck för någon subjektiv innebörd, som är orsaken till deras framträdande och som kan förstås av dem som kan fungera i meningens värld. Var och en av dessa ”innebördens brännpunkter” är bärare av en ton, en vibration och en symbolisk form, som till esoterikerns skolade intellekt förmedlar långt mer än ordens yttre form förmedlar mening till den exoteriska läsarens skolade intellekt. En enda blick, kastad åt lärjungens håll, med tanken och avsikten att fastställa värdet av hans bidrag i ord, tjänar till att på min synlinje fästa den symbol som är alstret av hans i ord klädda tanke. Denna symbol kan vara förvriden och är det nog också – en symbol utan verklig jämvikt. Den finner sin plats på någon viss medvetenhetsnivå – astral, mental eller andlig – och dess vibrationston beror av dess ”ockulta läge”. Glöm icke att meningens värld och de yttre formernas värld väsentligen är uttryck för den värld, vari mångfalden återföres till enkelhet, ehuru detta icke innebär syntes.

Jag undrar om någon av er verkligen fattar vilken omfattande ansträngning jag måste göra för att nå era intellekt och undervisa er. När jag till exempel skickar ut dessa anvisningar, måste jag göra följande förberedelse. Jag söker först fastställa nedskrivarens, A.A.B.:s, mentala tillstånd och beredskap och huruvida början av det övriga arbete, som upptar henne i samband med den andliga Hierarkins Plan, medger henne att rätt taga emot, ty om arbetet är ytterst tyngande och om hon är upptagen med angelägna problem, kan jag behöva vänta tills tiden och omständigheterna ger henne tid, kraft och mental obundenhet nog. Också mitt eget ockulta arbetsområde måste tagas i beaktande. Sedan jag väl upprättat förbindelse med henne, är det tre saker jag måste göra.

För det första måste jag samla lärjungegruppen såsom en helhet i min aura och sålunda uppskatta dess allmänna mottaglighet – ty denna måste vara bestämmande för den avsedda meddelens räckvidd. Inser ni, mina bröder, att när ni utsträcker er förmåga att fatta de behövliga lärdomarna och lär er att skola ert intellekt att tänka i allt vidare och allt mer abstrakta begrepp, hämtar ni från mig motsvarande lämplig undervisning? Den meddelade sanningens begränsning ligger på er sida och icke på min.

För det andra måste jag i min egen medvetenhet isolera undervisningens omfattning, varvid jag lösgör mig från alla andra angelägenheter och formulerar det behövliga materialet till en tankeform, som är mångsidig, klart utmejslad, följdriktig i förhållande till det redan meddelade och lägger grunden till nästa undervisning, som ges i sinom tid.

För det tredje måste jag sedan inträda i detta meditativa tillstånd och intaga denna utåtriktade hållning, som sätter mig i stånd att sända ut tankeformen, i en stadig ström av byggande meningar, som för nedskrivarens intellekt uttrycker denna, sådan jag ser den, och bygger den. Med andra ord sagt blir jag skapande med avsikten och i strävan att till A.A.B. förmedla en ordnad framställning av tankeformen som är bärare av den lärdom jag vill att de studerande inhämtar.

Allt detta nödvändiggör för min del en tid- och kraftförbrukning, jag anser väl försvarlig, om de studerande – för sin del – förbereder sitt intellekt, ger sig den nödvändiga tiden, uppfyller de få önskemål jag kan framställa och med tiden medverkar i arbetet med att sprida de redigerade anvisningarna till aspiranter och lärjungar och senare till en bredare allmänhet.

Låt mig här även besvara en fråga, som finns i er tanke, rörande grunden till förbindelsen mellan A.A.B och mig själv. Tidigare förklarade jag att en neofyt i en ashram står under en mer framskriden chelas ledning och att "Mästaren regelbundet erhåller rapporter (gjorda på grundval av vissa diagram) från den äldre lärjunge som har neofyten om hand. Det är på detta sätt många hierarkiska relationer upprättas." (*Discipleship in the New Age, Volume One*, sidan 723.) För flera liv sedan var jag sålunda ansvarig för A.A.B., och därav den nära förbindelsen och grundläggande förståelsen oss emellan och därav således det arbete vi kunnat göra tillsammans, ehuru jag icke är hennes Mästare. Jag förklarar detta, så att ni kan få någon förståelse för de inbördes relationer som råder i ashramiskt arbete. Vi tillhör båda Mästaren K.H.:s Ashram. Jag skulle vilja tillägga ytterligare en sak: Mottaglighet av det slag A.A.B. äger är förvisso mycket sällsynt, icke endast på grund av ämnet utan även för den erforderliga grannlagenheten i ordvalet och den följd, vari ideerna framställs. Hon bildar ett mönster, som ej har sin like.

Jag försäkrade er om att jag i undervisningen av denna grupp skulle tilltala er utan omsvep, detta på grund av den tvingande nödvändighet som ligger i tiden och behovet av det intelligenta arbete den skolade lärjungen utför. Vill ni komma detta ihåg och låta mina förslag gälla er själva och icke era bröder i gruppen? Till det som alla lärjungar mest behöver hör att tillämpa den undervisning jag kan meddela er på tanken att främja och öka deras tjänande i världen, sålunda göra den undervisning och stimulans de mottagit praktiska och effektiva i världen.

I era personliga anvisningar kommer jag att lämna er upplysning om beskaffenheten av det slags självbedräglighet som förhärskar hos er. Ni frågar kanske vad jag menar med det uttrycket. Jag menar den sida av tänkandet, den egenskap hos känslolivet eller den medfödda tendens som står hindrande i vägen mellan er och livets och sanningens ljus. Det finns i varje aspirants liv någon framträdande tendens, som verkar begränsande. Denna bör han vederbörligen uppmärksamma, så att han med tiden kan utmönstra den. De flesta aspiranter och lärjungar hanterar sig själva och den egna karaktären alltför svepande. Mindre av splittrad uppmärksamhet på mångfalden av medfödda vanor och mer av koncentrerad uppmärksamhet på ett huvudsakligt eller åtminstone större problem torde medföra ett snabbare framåtskridande. Vad jag kommer att klargöra för er såsom något som behöver rättas till eller utmönstras, bör ni därför rikta er uppmärksamhet på och medvetet behandla under det kommande året. Mindre viktiga fel och brister behöver endast i mindre mån beaktas. Fel, som synes er avgjort allvarligare än andra, är ofta obetydliga i Mästarnas ögon. Så mycket av lärjungens tankeliv upptas med ständiga frågor om och betraktelser över honom själv. Vad jag kommer att säga kanske blir mycket kortfattat och mycket litet. Jag söker endast visa men icke leda, framhålla men icke diktera för er sätten för utmönstring.

Tiderna är allvarliga och lärjungarna i världen är hårt ansatta. Hierarkin och dess anknutna grupper söker aktiv hjälp och samverkan i räddningsarbetet. Alla lärjungar och aspiranter behövs, och alla kan ge mycket, om viljan, det älskande hjärtat och det hängivna intellektet är förenade i tjänandet. Jag ber om hjälp i återuppbyggnadsarbetet. Jag ber om er hängivna hjälp. Jag ber er att disciplinera er på nytt, att icke hålla inne med något, vare sig objektivt eller subjektivt. Jag ber om er helhjärtade medverkan i arbetet för att rädda världen.

GRUPPUNDERVISNING

MINA BRÖDER:

Jag skulle vilja börja denna undervisning med det enkla uttalandet rörande den uppgift Mästarnas alla lärjungar är i färd med att åtaga sig och även ni borde medvetet överväga. Det är uppgiften att möta Tröskelns Väktare i ert eget liv och även i grupplivet, och sedan – från detta styrkans utgångsläge – trotsa denne Väktare å mänsklighetens vägnar och sålunda hjälpa mänskligheten med att besegra detta urgamla onda. Att göra detta förutsätter kris i ert liv och i mänsklighetens liv. Att klara av kriser är utmärkande för lärjungen, och varje kris, som övervinns och klaras av rätt skänker (när svårigheten esoteriskt sett väl ligger ”under fötterna”) den plats, varifrån en vidgad syn kan vinnas, ny kunskap kan strömma in och det förvandlande ljuset kan skina från Närvarons Ängel och så ge resultat.

Envar av er har genomgått en cykel av verkliga svårigheter och påfrestningar. Så är det för alla lärjungar. De senaste arton månaderna har varit månader av utfällning, som alstrat en kemikaliserings, en process av inre omvälvning, som nog även påverkat det yttre beteendet och så vållat den inre Iakttagaren bekymmer. Detta är emellertid blott personlighetens reaktion på onödig press och påfrestning, på förhållandena i världen och den klarare visionen. Visionen uppenbarar både ljuset och mörkret, något man ofta glömmer. Det är lyckligt för lärjungarna, om de huvudsakliga resultaten visar sig i organismen. Organismens reaktioner är de minst viktiga och vållar andra minst skada. När de visar sig i ett emotionalt eller mentalt besvär, har de benägenhet att bli ett problem för andra lärjungar, öka deras belastning och nödga dem att anstränga sig att hjälpa brodern igenom denna svårighet med minsta möjliga skada för gruppen.

I detta grupparbete behöver ni minnas att det i allt större utsträckning icke blir något *individuellt* liv. Detta är som det skall vara. Allt mer bör lärjungarna vara medvetna om varandra och med lätthet göra sig samstämda med varandra. Allt mer bör den upplysta lojalitetens band styra. Allt mer blir ni delaktiga i varandras inställningar och förutsättningar och inhämtar därmed förståelsens grundläggande lärdom. Förståelsen är hemligheten bakom all förmåga att uppnå identifikation med någon form av gudomligt uttryck. Förståelsen är en av de faktorer som framkallar uppenbarelse, och detta är en av esoterikens paradoxer. I det mänskliga tänkandets värld följer förståelsen den föreskrivna rutinen. I andens värld är förståelsen en nödvändig och mottagliggörande *orsak till uppenbarelsen*. Jag skulle vilja bedja er att begrunda detta, att bereda er för uppenbarelsen, genom en djup förståelse av initiatoren i er själva. Envar av er har att framkalla sina egna individuella kriser; det finns ingen annan, som är ansvarig för detta. Envar av er medverkar i att framkalla den aktivitet, för vilken gruppen svarar och för vilken ni förts samman. Envar av er inför sig själv i Närvaron, genom Ängelns förmedling, och i Tröskelns Väktares skugga. Genom denna process erhålls full medvetenhet.

Det arbete, denna grupp och andra grupper med liknande motiv har att utföra, är att fullgöra dessa åtaganden tillsammans: Tillsammans möta Väktaren och triumfera, tillsammans nå förståelse, tillsammans stå inför Närvaron, ty Ängelns ljus uppenbarar ”det som intet öga någonsin sett”, tillsammans vandra Uppenbarelsens väg, tillsammans tjäna och tillsammans hjälpa den stapplande mänskligheten, världsaspiranten, framåt, tillsammans stå med ryggen mot ljuset, emedan ni förstår den gamla aforism som lyder:

”Den som står inför ljuset och inom dess strålgång, är bländad för de frågor som angår människornas värld. Han vandrar vidare på den belysta vägen till Upptagandets stora Centrum. Men den som känner den inre driften att vandra denna väg, likväl älskar sin broder på den förmörkade vägen, vänder om på ljusets höjd och slår in på den andra vägen.

Han riktar sig mot det mörka, och då förmedlar de sju punkterna av ljus inom honom det utåt strömmande ljuset, och se! de som vandrar den förmörkade vägen mottar detta ljus rakt i ansiktet. För dem är vägen icke så mörk. Bakom krigarna – emellan ljuset och mörkret – strålar Hierarkins ljus.”

Jag har tänkt på er alla med ömhet och kärlek. Kampen är så svår, och ofta känner ni er

ensamma. Det finns hos er alla en styrka, ty annars skulle jag icke ha valt er att tjäna era medmänniskor *med* mig. Det finns hos er alla en svaghet, som kan frammana era bröders styrka, och sålunda blir ni starka. Det finns hos er alla en kärlek, men den behöver komma till uttryck, och det är för detta gruppen finns till. Det finns hos er alla ett ljus, och det är med detta ljus ni tjänar. Liksom Hierarkin står som ett centrum av ljus och styrka för mänskligheten, så står era själar för er, och – såsom er Mästare – förenar jag mitt ljus med ert och ökar så ert tjänandes verkningskraft. Jag förenar min kärlek med den kärlek som strömmar fram från själen mot envar av er, och sålunda fördjupar jag kärleksförhållandet mellan er alla och envar av er. Det är icke ofta jag talar till er på detta sätt, men allt under det att jag frigjort er för ökat tjänande, har jag kommit er närmare, och min kärlek omger er. Lär, mina bröder, ordens innebörd, deras överförande kraft och deras andliga betydelse.

Jag kommer att taga mig tiden och spara den energi jag behöver för att träda i förbindelse med gruppen under de kommande fullmånetiderna före fullmånen i maj. Jag ber er att, oavsett vid vilken tid fullmånen infaller i varje månad, bemöda er om att avsätta en halvtimme, så att ni kan försöka inträda i min medvetenhet. Jag inser att det kanske inte alltid är möjligt för er i ert upptagna västerländska liv att vara lediga den exakta stunden, men ni kan söka finna någon tid så nära fullmånetiden som rimligen är möjligt i era egna särskilda omständigheter. Detta, mina bröder, är avsett att vara en gruppens och icke en individens ansträngning, och det är *såsom en grupp* jag kommer att söka kontakta er. Därför är det nödvändigt för er att ha detta i åtanke, när ni förbereder er för denna stund. Ni måste först förbinda er med alla gruppens medlemmar, varvid ni utgjuter er i kärlek till envar av dem och till alla kollektivt och förenar er med dem såsom en del med helheten. Försök sedan i samfällid strävan följande förfarande:

1. Sedan ni förbundet er med alla era bröder i gruppen och höjt er medvetenhet så högt ni bara kan, bemödar ni er att om stadga er, hålla mentalmedvetenheten orubbligt ”i ljuset” och låta hjärnmedvetenheten och dess registrering sjunka under medvetenhetens tröskel.

2. Gör sedan en ny ansträngning. Inse att även jag på min sida står redo och över er utgjuter min kärlek och styrka och strävar att lyfta er upp i ett högre medvetenhetstillstånd.

3. Visualisera framför er (om jag får använda ett sådant oegentligt ord) en skiva eller ett klot, indigo till färgen. Föreställ er att jag, er tibetanske broder, står i denna skivas mitt. Mitt utseende och min personlighet betyder ej något.

4. Sedan ni så visualiserat mig stå väntande, försök att se ett band av gyllene ljus sträcka sig mellan er själva, gruppen, och mig och vet att detta är symbolen för den Väg vi alla vandrar. Se hur denna väg efter hand blir kortare och således för oss närmare tillsammans, sakta och stadigt, tills ni träder in i den blå skivans mittpunkt.

Alltmedan ni gör detta, håller ni tanken bestämd och uppmärksam och använder då samtidigt såväl föreställnings- som visualiseringsförmågan. Denna trefaldiga aktivitet kommer att pröva era krafter men blir en god övning i aktivt esoteriskt arbete. Betrakta alltid detta såsom en gruppens förenade ansträngning och minns att ni därmed hjälper varandra och kan underlätta det arbete som skall utföras vid Wesak-högtidens fullmåne. Jag skulle vilja tillägga att resultatet av detta arbete kommer att bli tydliga för er först vid fullmånetiden i maj och att ni även då endast kommer att börja fatta den sammansmältning och förening och det uppvaknande som era egna själar åstadkommer.

Jag skulle vilja bedja er att även noggrant notera vid varje fullmåne – från två dagar före till två dagar efter fullmånedagen – alla upplevelser och syner. Skicka sedan i juni in era vid fullmånen gjorda anteckningar tillsammans med ert övriga arbete till gruppmedlemmarnas hjälp och upplysning. Skicka in dem, mina bröder, även om det ej finns annat att meddela än att ni icke har registrerat något.

Det råder nog en viss oklarhet i ert tänkande rörande de processer jag skall följa i arbetet med denna grupp lärjungar och hur det experiment jag tidigare antydde skall utfalla – experimentet i gruppinitiation. Jag skulle därför vilja göra hela planen klarare och på nytt ange enligt vilka

linjer den givna skolningen skall meddelas. Detta skulle kunna kallas den exoteriska sidan av den esoteriska skolningen, ty under denna sker på de inre planen i de inre Ashramerna mycket som icke kan yppas och som avser både individernas och gruppens expansion. Jag skall i stora drag teckna de yttre processerna i den ordning som bestäms av deras *nuvarande* vikt, vilken i sin tur bestäms av gruppens tillstånd – för vilket ni alla och envar är ansvariga.

I. *Bestämd och planerad meditation.* Detta tema, om jag så får kalla det, i arbetet är trefalt:

a. Det inre och inbördes förhållandet mellan kroppens sju centra blir meditationens föremål, varvid arbetet grundas på den esoteriska maximen att ”energi följer tanken”. Vi har börjat med en formel, som avser förbindelsen mellan hjärtcentret, hjässcentret och solarplexuscentret.

b. Det därpå följande förbindandet av varje individs centra med de övriga gruppmedlemmarnas, varvid centren betraktas såsom utstrålande överförare av energi till de andra gruppmedlemmarnas centra. Detta kommer att medföra att det bildas sju stora energicentra, som skall utgöra gruppcentra, som näres och upplyses av den energi varje individ överför.

c. Den individuella själens (medvetet genomförda) förening med gruppens själ och till följd härav en medveten förbindelse med Hierarkin, som till sin natur är själarnas rike.

Den första meditationen påverkar de tre centren hos den enskilda lärjungen och följaktligen även hans astralkropp. De kan – när de förbundits med varandra, väckts och fungerar, och när de två punkterna i solarplexuscentret bragts i jämvikt och ”upplysts”, ett ord jag kommer att ofta bruka i samband med centren – framkalla gensvar från kausallotusens kärleksblad. Detta måste ske automatiskt och behöver inte betraktas såsom resultat av någon komplicerad teknik. Gör den erforderliga meditationen troget och rätt, och resultaten följer av sig själva.

II. Att för er utveckla och avslöja *förfarandena i det arbete som föregår initiation.* Till detta har jag tidigare hänvisat (i volym I, på sidan 99): ”Med tiden skall jag slå en bro mellan de gamla förfarandena och de nyare skolningssätten genom att använda en del av den gamla tekniken, som nu blir något föråldrad, och ge er antydningar om beskaffenheten av och metoderna för antagna lärjungars utbildning i och för initiation.”

Ni bör således notera att det är min avsikt att ge er dylika antydningar. Detta skall jag göra ur initiationens synvinkel betraktat och till förberedelse för andra eller tredje initiationen. Ha detta i åtanke. Hittills har jag icke undervisat er ur just denna synvinkel, men jag har undervisat er såsom antagna lärjungar under skolning för förberedelse – ett mycket tidigare stadium. Dessa antydningar skall jag förmedla till er i gamla symboliska formler, vilka av er fordrar mycken djup eftertanke och en ansträngning att frammana intuitionen och sålunda nå förståelse av de tre innebörder de har för er och för lärjungar liknande er. Det finns formligen sju innebörder, men jag råder er att begränsa er till att uppfatta de tre första. Det blir en innebörd för er personlighet. Den anger vissa insikter, som göres i hjärnan och det mentala och som är väsentliga för den rätta kraftöverföringen i fysiska världen – något av det första en invigd måste bemästra. Det blir en innebörd för själen. Den anger förhållandet till Hierarkin på samma sätt som innebörden för personligheten anger förhållandet till mänskligheten. Sedan blir det en ännu högre innebörd, som ni kommer att få ytterst svårt att uppfatta men som ni måste sträva att uppfatta, en strävan som nödvändiggör den medvetet förvärvade förmågan att använda antahkarana. Ni förstår därför varför studiet av antahkaranas vetenskap ingår i min undervisning för denna grupp. Ingen större initiation kan genomgå, förrän antahkarana kan i någon mån medvetet brukas.

Den antagne lärjungen får aldrig någon utförlig upplysning eller undervisning. Han får ingen förteckning över regler han måste låta sig ledas av i sitt dagliga liv och inga detaljerade instruktioner om vad han måste göra för att ”taga initiation”. Allt enligt hur han når framgång i att vidga sin medvetenhet, får han – vid särskilda tidpunkter – vissa bestämda antydningar. Dessa

antydningar har i det förflutna givits utan att lärjungen gjorts uppmärksam på att det rör sig om antydningar. Lärjungen antingen insåg dem vara antydningar och hade gagn därav eller insåg icke deras innebörd och fördröjde därmed sitt framåtskridande. I detta gruppexperiment, som jag nu företar mig, avser jag att ändra detta något och skall jag låta er veta vilka de antydningar är, som jag skall ge er, så att gruppen kan ha gagn av dem *tillsammans*, stimuleras av varje framställd idé och sålunda tillsammans frammana den överskuggande själen. Detta kommer med tiden att medföra ett inflöde av ljus från den Andliga Triaden, via gruppens antahkarana, bestående av varje lärjunges "regnbågsbro".

III. Att hos var och en av er utveckla ett visst mått av telepatisk förbindelse – med varandra, med mig, er Mästare, och med Hierarkins Plan. En Mästare kan inte meddela Sin grupp någon verklig undervisning (genom att stimulera den), förrän lärjungarna – såsom individer – upprättat ett riktigt ömsesidigt förhållande, fritt från all kritik (som alltid avskär det telepatiska växel-spelet) och byggt på kärleksfull förståelse, vari de – återigen såsom individer – ingenting begär för det avskilda jaget utan endast söker giva varandra och gruppen.

Det ovan sagda avser och gäller ert förhållande till mig, till Hierarkin (vari man "inträder" genom initiationsprocessen) och till varandra. Detta förhållande, som anger förmågan att nå kraftens, kärlekens och ljusets källor, bär inom sig såsom förutsättningar tjänande av och arbete för mänskligheten.

IV. Jag skall därför bemöda mig om att *tolka mänskligheten för er* (och för alla lärjungar överallt), så att dess nuvarande problem och omedelbart förestående tillfälle kan framstå klart i er tanke och ni följaktligen skall kunna arbeta intelligent och med förståelse. Tjänandets vetenskap behöver utredas och människans väg behöver förstås. Den inställning till mänskliga problem, den invigde har i sitt medvetande, är inte densamma som den vanliga människans inställning. Jag önskar icke behandla problem, vi redan begrundat i de olika småskrifterna och i mina böcker. Det är den nya världen vi skall börja studera, de nya möjligheterna och de nya komplexiteterna, liksom även de nya och kommande förenklarna i liv och vara. De avser först och främst den invigdes tjänande; hittills har vi begrundat endast det tjänande lärjungar, aspiranter och allmänt människor av god vilja kan erbjuda.

V. Jag skall lämna er vissa klara och bestämda *anvisningar rörande användandet av eterkroppen*. Detta hölje av livskraft eller energi är den yttersta betingande faktorn i organismens aktivitet. Den är en initiator, ty det finns ingen fysisk aktivitet, sådan som vi förstår denna, som icke igångsatts av någon från eterkroppen härrörande energi. En förståelse av någon av de processer, som ingår i initiationen, uppstår ur en förståelse av livskraftskroppen. Eterkroppen är det organ, varigenom personlighetens eller själen uttryck ådagaläggs på det fysiska planet. Dess kraft är det som frammanar organismen. De flesta av höljena har en dubbel förmåga – åkallande och frammanande. De har även en tredje funktion: de jordar eller fokuserar energi och frambringar därmed en spänningsspunkt, en krispunkt och ett mellanspel, som föregår en överföringsprocess. Begrunda dessa ord. Organismen kan frammanas till manifestation och därpå följande aktivitet, men den har ingen förmåga av åkallelse. Därför är den *icke* en princip (såsom H.P.B. säger oss i *Den Hemliga Läran*) utan är i grund och botten en automat. Eterkroppen åkallar och frammanar men, i förhållande till det fysiska planet, även precipiterar den energi genom en process av tillägnelse. Ett studium av dessa ting låter oss uppmärksamma hela det ämne centren utgör, och detta kommer vi att nalkas ur åkallelsens och frammanandets synvinkel.

Undervisningen om eterkroppen följer naturligt nog på varje anvisning, jag kan lämna rörande telepatisk meddelelse och den invigdes, lärjungens, handhavande av energi via centren, via gruppcentren och – när lärjungen nått mycket högt i utveckling och erhållit den invigdes grad – via de planetariska centren. Jag har ännu inte givit er mycket på detta tema, men det finns mycket som senare skall sägas. Jag kommer emellertid att behöva avhandla det blott i korthet och försöksvis, då majoriteten aspiranter och lärjungar ännu icke är redo för detta

särskilda studium.

VI. Jag kommer att en gång om året ge envar av er ett visst mått av *individuell hjälp, personlig undervisning och individuell meditation*. Även ledtråden till ert närmaste steg mot initiationens dörr och mot Närvaron kommer jag att lämna. Detta kommer jag att göra vid tiden för fullmånen i maj (Taurus) varje år. Detta kan ibland innefatta en analys av ert förhållande till gruppen, av den verkan den egna nationens och rasens tankeformer utövar på er och även de fördelar och nackdelar er personlighets och ert högre jags strålar medför. Jag skall söka rikta er uppmärksamhet på den punkt i evolutionen ni individuellt uppnått. Jag vill i samband härmed påminna er om att dessa sju strålar är markant olika ifråga om färg och framträdande verkningar, och jag vill samtidigt anmärka att – enligt lagen för ockult paradox – Varats sju Herrar (de sju Strålarna) är synnerligen olika men förblir icke-avskilda.

VII. Vi försöker även att utföra *experimentet att låta Ashramen framträda i det yttre*. Detta är ett bemödande som, om det når framgång, blir förspelet till Hierarkins manifestation på jorden. Detta är ett av de företag, som är avsedda att närmast genomföras, om och när Ljusets Krafter drivit onskans och aggressionens krafter tillbaka till sin ”mörka boning”. Med tiden skall jag förmedla information om det arbete som utföres i Mästarnas Ashramer, dessas planerade framträdande i det yttre och slutligen Hierarkins framträdande i det yttre.

Sådan, min broder, är vår bestämda uppgift. Allt som kunnat sägas eller skrivas av mig, kommer med tiden att samlas till en Avhandling om lärjungaskapet, vilken blir till gagn i den nya tidsåldern. Ni har vant er vid den undervisning i detta ämne som hörde till Fiskarnas tidsålder och även vid hithörande uttolkning. Det ingår i mitt arbete att ange de metoder, processer och sätt att undervisa som kommer att utmärka Vattumannens tidsålder. Detta blir möjligt endast för lärjungar, som har ett öppet sinne. Detta måste ni eftersträva.

Detta program har siktet högt ställt, mina bröder. Det kommer att göra anspråk på er yttersta förmåga och uthållighet men, om ni icke ger tappt, kommer det att påskynda er utveckling; detta kommer också att kräva lydnad. Vad vi i grund och botten sysslar med, vilket ni nog icke inser, är att sammanställa en elementär handbok för initiation. Fundera på detta. Mycken fientlighet kommer att framkallas och en utbredd skepsis naturligt nog att väckas. De som inte ser det som behövt eller möjligt att Hierarkin ändrar sina metoder och som är fundamentalisterna inom den teosofiska rörelsen och de trångsynta teologerna bland esoterikerna kommer att högljutt protestera. De kommer att förargas och förbryllas, men de kan icke göra några ytterligare framsteg i detta liv, såvida de ej vidgar sitt betraktelsesätt. De måste lära sig att det förflutnas metoder och tekniker var avsedda att sätta personligheten i samband med själen, ägnades åt karaktärsdaning, integrations- och inrättningsprocesser, liksom åt grundläggande arbete för det som kunde lämnas ut, när mänskligheten hade nått det stadium, på vilket det för närvarande befinner sig.

Nu har det förberedande arbetet utförts och visat sig effektivt. Det kommer att fortsättas för dem som behöver den hjälp det ger, men det mer avancerade arbetet kan få bli exoteriskt. Detta planerade framläggande av undervisningen i det yttre måste hela tiden fortgå. Enligt Hierarkins utsago har krispunkterna i evolutionsprocessen verkat vad de var avsedda att verka och visat sig medföra framgång. Dessa krispunkter åtföljs alltid av ”uppenbarelsepunkter”, och det är med dylika uppenbarelsepunkter, som vi vid denna tid är sysselsatta.

Augusti 1942

Mina bröder:

Jag skulle först vilja i korthet påminna er om tre uttalanden, jag gjorde i min senaste undervisning.

1. Detta är min sista ansträngning att föra er var och en fram till den punkt i er andliga utveckling som vore fullständigt möjlig, *om ni så önskade*. Om ni lyckas eller misslyckas i att

motsvara fordringarna, är helt och hållet er ensak. Envar av er kan vara aktiv eller inaktiv såsom det synes er bäst, men jag skulle vilja påminna er om att det ni gör, vad det än är, inverkar på er grupp – antingen konstruktivt eller ogynnsamt.

2. Det pågår i det yttre processer, som är verkningar av det som sker i det inre, i er egen själ, i Ashramen och i själva Hierarkin. Min uppgift är att bistå er i att sammanfoga det inre och det yttre skeendet, för att ni skall åstadkomma ett sant uttryck för de verkliga förhållandena, sådana de är i ert liv, i Ashramens liv och i Hierarkin. Det är er uppgift att utveckla känslighet för andliga skeenden av dessa tre slag.

3. *Gruppen* är den viktiga faktorn, och, som jag sagt, lärjungens individuella liv minskar allt mer, och hans gruppmedvetenhet och känslighet för gruppen tilltar. Kom detta ihåg, medan ni bemästrar opersonlighetens hårda läxa – en opersonlighet som jag, A.A.B. och er egen själ visar (en så svårlärd läxa!). Det är en opersonlighet, ni själva måste utveckla och tillämpa, när ni väl älskar tillräckligt. Kärleken är opersonlighetens grund.

Detta är, såsom jag upprepade gånger sagt er, ett experiment i gruppinitiation. Detta innebär att, fastän var och en av er tar olika steg enligt den särskilda punkt i utvecklingen ni uppnått, även Hierarkin utvecklar en ny teknik som – sedan denna väl fulländats och förstått – kommer att initiera hela gruppenheter i Ljuset och i "Planens Arbete". En dylik grupp måste själv bestå av människor, som tagit initiation. Eftersom en av er grupps medlemmar tar första initiationen först i nästa liv, är det uppenbart att den gruppinitiation jag avser icke kommer att tagas i denna innevarande cykel. Gruppens övriga medlemmar måste vänta på honom.

I alla händelser är de ännu inte färdiga och återstår mycket förberedande arbete, mycken utveckling av medvetenhet och känslighet, innan det kan bli något framåtskridande *tillsammans* såsom det önskade förhållandet fordrar. Tidsekvationen är för den genomsnittlige lärjungen en mycket svår sak. Antingen arbetar han ständigt under en känsla av tryck och brådska eller "flanerar han på livets väg" i känslan av att evolutionen är lång, varför man ej behöver skynda. Blott mycket få arbetar inifrån det jämviktsläge som motverkar såväl den intensivt hängivnes krampaktiga jäktande som den väckte aspirantens lättjefulla rörelse framåt. Jag skulle vilja bedja er att studera *tiden* i förhållande till er egen själ och därvid begrunda de tillfällen den innevarande cykeln särskilt erbjuder och mänskighetens skriande nöd. Många är alltså alltför upptagna med vad *de själva* försöker göra, med sin egen utveckling och med sin egen förmåga eller oförmåga att hjälpa, men uppvisar samtidigt otillräcklighet i fråga om självutplåningen och den fullständiga hängivelsen för sina medmänniskor. "Vad kan *jag* göra?" betyder mindre för dem än "Vad är det jag lär mig, och är Mästaren nöjd med mig?" Jag blir nöjd, när ni har glömt både er själv och mig i ert oavlåtliga tjänande av mänskligheten.

Jag skulle vilja påminna er om att tjänandet är en process i vetenskaplig mening och att den frammanar alla själens krafter till fullt uttryck i fysiska världen. Det är tjänandet, som åstadkommer en gudomlig manifestation eller det som kallas en gudomlig inkarnation. Om en människa verkligen tjänar, uppåddar hon nödvändigtvis allt vad hennes själ har att tillgå av andlig styrka och andligt ljus och all dess visdom och ledande förmåga, eftersom den uppgift hon har att utföra alltid är för stor för personligheten. Några av de största tjänarna i världen är människor, som står den andliga Hierarkin mycket nära och arbetar under dess ledning, inspiration och intryck men ingenting vet om så kallad esoterik, ingen vetenskap äger om Hierarkin och (i sin hjärnmedvetenhet) förblir omedvetna om dennas personal, Visdomens Mästare. Det är sorgligt att se i dagens esoteriska värld hur esoterikstuderande tillägnat sig en väldig mängd esoteriska fakta och hopat kunskap om Hierarkin och dess Personal. Såsom lärjungar uppfattar det, gör denna deras kunskap och strävan det onödigt för dem att ägna sig åt medmänniskornas behov. Detta utgör ett av de problem Hierarkin har ställts inför. Jämviktens och den dubbla inriktningens problem är ett mycket verkligt problem. Vad gäller bibringandet av andlig kunskap, står de Mästare som antar lärjungar inför två problem:

1. Den ouppväckte aspirantens problem
2. Den lärde lärjungens problem.

Både okunnighet och kunskap måste ersättas med förståelse och visdom.

Jag vill i synnerhet tala om det arbete jag önskar att ni utför vid fullmån timer under det år som kommer. Denna sida av ert arbete bör bli allt starkare och allt mer intressant. Jag betraktar den såsom mycket viktig i grupp bemödandet, och om jag, er lärare och vän (under trycket av det tillfälle som nu erbjuds världen) kan avvara tid åt att på detta särskilda sätt hjälpa gruppen, är det nog ej för mycket begärt att också ni ger mig er uppmärksamhet.

Kanske några av er kan se nyttan av detta försök i ett klarare ljus, om jag lämnar er det intressanta faktum att – vid fullmån timer – det är nästan som om en annars stängd dörr plötsligt öppnades på vid gavel. Genom denna dörr är det möjligt att inträda, genom denna dörr eller öppning kan annars avstängda energier kontaktas och genom denna dörr kan vid andra tider omöjliga närmanden till Planethierarkin och verkligheten göras. I denna utsaga finner ni de första enkla konturerna av en *närmandets vetenskap*, som hitintills varit föga känd även av framskridna lärjungar men som är avsedd att utvecklas under den nya tidsåldern. Den ingår i den sanna och framväxande tekniken rörande *Vägen*.

Jag skulle vilja något ändra det arbete ni utför i samband med er kontakt vid fullmån timer. Jag ber er att två dagar före fullmån timer börja odla denna inre hållning av besinnad insamling som lägger den rätta grunden till ytterligare arbete och som underlättar uppmärksamhetens omriktande från det *objektiva arbetet till det subjektiva*. Detta är en hållning snarare än en verksamhet. Begrunda denna mening. Det är ett medvetenhetstillstånd, som ni kan få att vara, vilka yttre aktiviteter eller intressen ni än ägnar er åt, och det innefattar intet tiggande i det yttre eller upphörande av normalt beteende. Det ingår i den skolning som har till ändamål att lärjungen lever två slags liv – ett liv, vari han aktivt deltar i världens angelägenheter, och ett annat, vari han är mentalt och andligt intensivt upptagen.

Gör under dessa två dagar en alldeles bestämd ansträngning att något höja er medvetenhet i var och en av de tre andliga stunderna varje dag: i den tidiga morgonens meditation, i middagstidens insamling och i solnedgångstimmens kontakt. Detta innebär – om ni rätt följer anvisningarna – att ni ger era finare kroppar sex tillfällen till andlig stimulans och att ni gör detta medvetet. Därefter, vid någon tid under fullmån timer dagen men före den exakta stunden, om det inte är möjligt att iakttaga denna, följer ni det förfarande som i huvuddrag anges nedan:

1. Centra medvetenheten i huvudet.
2. Föreställ dig att du drar dig tillbaka inåt än mer medvetet mot den kontaktpunkt, där personligheten–själen och läraren i själarnas värld kan mötas och bli liksom ett.
3. Håll dig så insamlad och stadgad som möjligt och behåll denna av det yttre oberörda insamling så fullständigt som möjligt i den därpå följande processen, som utföres i tysthet med fantasins skapande verksamhet.
 - a. Föreställ dig eller visualisera att du står framför en gyllene eller elfenbensfärgad dörr.
 - b. Se denna dörr sakta öppnas, varvid uppenbaras ett långt, lågt rum med tre fönster – varav ett vetter mot öst, ett mot väst och ett mot norr. Du må visualisera din tibetanske broder sitta på en låg, snidad stol framför det östra fönstret (men vänd mot dig och således med ryggen mot fönstret), försänkt i djup meditation, vari han söker kontakta dig och alla för vilka han såsom lärare är ansvarig.
 - c. Föreställ dig sedan att du sakta vandrar genom det långa rummet (som är hans studie- och arbetsrum) och sedan ställer dig framför honom. Se även bröderna i din grupp stå jämte dig. Därpå kan envar av er i sin föreställning utse sig till talesman för sin grupp och erbjuda gruppen i tjänande och djup helgelse till Planens tjänst.
 - d. När du utfört detta, föreställ dig att du ser mig resa mig ur stolen. Sedan står vi såsom grupp vända mot öster och uttalar tillsammans den Stora Åkallelsen. Bemöda dig om att medvetet följa min ledning, när vi yttrar orden, och lyssna noga i det du brukar fantasin. Detta

förutsätter intensiv koncentration.

Gör detta vid varje fullmåne fram till fullmånen i maj, ty det är en förberedande övning, avsedd att skola er alla i esoteriskt deltagande.

Gör varje månad en noggrann analys av hur du lyckats eller misslyckats med att utföra denna disciplin och notera exakt alla reaktioner, resultat och fenomen. Framgång blir resultatet av din förmåga att åstadkomma en stark mental omorientering och fokus, att förhålla dig oberörd av hjärnaktiviteten och likväl samtidigt behålla den dagsmedvetna hjärnans tillstånd av uppmärksamhet. De resultat som ernås, de reaktioner som uppstår och varje insikt som registreras de två efter fullmånen följande dagarna måste noteras, ty inträngandet av information och kunskap är på grund av kropparnas otillräckliga inrättning ofta en långsam process. Fullmånen i maj blir inledningen till den första verkliga förenade ansträngningen att subjektivt syntetisera de nu existerande grupperna. Denna syntes och samfälliga ansträngning blir med tiden ett årligen återkommande bemödande och kommer att regelbundet äga rum vid varje Wesakhögtid.

Av den nya (omorganiserade) frögruppens ursprungliga tjugofyra medlemmar återstår nu endast arton i arbete i fysiska världen. Två av dem har övergått till vad vi i Tibet kallar ”det klara kalla ljuset”. De har gått bortom slöjan men arbetar alltjämt aktivt med gruppen och får av mig samma undervisning. Jag kan emellertid komma i direktare kontakt med dem, då de begränsningar som vidlåder den fysiska hjärnan inte längre gäller för dem. P.D.W. var den siste som gick över men hölls likväl endast för en ytterst kort tid kvar av den hinderliga astralkroppen. Han är nu fokuserad och arbetar i mentalvärlden med min Ashram. C.D.P. är nu i färd med att frigöra sig från astrala begränsningar, och vid den tid solen rör sig norrut kommer också hon att arbeta helt och hållet mentalt. Båda är mig till verkligt gagn vid denna tid av nöd i världen, den ena tack vare sitt förstående hjärta och till det yttersta visad osjälviskhet, den andre tack vare sin utmärkta visdom.

Tre av de ursprungliga medlemmarna (C.A.C., S.C.P. och W.O.I.) uthärdade inte det andliga trycket, och deras personlighet tvang dem att draga sig ur grupparbetet (förmodligen för denna inkarnation). Proven för lärjungaskapet är hårda, som ni väl vet, och endast det rena hjärtat, den sanna kärleken och den mentala aktiviteten kan tjäna till att föra lärjungen igenom dem. Men detta är alltid möjligt, där dessa förmågor finns och där det även finns en målmedveten inriktning mot ljuset. Det är denna målmedvetna inriktning, som förmått W.D.S. att stå stadig genom sina prov. Det finns i lärjungaskapet ett stadium, som betecknas med uttrycket ”ljusets ostadighet”. *Stanserna för lärjungar*, varur jag ibland anfört utdrag för er, talar om detta stadium såsom följer:

”In i och ut ur ljuset, liksom en mal fladdrar runt ett tänt ljus, dansar gnistorna. Dessa gnistor är människor, väckta för ljuset men okunniga om att det större Ljuset utplånar deras mindre ljus och drar gnistorna till sig. De kan icke skåda ljuset. De fruktar dess yttersta sanning. De kommer. De går. De återvänder, blott för att ånyo avlägsna sig.”

Håll varmt i ert hjärta dessa bröder, som alltjämt förblir bröder i er grupp, ehuru de tillfälligt befinner sig i pralaya. Håll dem kära. Sök inte att skänka dem hjälp eller draga dem tillbaka in i ert tjänandes krets. De befinner sig i det tillstånd, där endast deras egen själ och jag, deras Mästare, vet den rätta tiden att nalkas dem.

Till sist, mina bröder, några ord till avsked, när jag nu avslutar denna undervisning. Spänningen i världen ökar och kommer att öka än mera. Ängslan fördjupas och intet tecken tyder på att den snart skall lindras. Det mänskliga livets mörkaste stund är inne, och för den allvarligt sinnade lärjungen medför den ofta den upplevelse – skrämmande men likväl skön – som fått namnet ”själens mörka natt”. Denna mörka natt antar olika former och olika grader av intensitet enligt lärjungens stråle, typ och utvecklingsnivå. Ni kan ej undfly den. Men en missuppfattning framstår tydligt, om man noga begrundar hur denna mörka natt har framställts av mystiker genom tiderna. Dessa gångna tiders mystiker lade huvudvikten vid det lidande personligheten

utstår och den ångest personligheten genomlever. Men i verkligheten och enligt sakförhållandena betraktat är detta icke själens mörka natt i sann mening. Den verkliga ”mörka natten” är den som själen upplever, när den deltar i hela mänsklighetens smärta, i den ångest mänskligheten erfar såsom skild från Gud (en avskildhet som bygger på illusion och icke på verklighet) och i den hopplöshet den känner i sina försök att nå vad som förefaller vara en Gud som icke svarar. Personlighetens smärta, ångest och känsla av hopplöshet är något mycket annorlunda och avser inte helheten av den smärta och det lidande som drabbar mänskligheten.

Jag vill därför bedja er att stålsätta er i själen till uthållighet i er vetskap om att *Hierarkin står fast*. Jag vill bedja er att älska blint och oföränderligt, vad som än sker, i er vetskap om att *Kärleken står fast*, orubbad i all förödelse, och älskar för evigt. Jag ber er att fatta Mästaren vid handen och fortsätta framåt med Honom och i den styrka er grupp äger, genomstrålad som den är av Hierarkins liv och ljus. Jag vill bedja er att vara en stark hand i mörkret för era medmänniskor, eftersom ni är förbundna med Hierarkin och Hierarkins kärlek och styrka kan flöda genom er, om ni låter dem göra detta.

Jag vill i denna prövningens stund påminna er om att jag, er Mästare, älskar och vakar över er, ty er själ och min själ är en enda själ. Låt er ej onödigtvis uppröras. För själen finns varken ljus eller mörker utan endast existens och kärlek. Bygg er förlitan på detta. Det finns ingen avskildhet utan endast identifikation med all kärleks hjärta. Ju mer ni älskar, desto mer kärlek kan genom er nå ut till andra. Kärlekens länkar förenar människornas värld och formernas värld och bildar Hierarkins stora kedja. Den andliga ansträngning ni ombedes göra är att utveckla er till ett strålande och mäktigt centrum för denna grundläggande, alltomfattande *Kärlek*.

September 1943

Mina bröder:

Den Nya Frögruppen har nu funnits i flera år. Under denna tid har jag varit i förbindelse med er endast en gång om året. De som förbereder sig för initiation, *måste* ofrånkomligen arbeta ensamma. Jag vill att ni kommer detta ihåg. Det finns, som ni vet, tre källor till inspiration, vilka för lärjungen, som kämpar i fysiska världen, anger hans mål:

1. Hans egen själ ... genom direkt kontakt såsom resultat av inrättning.
2. Mästaren ... genom intryck såsom resultat av känslighet.
3. Ashramgruppen ... genom tjänande såsom resultat av samspel.

Senare, allteftersom den invigde, lärjungen, gör framsteg och därunder bygger antahkarana, framkallar det enda Livets energi, som härrör från Monaden, inspiration av det fjärde slaget. Till dessa källor av andlig inspiration måste läggas ringare dylika, sådana som telepatiskt registrerade mentala intryck, som härrör från en mängd tänkare och intellekt. Dessa arbetar både individuellt och såsom medlemmar av en grupp. Det finns även emotional inspiration, som – i sin lättast igenkänneliga yttring – vi kallar aspiration. Alla dessa är, esoteriskt betraktade, sådana som framkallar begär, vilket skall förvandlas till vilja om (och endast om) ”energin i viljan-till-det-goda är den inspirerade impulsens emanerande princip och till handling pådrivande resultat; den måste utgöra den motiverande impulsen i centrum av lärjungens vara.” Så talade en av Mästarna för icke så länge sedan till en lärjunge, som sökte fatta inspirationens syntetiska verkan. Det är Viljan och dess omedelbara framkallande, som denna särskilda grupp av mina lärjungar mest behöver. Den hierarkiska Planen är föremålet för denna vilja, Sanat Kumaras ändamål är den uppenbarelse som kommer till dem som framvisar denna vilja, och det är den gudomliga Maktens styrka som gör denna vilja möjlig. Styrkan förhåller sig till Makten såsom begäret till aspirationen eller personligheten till själen. Den är kvalitetens uppenbarelse.

Jag har inlett detta meddelande med denna anmärkning om Viljan, emedan bruket av denna vilja (enligt given undervisning) är målet för ert arbete under nästa år. Allt medan vi fortsätter

med de olika faser av vårt studium jag tidigare skisserat, kommer det att framstå klarare i er medvetenhet hur jag använder detta tema.

Det har synts mig nödvändigt att begynna denna undervisning med en kort sammanfattning av den tidigare meddelade. Det tryck livet dessa dagar utövar är mycket stort. Alla är trötta. Ni kommer därför att nalkas detta nya tillägg till undervisningen med förnyad iver, om den tidigare meddelade undervisningen har klart fattats och är klart inlyst i ert intellekt.

Vilken är den uppgift som förestår för er både såsom individer och såsom grupp? Det är en femfaldig uppgift:

1. Att möta och ändamålsenligt handskas med er egen personliga Tröskelns Väktare.
2. Att – såsom grupp – dela mänsklighetens ansträngning med att möta den *kollektiva* Tröskelns Väktare. Denna "Väktare" har byggts av hela mänsklighetens onda begär, mänsklighetens misstag och svagheter, tankar, förvridna förmågor och förvända motiv. Detta möte är ett av målen med det pågående världskriget.
3. Att nå fram till den förståelse som är visdomens grund, som är den utvecklade visdomens resultat och även är de fattade sanningarnas intelligenta tillämpning.
4. Att – såsom grupp – stå inför Närvarons Ängel.
5. Att själv taga initiation, såsom individ och även såsom en sammanhållen enhet i gruppens ansträngning i och för initiation.

Andra mål kommer att framträda allt medan ni strävar, studerar och tjänar. Men det ovan sagda låter er enkelt förstå era omedelbara mål. Dessa mål måste ni tillsammans tänka igenom och såsom grupp fatta. Den insats envar av er kan göra till det klara tänkandets, den nitiska strävans och den målmedvetna tillämpningens fromma, må synas enkel och välbekant. I samma stund som dessa mål blir till teknik och visas i handling, synes emellertid deras enkelhet fördunsta och framstår företaget såsom ytterst svårt.

Sedan jag senast meddelade mig med er, har vissa förändringar i gruppens sammansättning ägt rum. L.U.T. har fått lämna gruppen och därmed min Ashram (tillfälligtvis och för just denna inkarnation). Det tillstånd av ständig irritation vari han levde var resultatet av den oupphörliga konflikten mellan hans uppåtsträvande själsnatur och hans tröga och i grund och botten själviska personlighet. Detta är nu över, och det kan antagas att han för återstoden av detta liv nått sitt högvattenmärke och nu genomgår ett – avgjort tillfälligt – skede av ned- och tillbakagång. I sitt nästa liv kommer han med triumf att överträffa den höjdpunkt han nått i detta, så att han vinner stadga på Vägen. Han förblir således svagt anknuten till den Nya Frögruppen – en anknytning som är starkare på den subjektiva sidan än på den yttre.

Tre av era kamrater i de tidigare grupperna har återanslutit sig till gruppen. Deras själers begäran om återinsättning har erkänts av mig och har hos mig framkallat vederbörligt gensvar. Deras förbindelse med gruppen var ej svag utan en starkt flätad kabel. H.S.D. har åter intagit sin plats bland er, sedan hon lärt ett visst mått av inre lugn och mental jämvikt. L.T.S.-K. ansåg jag behöva gruppens skydd mot hans ständigt återkommande självbedrägligheter och inneboende tendens till självbedrägeri. Det var således till hans eget skydd jag återinsatte honom, så att han i ett kommande liv kan börja tidigare och skrida framåt med större precision. R.V.B. har lärt de läxor en mellantid av fullständig ensamhet kan ge den ivrige lärjungen (som begär och söker kamratskapets stöd) och är nu redo att visa vad han väsentligen alltid varit – en styrka och ett centrum av stadig frid för bröderna i gruppen. Han är en avgjord tillgång i grupparbetet och har i sin utveckling nått en punkt, där det inte skadar honom att få veta detta.

Så, mina bröder, står vi inför en ny cykel av arbete, och en sådan, vari C.D.P. och P.D.W. bestämt deltar genom sitt arbete på livets inre sida. Den senare har gått vidare till sin Mästare Moryas Ashram. Han är nu helt upptagen med arbetet att tillsammans med andra betrodda första strålens lärjungar bryta sönder den kristallisering som är Frankrikes katastrofala belägenhet. Hans tidigare inkarnation i det franska folket har gjort honom väl skickad för denna uppgift.

Också hans kärleksfulla hjärta och hans mycket djupa utveckling kommer att sätta honom i stånd att vara till stor hjälp och sålunda motverka de destruktiva tendenser som en första strålens arbetare uppvisar. Han har i sin tillämpning av sanning aldrig varit destruktiv.

C.D.P. arbetar fortsatt med världens barn (däribland dem som dog såsom offer för krigets fasor) och behåller därvid orubbad sin anknytning till min Ashram men arbetar i en grupp, sammansatt av till alla strålarna hörande lärjungar, vilkas personligheter – i deras senaste inkarnation – var av många nationaliteter. De gör vad de kan och vad vi måste göra för att rädda barnens *medvetande* och bevara dem för fullständig upplösning.

K.E.S., som dog innan den Nya Frögruppen omorganiserades, är nu subjektivt anknuten till gruppen och måste av er betraktas såsom en medarbetare. Han arbetar till mycket stor del med de medlemmar av de brittiska och amerikanska väpnade styrkorna som övergår till den inre sidan. För detta är han utomordentligt väl rustad, då han föddes som engelsman men tillbragte många år i Förenta staterna. Han arbetade också många år i den spiritualistiska rörelsen.

Jag ger er upplysningar om sådana bröder i er grupp som inte är i fysisk kropp, eftersom jag söker få er inse allt livs enhet, strävan mot samma mål och även den förnimmelse av nära samhörighet som kännetecknar medlemmarna av en Ashram. En Mästares Ashram består av sådana som arbetar på såväl det yttre planet som de inre, och i detta arbete ser Mästaren ingen skillnad, då han är frigjord från tidens och rummets begrepp. Detta hänger samman med ”lärjungens dubbla livsmönster”, som jag hänvisade till i mitt senaste meddelande till er.

Vid den tiden gav jag er inga uttryckliga anvisningar eller individuella meditationer. Jag gav envar av er sex yttranden att begrunda. Genom att noga beakta dessa yttranden kan ni väcka ny strävan och förnya tendensen till att leva kreativt. Yttranden som dessa är formuleringar av sanningar och även uttryckta begrepp med andlig innebörd. De är mäktiga i sin förvandlande verkan, om de används rätt. Jag har icke varit alltför nöjd med resultaten av vad jag i det förflutna anmodat er att göra. Livets tryck har varit stort dessa dagar; för detta tryck har många av er givit efter. Ni torde ha kunnat genomföra det och varit mer effektiva, om ni hade skänkt ert tankeliv noggrann uppmärksamhet.

Ett av de problem, som lärjungar ställs inför i tider av påfrestning i världen, är att bevara ett riktigt sinne för proportioner. Detta leder till en riktig parallellt löpande aktivitet – den inre lärjungens aktivitet och den yttre människans arbete. En fulländad balans är målet, och denna är icke alls lätt att åstadkomma. Vid alla sådana tider, då världen plågas svårt och drabbas av katastrof (sådan som vi nu upplever), framträder en tredje och parallell livsaspekt och ytterligare trasslar till det problem lärjungen ställts inför och han redan betraktar såsom synnerligen svårt och krävande. Där har vi (inom människan) den inre lärjungen, medvetet inriktad mot Hierarkin och Gudsrikets liv. Där har vi den fullt upptagna yttre människan, som är inbegripen i skilda aktiviteter, fyller den intelligenta medborgarens plikter och alltid söker axla sin del av nationens och gruppens ansvar. Där har vi även en lidande, emotional människa, som ofta bragts ur fattningen av lidandet i världen, med smärta reagerar på sina medmänniskors sorger och nödlägen, med fasa betraktar världskrigets förfärliga psykologiska verkningar, de psykiska skador och svårigheter det medfört, bestört över nuet och överväldigad av fruktan för framtiden. Ju större förmåga lärjungen äger att i sin medvetenhet innesluta andra, desto svårare belastas och lider han. Ju längre han hunnit på Vägen, desto häftigare reagerar han och desto mer tänker han på och planerar han för framtiden och med desto större klarhet kan han även överblicka de omedelbart förestående möjligheterna. Jag önskar icke att det vore annorlunda. Denna trefaldiga ståndpunkt, ni ofrånkomligen måste intaga och omöjligen kan undfly, om ni är sanna lärjungar, ger tillfälle till planerad integration och inbjuder er även att axla en individuell del av hierarkins ansvar och förståelse.

Det enda jag skulle vilja begära av er är att ni godtar det som denna trefaldiga situation medför och att ni inte brukar den som ett alibi. Detta sistnämnda är just vad några av er har gjort. Ni har betraktat era invecklade problem som så ansträngande och svåra att de omöjliggjort ert

arbete i gruppen (vilken är en bestämd del av min Ashram). Ni har – många av er – icke gjort det arbete jag begärde. Endast ett fåtal – mycket få – bemödade sig om att fylla kraven. Hade ni förmått genomföra det jag begärde, torde ni ha funnit hela er livsväg bli enklare och lättare och ert tjänande effektivare.

Vissa uppgifter om gruppens aura eller snarare om dess allmänna beskaffenhet torde intressera er. När en Mästare studerar en grupp, beaktar han först och främst de olika kraftlinjer som förbinder gruppens individer med Honom, med den inre Ashramen och gruppmedlemmarna med varandra. Han ger akt på samspelets beständighet, det sammanlagda gruppljusets klarhet och utåtgående inflytande och dess utstrålning och magnetiska verkan i världen. Förändringar sker ständigt. I det förflutna var kraftlinjerna mellan gruppen och mig själv starka och förhållandet mellan gruppmedlemmarna avgjort svagt. I dag är de energilinjer, som bäres av tankar och riktas mot mig, stadiga men ej så klart lysande. Linjerna gruppmedlemmarna emellan stärks av mental målmedvetenhet men icke av emotional eller ofullgånge kärlek. Detta anger på det hela taget förbättringar, ty det svall av hängivenhet som sköljer mot mig var ej något som för mig garanterade att gruppen ägde uthållighet. Det råder nu en sundare inställning. Förhållandet mellan envar av er såsom individ och era lärjungekamrater är ganska likgiltigt men visar en mental insikt om er gemensamma grupptillhörighet. Gruppens magnetiska utstrålning är som svagast i hela det sätt, varpå ni framstår inför världen. Ännu så länge, ur tjänandets synvinkel betraktade, är ni ej att räkna med, ty gruppen gör ingenting *såsom grupp*. Detta är allvarligt, mina bröder. Såsom individer tjänar många av er på ett eller annat sätt, men det är ett enskilt och personligt tjänande och har intet med en sammansvetsad grupps strävan att göra.

Kanske ni här frågar: Vad kan vi såsom grupp utföra? Vad är det vi kan göra? Ni kan till exempel börja arbeta såsom en Ashram arbetar, använda tankens kraft, sätta i gång påtryckningar, rikta tankeströmmar i bestämda riktningar ut i världen, skapa tankeformer som klart och bestämt kontakter andra intellekt och som får till stånd avgjorda förändringar i mänsklighetens medvetenhet. Detta gör ni ännu icke, och ej heller har jag sett några tecken på att ni önskar så arbeta. Jag har väntat för att se om den igångsättande impulsen skulle komma inifrån er själva utan min påstötning. Jag har väntat förgäves.

Jag har annorstädes sagt er att ”en Ashram är en källa, ur vilken Hierarkin gör sitt intryck på världen. Dess ’pådrivande energier’ och igångsättande krafter riktas mot det mänskliga medvetandets expansion, genom det magnetiska liv gruppmedlemmarna lever, när de fyller sina plikter och axlar sitt ansvar i den yttre världen. Den hjälps fram också av de stadiga vibrationer som härrör från diskarnerade Ashram-medlemmars aktiviteter och av hela Ashramens förenade klara tänkande och säkra medvetenhet.”

Jag har sålunda förklarat behovet, eftersom ni fordrar att klart förstå, när vi nu begrundar vår första punkt, meditationen, och börjar planera det arbete ni skall utföra under det år som kommer. Godtar ni det jag säger, att ni behöver omorientera er och i betydligt lägre grad bry er om Ashramen, dess medlemmar och dess liv? Om ni gör detta och så mentalt befriar er, kan och kommer ni att gå vidare till att fullständigare leva ett tjänandets liv, med blicken fäst på människornas behov och inte på era lärjungakamrater, dessas verksamheter, mina planer och ändamålet vid denna tid, då ni förbereds för initiation.

Jag skulle nu vilja pröva ett experiment. Ni fortsätter vid fullmånnetiden med ert grupparbete med mig, alldeles såsom detta angivits i gruppens anvisningar. Men till detta arbete vill jag lägga en ytterligare aktivitet.

Jag kommer att varje månad yttra ett fåtal ord, som bildar en mening. Vill ni då se efter om ni kan i intensitetens tystnad registrera dessa ord? För att underlätta denna uppgift för er lämnar jag en förteckning, ur vilken jag varje månad väljer en mening. Anteckna i er fullmånerapport vad ni anser er varje månad ha registrerat. Jag kommer att för A.A.B. ange huruvida ni valde rätt eller orätt genom att meddela henne vad jag sagt.

Detta är den förteckning, ur vilken jag kommer att välja:

1. Gå i frid.	2. Tro, hopp och kärlek.
3. Gud bevar dig.	4. Gud välsigne dig.
5. Gå in i dig själ.	6. Älska din broder.
7. Stå i ljus.	8. Om Tat Sat.
9. Var är du?	10. Vandra Vägen.
11. Gud skyddade dig.	12. Gå in i friden.
13. Lyft din blick.	14. Tala stilla, broder.
15. Ge alltid kärlek.	16. Den öppna porten.

Det arbete som skall utföras har nu tecknats i stora drag, och ni inträder i ett nytt skede av studium, ansträngning och skolning. Får jag, för att egga er till ett nytt målmedvetet liv, påminna er om att:

1. Ni genomgår skolning inför initiation. Möt därför framtiden med klarare syn.
2. Ni är löftesbundna lärjungar. Tag därför itu med er uppgift och skrid framåt.
3. Ni är medlemmar av Nya Gruppen av Världstjänare och har därför ingen tid att vara överksammas.
4. Ni är icke ensamma, utan era gruppbröder stöder er, och även jag står vid er sida.
5. Ingen uppgift är över er förmåga, och ingen väg är er för lång att vandra. Envar av er är en själ med själens alla krafter och – eftersom ni *är* anknutna till Hierarkin – ni går mot framgång.

Såsom jag förut sagt, skall jag denna gång ej avhandla sådant som sammanhänger med människosläktets utveckling och stadgande till en ny civilisation. Med detta skall jag börja, så snart kriget är över. När mänsklighetens behov förändras, och dessa kommer då att vara i grunden annorlunda än de förhållanden som förelåg och de krav som ställdes före kriget, då skall jag beakta dem. Återuppbyggnadsperioden, vari Nya Gruppen av Världstjänare kommer att verka, skall vi senare avhandla närmare, och jag skall i två serier ge er undervisning, som kan tjäna till vägledning för allt ert återuppbyggnadsarbete. Ett slags undervisning är avsedd för mina lärjungar och genom dessa för Nya Gruppen av Världstjänare, vari de ingår. Ett annat slags undervisning kommer människorna av god vilja till del och genom dessa till de tänkande människornas värld. Jag kan emellertid säga att i bakgrunden eller såsom grundval för allt som ni kan ombedjas att göra har ni *arbetet med Trianglarna*. I det subjektiva arbetet kommer Nya Gruppen av Världstjänare att bli synnerligen aktiv och så skapa ljusets nätverk. I det objektiva arbetet kommer människorna av god vilja att skrida till verket och så skapa den goda viljans nätverk. Nya Gruppen av Världstjänare har till uppgift att dynamiskt "tvinga" viljan-till-det-goda såsom energi in i världen. När genomsnittsmänniskan omedvetet gensvarar på denna, uttrycker hon god vilja. Lärjungar, sådana som ni är, verkar nödvändigtvis på båda områdena, varvid ni skapar och bygger båda slagens nätverk. Detta kan ni göra nu, och ni kan sålunda bilda kärnan till detta stora sammanflätade ljusmönster av god vilja som måste ligga till grund för allt exoteriskt arbete med förnyelse, återställande, rehabilitering och återuppbyggnad. Därför ber jag er och andra lärjungar återigen att arbeta med förnyat intresse på att bilda trianglar, nå ut till människor som redan är aktiva och söka hjälpa dem att bilda nya trianglar. Detta är ett arbete av större betydelse och har Hierarkins godkännande.

Vad gäller vårt sjätte ämne, mina personliga anvisningar till envar av er, finner ni dem som vanligt efter denna för gruppen avsedda anvisning och efter den undervisning om byggandet av antahkarana jag skall meddela er. Era personliga anvisningar är denna gång fylligare, och jag skulle vilja bedja er att *godtaga dem såsom anvisningar, som skall följas*. Ständig läsning och medvetenhet om anvisningar och undervisning, som *icke* omsätts i handling på det yttre planet, är blott ett sätt att fly från verkligheten. Såvida en Mästares anvisningar ej möter gensvar, ej omsätts i experiment, lossar de bandet med Ashramen, och glider lärjungen till sist in i ett mellantillstånd (som ibland varar länge och sträcker sig över flera liv), vari han driver omkring,

läser och tänker men icke arbetar, njuter av uppmärksamheten men ej gör sig mödan att förverkliga. Detta har skett flera som tillfälligt avstängts från aktivt arbete i min Ashram. Se till att det inte händer er.

Får jag påminna er om att era bröders anvisningar kan vara intressanta för er och bör läsas av er i er strävan att förstå honom och arbeta med honom, men att det kan vara så att de för honom har en innebörd som inte alls är tillgänglig för er och att därför era slutsatser därom kan visa sig vara fullständigt oriktiga? Dessa personliga anvisningar är, som ni nog kan inse, exoteriska anvisningar inom området för esoteriska förhållanden. De kan läsas och studeras av er alla. Men jag förfar med er även på ett rent esoteriskt och subjektivt sätt, och detta är något som blott ett fåtal, om ens några av er, ägnar en tanke. Händer det någonsin att ni registrerar dylik undervisning eller inser dess källa? Ni behöver lära er att noga skilja mellan:

1. Undervisning som kommer till er direkt från er egen själ via ert intellekt.
2. Anvisning som jag lämnar er i min inre Ashram, varvid ni även erhåller stimulans av lärjungar som är äldre än ni.
3. Intryck som kommer till er från alla Ashramers stora helhet, Hierarkin.

Senare skall jag ge er någon skolning i denna sak, men ännu är ni inte redo för detta.

Det sista ämnet, som avser Ashramernas framträdande i det yttre, skall ni få del av när den Ashram, vari ni ingår, är verkligare för er än den för närvarande är.

Jag skulle vilja påminna er om att det när kriget är över kommer att framträda två huvudsakliga förhållanden, för vilka ni nu bör begynna att förbereda andra. De är:

1. Mänskligheten kommer i stort att söka slå sig till ro, i strävan att finna trygghet, att ur sitt upprörda sinne utplåna krigets verkningar, att glömma det som hänt, att återgå till det invanda och att återupptaga de gamla livsmönstren. Människor glömmar lätt, och utöver denna gamla vana är mänskligheten mycket trött. Bered er för att komma till rätta med detta, ty det får icke ske, om det kan på något sätt förebyggas.

2. "Materieaspektens väldiga ljud" – krigets gny, explosionernas dån och den lidande mänsklighetens rop – kommer att tystna. Detta framkallar en egendomlig falsk fred men skapar samtidigt en kanal för nya andliga krafter och energier, vilka – riktade av Hierarkin – kommer att strömma in i människosläktet och därunder medföra andlig stimulans, andlig mottaglighet, andlig strävan och en stor beredskap för det nya. Ni får därför två motsatta förhållanden att beakta, att bemöta, och ni kommer för detta att behöva mycken visdom. Ni kommer att få hjälpa till i uppgiften att förebygga att en trött mänsklighet återfaller i det sinnestillstånd som kännetecknas av tröghet, återgång till det gamla och begär efter de gamla livsmönstren. Ni får även bistå med att rikta de andliga energier ni registrerar i gagneliga banor och kanaler, genom vilka de kan uträtta det största goda. Begrunda detta.

Jag har i denna undervisning givit er mycket. Jag söker göra min Ashram användbar i denna tid av kris. Vi har genomlevat en allvarlig kris för materialismen, och det var mycket nära att mörkrets makter tog överhanden. Men det vi ser är att det goda sakteliga börjar härska. Mänskligheten har varit slagfältet för en större sammandrabbning mellan den Vita Logen och den Svarta Logen. Den förra får nu gradvis övertaget.

När den onda gruppen drar sig tillbaka (vilket ligger ganska nära i tiden, mina bröder), får mänskligheten känna lättnad men är alltjämt förvirrad, slagen till marken men likväl stark nog att resa sig till större höjder än någonsin förut. På detta tillbakadragande ber jag er att vara beredda – med intelligens, klok förståelse och djup kärlek.

Det arbete, som lärjungarna och aspiranterna i världen, den Nya Gruppen av Världstjänare och människorna av god vilja skall utföra, kan bli en avgörande faktor i den Nya Tidsåldern och kan fälla utslaget i valet mellan en statisk och tillbakagående verksamhet och en stadigt planerad rörelse framåt i ljuset. Ni kan lämna ert bidrag till detta avgörande, om ni så vill.

Att ni gör detta och att ni har det öppnade öga som ser hur ljuset gryr och mörkret viker, är vad jag innerligt önskar er.

November 1944

TILL MIN GRUPP AV ANSLUTNA LÄRJUNGAR:

Mer än ett år har gått, sedan ni mottog era senaste anvisningar av mig – ett år av skickel-sediga händelser på jorden och betydelsefulla förändringar i hierarkins förhållande till mänskligheten. Såsom ett resultat av kriget råder nu ett betydligt närmare samband och en tydlig andlig tillit mellan dessa löftesbundna lärjungar, som varit sitt uppdrag trogna och dem av oss som söker använda dem i världsförbättringens tjänst. Det råder nu hos aspiranter överallt en mer bestämd insikt om de andliga värden som växer fram och en större beredvillighet att överge sådant som hindrar tjänandet. Kristi planer för mänsklighetens frigörelse är nu mer genomarbetade, ty de fick vila till den tid, då människornas strävan blev klarare bestämd. Vid synranden skymtar den nya tidsåldern med dolda möjligheter, och den är nu avklädd de självbedräglighetens och önsketänkandets slöjor som för tio år sedan lade den i dunkel.

Det i andlig mening betydelsefulla som kriget medförde kan nu klart skådas, och jag kan börja med att tillsammans med er begrunda (tidigare än jag förutsett) några av de problem som ni – såsom släktets potentiella tjänare och löftesbundna lärjungar – kan gripa er an. För det omedelbart förestående kunde jag önska att ni alla vore yngre och hade mer bestämt tillägnat er den undervisning jag dessa senaste år sökt meddela. *Framför allt annat önskar jag att ni vore modigare.* Förvånar er detta ord, mina bröder? I det jag betraktar detta år som en helhet, är det icke er hängivenhet eller ståndaktighet jag sätter i fråga. Jag har tillit till att er strävan är djup och ert begär efter viljan-till-det-goda är starkt. Jag vet att intet kan för någon längre tid avhålla er från att söka nå ert mål.

Vad jag emellertid ifrågasätter är ert mod. Det fordras mod av er att fatta andliga beslut och stå fast vid dem. Det fordras mod av er att inrätta ert liv – dagligen och i alla förhållanden – efter stundens behov och mänsklighetens tjänst. Det fordras mod av er att visa er omgivning att den pågående världskatastrofen är viktigare för er än det individuella livets struntsaker och det ytliga umgänget med andra. Det fordras mod av er att överge de undanflykter som hittills hindrat er från att deltaga i den yttersta ansträngning som i dag kännetecknar Hierarkins aktiviteter. Det fordras mod av er att göra offer, att vägra öda tid på oväsentliga aktiviteter och att förhålla sig till den fysiska kroppen som om den vore fri från alla hinder. Det fordras mod av er att bortse från den skröplighet som kan föreligga, den trötthet som följer av ett långt liv, de fysiska tendenser som kringskär och begränsar ert tjänande, den sömnlöshet som härrör från trycket i världen eller från en illa ordnad livsföring och från den nervositet och den belastning som i dag är så allmänna. Det fordras mod av er att taga itu med livet för andras skull och att i det nödläge som råder utplåna era egna önskemål.

Ett av de ting som lärjungar behöver fatta klarare är det välkända (och just därför lätt förbisedda) faktum att individens målmedvetna beslut att verka såsom tjänare och lärjunge medför att personlighetens och själens alla (förenade) krafter ges en ny fokusering. Det är symboliskt uttryckt en upprepning av svunna tiders individualisering, men denna gång på ett högre varv av spiralen och med individens fullt medvetna samverkan. Denna omfokusering medför sina egna svårigheter. Den leder ofta till en plågsam insikt om den egna naturen, de egna målen, det egna livsmönstret, de egna strävandena och de egna begränsningarna i utrustning och erfarenhet, därtill de olika aspekter och höljen, genom vilka själen nödvändigtvis måste verka. Allt detta framkallar ofta en intensifiering av egenintresset och självupptagenheten, alltid med de bästa avsikter och syften. De egna begränsningarna, fysiska eller andra, ter sig större än vad de är. De egna felen överdrivs i medvetandet, ehuru icke så ofta i uttrycket. Det tjänande, själen behöver och fordrar, synes så omfattande att lärjungen ibland vägrar samarbeta i fruktan för att

misslyckas eller av obefogade betänkligheter. Man finner och anammar lätt ursäkter för att tjäna endast något litet eller rent av icke alls. Den helhjärtade hjälpinsatsen och hängivenheten för den nödlidande mänskligheten skjuter man lätt på framtiden med hänvisning till hälsan, tidsbristen, de gränser hemlivet sätter, allsköns rädslor, åldern eller tron att detta liv blott är förberedelse för det fulla tjänande man avser för nästa liv. Bortförklaringar finner man lätt, och somliga av dem yttrar sig rent av i tron att Mästarens krav och det program som antagits av den Ashram, till vilken lärjungen är anknuten, är orimliga eller – vilket är fallet med två av er som ingår i denna grupp – att österlänningen ej förstår de krav som ställs på den västerländska lärjungen.

Jag har i årtal bemödat mig om att väcka er alla till insikt om tidens nödläge och genom er att väcka till samma insikt de tusenden ni såsom grupp kan nå, men hittills med endast ofullständiga eller övergående resultat. Ännu så länge (vad gäller somliga av er, ehuru icke alla) är det arbete, som skall göras till gensvar på Ashramens fordringar, underordnat ert dagliga levnadsmönster, de krav er affärsverksamhet eller ert hemliv ställer eller det ni tror vara er utrustnings fysiska begränsningar, emotionala brister och mentala handikapp.

Mina bröder, låt mig upprepa: Lärjungen måste taga sig själv sådan han är vid varje given tid, med varje given utrustning och under varje givet förhållande. Sedan underordnar han sig själv, sina angelägenheter och sin tid stundens behov, i synnerhet under ett skede, då gruppen, nationen eller världen befinner sig i en kris. När han gör detta inom sin egen medvetenhet och därmed tänker i enlighet med de sanna värdena, upptäcker han att hans egna privata angelägenheter ombesörjes, hans förmågor ökas och hans begränsningar lämnas åt glömskan.

Förrän ni gjort detta till egen erfarenhet, blir ett närmare förhållande till min Ashram icke möjligt, emedan de åtgärder Ashramens (och i synnerhet den inre Ashramens) övriga lärjungar behövde vidtaga mot ert grupplivs tyngd och slöhet skulle tvinga dem till orimlig ansträngning. Jag säger er detta utan omsvep, när vi nu tillsammans emotser krigets slut, och ett tidsskede av förnyade och annorlunda tillfällen yppar sig för alla tjänare i världen. Det är er sak att avgöra huruvida den insats ni gjort under kriget motsvarat det tillfälle som givits. Det är er sak att avgöra vilken roll ni skall spela, såsom individer och såsom grupp, i den kommande tidscykeln – en cykel, vari de nya ideerna och idealen måste framhållas och vari en strid måste utkämpas, vari de vidare syftande planerna måste förstås, stödjas och förkunnas, den nya och klarare visionen för det mänskliga livet måste fattas och slutligen förverkligas, och en cykel, vari den ansträngning, alla medlemmar av Den Nya Gruppen av Världstjänare (och ni är förvisso denna!) gör, måste riktas mot att avlyfta mänsklighetens tunga börda.

Inga bestämda uppdrag gavs i den senaste anvisningen, då jag ansåg mig behöva utröna om det förflutnas rytm – rapportering om meditationsarbetet och om kontaktandet vid fullmånetiden, vilket nu utförts under många år – var så starkt grundlagd att den till gruppens fromma skulle fortsättas, även om så icke särskilt begärdes. Endast ett fåtal har hållit fast vid gruppmeditationen. Arbetet med att tolka Formeln på det sätt jag tidigare i huvuddrag angivit, varefter jag ej uttryckligen sagt att detta skulle upphöra, har åsidosatts. På dessa försummelse är gruppen den förlorande. Jag påpekar dessa faktorer, emedan jag vill att ni inser att detta är *grupparbete* och att det är *gruppen*, som är gruppens lärare under min inspiration, när ni – såsom individer – när mig och under er egen själs och den Andliga Triadens inspiration, när dessa kontakter uppnås och används.

I min föregående anvisning underströk jag tre saker. Till dessa vill jag åter hänvisa i ljuset av det tillfälle som nu yppas. Det är icke min uppgift att förändra er eller ge er order och befallningar. Min uppgift är en enda, och den består i att finna och pröva dem som kan tjäna släktet under Ashramernas och Mästarnas inspiration. Jag hänvisade då till den *ensamhet* som är en av de första omständigheter som visar en lärjunge att han förbereds för initiation. Det är således tydligt att den ensamhet jag avser icke är en sådan som kommer sig av det slags karaktärs-svaghet som verkar fränstötande på medmänniskorna, av en högdragen eller obehaglig natur

eller något slags egennytta som är så uttalad att den förargar andra. I en lärjunges liv finns mycken ensamhet, som är helt och hållet hans eget fel och som han kan bota, om han brukar självdisciplin i riktigt mått. Med dessa svagheter måste han själv taga itu, ty de ligger i personligheten, och med era personligheter har jag intet att göra. Jag syftar på den ensamhet som uppstår, när den godtagande lärjungen blir den löftesbundna lärjungen och stiger ut ur ett liv, där han varit upptagen med fysiska världen och identifierad med tillvaroförmåerna i de tre världarna och numera finner sig stå på stället i mitten, mellan de yttre tingens värld och meningens inre värld. Hans första reaktion blir då att han känner sig ensam. Han har brutit med det förflutna. Han är hoppfull men icke viss om framtiden. Den påtagliga värld han vant sig vid måste, det vet han, ersättas av värdenas icke påtagliga värld, vilket innebär ett nytt sinne för proportioner, en ny värdeskala och ett inträde i nya ansvarsförhållanden. Denna värld antar han existera, och han stiger fram modigt och teoretiskt, men den förblir en tid helt opåtaglig. Han finner ej många som tänker och känner som han själv, och mekanismen för säker kontakt ligger outvecklad hos honom. Han är i färd med att bryta sig loss ur den massmedvetenhet han hittills deltagit i men har ännu icke funnit sin grupp, vari han till sist skall medvetet uppgå. Därför känner han sig ensam, övergiven och utlämnad. Några av er känner denna ensamhet. Några få av er har till exempel nått den punkt, där ni känner er vara en bestämd, ingående del av gruppen. Endast två eller tre av er inser – kortvarigt och flyktigt ibland – den nära förbindelsen med Ashramen. Er inställning är huvudsakligen buren av hopp, parat med föreställningen om att det är era fysiska begränsningar, som hindrar er från att inse allt som i sanning *är*, i samband med era inre anknytningar. Men, mina bröder, en dylik känsla av ensamhet är blott en annan form av inre osäkerhet, av onödig självupptagenhet, och ni skall få se att den försvinner (allteftersom ni skrider framåt på Vägen). Om ni känner er ensamma, måste ni således lära er att betrakta denna känsla såsom en självbedräglighet eller illusion och såsom en begränsning, som måste övervinnas. Ni måste börja handla som om den icke finnes. Om blott fler lärjungar lärde värdet av att handla ”*som om*”. Ni har icke tid, någon av er, att känna er ensamma, ty ni har icke tid att tänka på er själva.

Det andra jag underströk var att ni behöver lägga vikt vid och utveckla *Viljan*. Antagligen har ni alla arbetat med uppgiften att bygga antahkarana, den kanal som förbinder hjärnan med den andliga viljan, eller Monaden, och därvid verkar genom den Andliga Triaden. Om ni haft framgång därmed, börjar det klarna för er att det råder en stor skillnad mellan den goda vilja massan kan fatta och ofta fattar och den vilja-till-det-goda som är lärjungens mål. God vilja är ganska lätt att uttrycka, och ni vet alla mycket om den och uttrycker mycket av den. För denna behövs ingen uppfordran, ty den är en mänsklig egenskap, som ligger strax under ytan och är nära att komma till uttryck hos alla. Men vilja-till-det-goda är långt svårare att uttrycka, ty den förutsätter förmågan att icke endast bruka den andliga viljan utan även veta något om det ”godas” natur. *Vilja-till-det-goda är den gudomliga avsiktens grundläggande egenskap, innefattande planmässig verksamhet och ett bestämt mål att uppnå.* Den nödvändiggör förmågan att tänka i det helas begrepp, en uppskattning av det steg mänskligheten måste taga härnäst i det förestående Stora Närmandet (ty detta måste vara ett ömsesidigt Närmande), en förståelse av det förflutnas lärdomar och en vision byggd – icke på kärlek eller själens syn – utan på en övertygelse om Sanat Kumaras närmaste avsikt, sådan han förverkligar den genom Kristus och Planethierarkin. Denna övertygelse är vad Hierarkin beträffar grundad på rent förnuft, vad mänskligheten beträffar och genom lärjungarna i denna bygger den på intuitiv förnimmelse, tillämpad med kärlek och intelligent uttryckt. Detta ber jag er att begrunda och att under denna begrundan genomföra de nödvändiga förändringarna i er personliga hållning till problemet.

Det tredje jag underströk växer fram ur det nyss sagda. Ni är alla löftesbundna lärjungar, och i egenskap av sådana har ni ert närmaste personliga problem (med vilket jag ej får och därför ej kan hjälpa er) i att övervinna och utplåna det grepp tröskelns väktare kan ha om er. Vi är därmed tillbaka vid utgångspunkten, och en fråga uppstår nu i er tanke: ”Hur kan jag övervinna denna

väktare och likväl samtidigt vägra att vara upptagen med mig själv och mina problem? Detta har läraren sagt mig att jag icke skall göra, och likväl är väktaren helheten av personlighetens grepp och fel, alla inflytanden – emotionala, mentala och fysiska – som begränsar mitt uttryck såsom själ. Vad kan jag alltså göra?”

Mitt svar torde bli: Ni måste först och främst acceptera väktarens faktum och sedan förvisa denna väktare till dess rättmätiga plats såsom del av den stora illusionen, tillvarons stora fantasmagori, och såsom en beståndsdel av livet i de tre världarna. Ni måste sedan fortsätta med det tjänande i livet ni planerat. (Vilken bestämd plan eller vilka bestämda planer har ni, min broder?) och handla som om väktaren icke funnes. Därigenom befriar ni er i sinom tid från all påverkan av personligheten och gör ni er tanke fri och ledig för den uppgift ni har att utföra. Jag kunde kanske uttrycka detta på annat sätt. När ert intresse för hierarkiskt arbete och för det program den Ashram, ni är förbunden med, antagit är starkt nog, kommer det att behärska alla era handlingar och alla era tankar (i vaka och sömn). Ni kommer då att finna att väktarens grepp lossnat, att dess liv förintats av utnötningens kraft och att dess form förstörts i offrandets eldar. Så går det kortfattat uttryckt till. Jag ödar ingen tid på att utveckla detta närmare, ty det är mycket jag söker ge er i denna anvisning.

Jag önskar ge er den hjälp ni behöver för det kommande året. Men framför allt eftersträvar jag att för framtida generationer klargöra vissa grundläggande principer och vissa aspekter av hierarkisk sanning, vilka i den nya tidsåldern måste leda dem som söker vandra Lärjungaskapets Väg och som är villiga att låta sig förberedas för initiation. Hierarkin gör förändringar i undervisningsplanen och i de tekniska förfaringssätten. Den är i färd med att anpassa gamla metoder till nutida behov och högre utvecklade människor. Det är egentligen icke för er jag skriver. Jag skriver för de två närmaste generationernas lärjungar och invigda.

Det är väsentligt att alla Ashramers lärjungar dessa dagar begrundar, vari mänsklighetens problem består, vad dessa betyder och vad dessas lösning medför. De måste veta vad Visdomens Mästare vill ha utfört, och sedan måste de tala och skriva, handla och leva så att även andra kan förstå.

Mänskligheten har egentligen aldrig levat enligt den undervisning den mottagit. Andligt intryck, antingen det förmedlats av Kristus, av Krishna eller av Buddha (och av Dessas lärjungar befordrats vidare till massan) har ännu icke uttryckts såsom vi hoppats. Människorna lever icke efter vad de redan vet. De omsätter icke sitt vetande i praktiken. De kortsluter ljuset. De disciplinerar sig icke. Girighetens begär och lagstridig strävan får styra och ej den inre kunskapen. För att uttrycka det vetenskapligt och ur esoterikens synvinkel: Det andliga intrycket har avbrutits, och det gudomliga flödets cirkulation har störts. Det åligger lärjungarna i världen att återställa detta flöde och hejda denna störning. Detta är det största problem Ashramerna vid denna tid står inför.

I år skall jag klargöra för er vad gruppen ombeds utföra med avseende på det planerade grupparbetet, gruppmeditationen och grupptänkandet. De regler som då uppställs gäller för alla kommande år, ehuru fullgörandet nödvändigtvis är valfritt, eftersom ni är fria lärjungar, som arbetar under de nya reglerna, och är vuxna aspiranter.

Det arbete ni utför vid fullmånetime förblir oförändrat, och jag kommer att återigen sända en mening jag valt ur den förteckning av meningar jag redan givit. Jag skall något ändra min teknik, och när jag varje månad vid vår fullmånekontakt yttrar meningen, skall jag göra det dagen före, fullmånedagen och dagen därefter, och skall jag även lägga tonvikten på ledordet i meningarna. Om ni registrerar detta ledord, kan försöket anses lyckat.

Jag föreslår att ni fortsätter arbetet, sådant det hittills anvisats och genomförts, men jag skall ge er en fylligare bild av fullmåneverksamheten och dess ändamål jämte några av förutsättningarna, vilket kan förmå er att arbeta med större intresse och förståelse.

Mina bröder, den första gång jag för er tecknade huvuddragen av det arbete jag sökte få er att utföra vid fullmånetime, åtog jag mig att arbeta med er enligt denna plan för en tid, som i

förstone bestämdes till tre år. Varje år utvidgades arbetet något, vilket pågick intill fullmånen i maj det tredje året. Denna tidsperiod är nu nästan fullbordad, och i dag ställer jag er två frågor:

1. Vad har detta arbete betytt för er?
2. Har ni fattat vikten av det arbete som utförts?

Det har funnits en avsikt bakom hela denna ansträngning jag gjort, och ett experiment av vikt har genomförts såsom förberedelse för verksamheten i den kommande Nya Tidsåldern.

I några av de anvisningar jag tidigare lämnat uppgav jag att den kommande världsreligionen skulle byggas på en ny närmandets vetenskap och att denna med tiden skulle ersätta de formler och ceremonier som världsreligionerna för närvarande använder. Härav vikten av de ansträngningar lärjungar nu gör i dessa nya frögrupper. De är i själva verket inbegripna i processen att på jorden förankra en ny idé om religion, en frötanke eller grodd till en ny aktivitet, som (vid en senare tid) skall bära frukt och införa en ny metod att nalkas Gud.

Det kan vara värdefullt för alla lärjungar, om jag här analyserade de tre årens arbete som var avsett att utföras under fullmånetiderna såsom jag i stora drag angivit för er. Varje år tillades arbetet något eller ökades det och vidgades även själva dess idé. Jag söker nu göra det hela klarare för er och sålunda lägga grunden till det arbete som skall göras de närmaste åren, om ni önskar fortsätta med arbetet. Låt oss för klarhetens skull framställa dessa anvisningar översiktligt.

I

1. Det första jag framhöll för er var att detta är ett gruppbemödande och att dess framgång beror på gruppens sammansmältning, gruppens kärlek och gruppens förståelse. Den önskade inre kontaktens framgång bygger på ett förverkligat gruppförhållande. Det var avsett att vara ett bemödande, som skulle växa fram ur kärlek, stadgad i och framvisad av gruppens alla medlemmar. Därför upprepade jag ständigt att gruppens medlemmar behöver älska varandra. För upprättandet av detta kärleksförhållande har jag i årtal arbetat med er alla. Ni kanske har trott att jag gjorde detta för att ni skulle ha framgång i ert grupparbete i förhållande till er individuella strävan. Detta var *icke* den huvudsakliga avsikten. Bildandet av enheter att särskilt tjäna i organiserandet av livskrafter, livsprocesser och livsformer för den nya tekniken i Närmandet till Gud eller till Hierarkin (som är förmedlaren mellan den andliga verkligheten och det mänskliga livet) var och är det viktigaste ändamålet. Detta yttrande ber jag er att med förnyat intresse begrunda. Era tolkningar har så ofta sin grund i en oinsedd andlig själviskhet och ett opåkallat betonande av er egen grupps betydelse. Grupperna är blott området för hierarkiskt uttryck, och vi är ännu icke övertygade om att de erhållna resultaten rättfärdigar det mått av kraft vi förbrukat. Gruppmedlemmarna har främst ägnat sig åt att registrera de resultat som mera har med fenomen att göra och med det som de såsom individer förnummit och har försummat att vederbörligen uppmärksamma gruppens inre förhållande, vilket är det enda av större betydelse. Detta är det enda som frigör den lagrade energin på den subjektiva sidan.

2. Den andra faktorn av betydelse är djup insikt om den andliga världens subjektiva verklighet. I mig själv är jag, sådan som ni uppfattat mig, endast symbolen för denna värld, vilket även de andra Mästarna är, fokuserade – såsom kanaler för kontakt och tjänande – i Hierarkin. Ni ombads, såsom en grupp, i förening och gemensamt, att närma er mig och kontakta mig liksom i den kommande Nya Tidsåldern framtidens kyrkor (vid fullmånetiden) bestämt närmar sig Hierarkin för att

- a. Intensifiera sitt andliga liv genom att införa andlig kraft, avsiktligt och medvetet.
- b. Uppnå andlig inlysning genom kontakt med ljusets kraftcentral, Hierarkin.
- c. Lagra styrka för ökad dynamisk aktivitet för en följande period av tjänande.
- d. Åstadkomma en sammansmältning av mänsklighetens objektiva och subjektiva liv.

3. Detta leder till en Närmandets Teknik, som bygger på förverkligandet av de ovan anförda

målen, till ett bemödande att se mig (då jag för er symboliserar den andliga synen) och till anläggandet av en Närmandets väg, symboliserad i den ritual jag gav er såsom ett gyllene band av ljus. Detta skulle ni visualisera såsom sträckande sig från er själva såsom grupp till er tibetanske broder. Denna Närmandets väg är *Vägen*, vilken planerligt skall utgöra en bättre känd symbol i släktets religiösa liv än hittills varit fallet.

4. Denna väg av ljus leder till mitten av en mörkblå skiva, i vars själva centrum jag kan kontaktas, såsom ni fått veta. De av er som är på något sätt förfarna i meditation är välbekanta med att ljuset i huvudet – när man ser och igenkänner det – vanligen genomgår tre stadier av intensifiering:

- a. Det är i första början ett spritt ljus, som omger huvudet. Senare befinnes det samlat inuti huvudet, där det alstrar en inre strålgång, som är begynnelsen till halon.
- b. Detta spridda ljus förtätas sedan och blir en inre strålade sol.
- c. Slutligen framträder i denna sols mitt en mörkblå punkt eller en liten indigofärgad skiva. Detta är i själva verket den utgång i huvudet, genom vilken själen lämnar fenomenvärlden, och är symbolen för vägen eller dörren in i Guds rike. Detta är den symboliska tolkningen av fenomenen.

Allt eftersom gruppen kommer verkligheten närmare, förkortas (symboliskt) vägen eller ljusbandet, och med tiden, när ni blivit hemmastadda i detta arbete och när er andliga natur verkligen intensifierats, skall ni nästan omedelbart inträda i eller genom den blå skivan och bli varse den högre medvetenheten eller gudomligheten.

5. Tre saker är på detta stadium väsentliga för framgång:

- a. Det mentala måste man ”hålla stadigt i ljuset”, och för denna upplevelse av mottaglighet har allt tidigare utfört meditationsarbete varit väsentligt. Dettas karaktär av uppmärksamhetens positiva aktivitet har varit en väsentlig faktor i erhållandet av den önskade kontrollen av det mentala.
- b. Även den skapande fantasin, vilken ju omfattar förmågan att visualisera, måste man på tidiga stadier utveckla och medvetet bruka i lydnad för undervisningen. Lyda måste man villigt och rent av blint, innan man kan fatta de verkliga målen.
- c. Man måste förvänta sig resultat och utvecklandet av en inre sensitivitet, som till sist utesluter överraskning och leder till en medveten insikt om att förmåga förvärvat. Denna sensitivitet kan skifta enligt stråle och typ, men de allmänna kännetecknen ligger inom området för likhet och *värde* för gruppen.

Allt detta var målet för det arbete jag i huvuddrag angav. Mycket återstår att göra, och varje år har jag vidgat begreppet och lagt grunden för framtida arbete, som skall fortsättas med ständaktighet en lång tid framåt. En början är gjord.

II

På det andra stadiet av det arbete jag angivit, när ni hade arbetat ett år med denna aktivitet vid fullmån timer, begynte jag vidga undervisningen och gjorde jag tillägg till den tidigare anbefallda tekniken. I framtidens religion kommer man alltid att anslå tre år för skolningen av den tidens ungdom (från femton till arton års ålder) i en förberedande Närmandets teknik.

Stadierna i andra årets aktivitet var de följande:

1. Gruppmedlemmarnas insikt om nödvändigheten av ett närmare gruppförhållande inom gruppens krets och med mig. Detta är en symbol för insikten om att världen behöver kärlek, sådan denna visas till exempel i en inställning av god vilja och förståelse, och för mänsklighetens närmande till Hierarkin. I det förflutna låg i religionsundervisningens esoteriska del tonvikten på den enskilda människans närmande till den inre Guden eller hennes eget högre

jag, själen, den förste Mästaren. I framtiden kommer tonvikten att ligga på mänsklighetens samfälliga närmande (såsom företrätt av ett ökande antal grupper av aspiranter och lärjungar) till Hierarkin. Grupperna kommer att stå i förbindelse med en av Hierarkin utsedd Arbetare av en viss grad, bestämd av gruppernas status, medvetenhet och tillstånd av inlysning.

2. Insikten om att i detta arbete verklig ockult lydnad eller det intelligentas gensvaret på grupp-själen maning och Hierarkins ”dragning” är nästa viktigare fordran. Detta leder till att gruppmedlemmarna utför den erforderliga anvisade tekniken riktigt och fullständigt avstår från att visa något som helst intresse för de fenomen som kan bli resultatet eller att (på detta stadium) analysera några som helst reaktioner de får erfar. Den enskildes analys hindrar gruppens insikt och sanna förverkligande. Detta är något som skall begrundas och läggas på minnet.

3. Nästa steg jag angav för er var det, på vilket jag påpekade att dessa närmanden vid fullmånnetiden förutsätter en hel vecka av inre aktivitet, fördelad såsom följer:

a. De tre dagarna före fullmåne skall ägnas förberedelsen. Denna förberedelse innefattar *tillit*, som försätter hjärnan (brännpunkten för uttrycket i fysiska världen) i det rätta tillståndet; *uppåt riktad strävan*, som håller astralkroppen rätt inställd, och *hängivenhet*, som är det intelligentas förfarandet, med fria viljan såsom drivkraft och innefattande mental koncentration, som förmår den tillitsfulla aspiranten att ”hålla det mentala stadigt i ljuset”.

b. Därpå följer fullmånedagen, då en medvetet erhållen kontakt (som beror av den framgång med sitt arbete *gruppen* nått de föregående tre dagarna) blir en avgjort bevisad möjlighet. Genom att på dessa tidiga stadier skola er i försöket att kontakta mig har jag lagt grunden till två möjligheter: er framtida kontakt med er Mästare före initiation och en kontakt med Hierarkin. Detta är avsett såsom en symbol för mänsklighetens framtida kontakt.

c. De tre dagarna genast efter fullmånedagen betraktades sedan. Det framhölls att personligheten dessa dagar kan bli medveten om att det tidigare utförda arbetet kröntes med framgång och att kontakt därefter erhållits. Det sades att denna insikt underlättas, om man intagit en inre inställning, vari man med det mentala *registrerar* det som själen sökt inpräglad i detta i det ögonblick man strävat efter kontakt, antingen denna erhålls eller inte. Den underlättas även om man erfar *den känsla av förväntan* som man skall öva det emotionala i att uttrycka och uppleva och om man i fysiska hjärnan bekräftar inställningen i det man håller fast vid *tilliten* till att man når verklig framgång, när man rätt uppfyllt fordringarna.

Det är tydligt för er, om ni har följt det ovan sagda i den rätta andan, att jag från allra första början arbetat med sikte på mål ni icke insett. Jag litar på att det kommer att stå allt klarare för er hur viktigt detta arbete vid fullmånnetiden är, så att ni blir ivrigare i att arbeta såsom jag begärt.

III

Det tredje stadium, jag under det gångna årets arbete i stora drag beskrev, införde en verksamhet, som var långt mer invecklad än vad dittills förekommit. Ni kanske minns att jag förklarade för er att det vid fullmånnetiden är som om en dörr öppnades mellan solen och månen, vilket möjliggör vissa skeenden av andlig natur. Det band av gyllene ljus som sträcker sig mellan solen och månen ”fullständigt bestrålar månytan” (såsom det heter i ett forntida uttryck) och möjliggör vissa uppenbarelser. För studerande sådana som ni är, bör symboliken vara tydlig och betraktas såsom möjlig att tolka på två sätt:

1. Den avser Solängelns förhållande till mánkrafterna, solens till månen och dessas arbete i syntes.
2. Den avser Hierarkins förhållande till mänskligheten och följaktligen den subjektiva världens till de objektiva världarna, orsakernas rikes förhållande till verkningarnas rike. Begrunda detta.

Individens närmande måste uppgå i gruppens närmande, och gruppens närmande kommer en

gång att ersättas av hela mänsklighetens organiserade närmande. Detta tredje stadium kan (liksom de två föregående) indelas i de aktiviteter som härnäst beskrives och som gruppen måste mentalt fatta:

1. Att vissa insikter blir möjliga. Dessa är till antalet två:

a. *Insikt ett*: Att inträdet på Närmandets Väg är möjligt för individer, för grupper och för mänskligheten i dess helhet, såsom en enhet.

b. *Insikt två*: Att energier, som vanligen eller normalt ej kontaktas, kan nås, fattas och användas vid tiden för dessa Närmanden, *förutsatt att de kontaktas av individer som bildar en grupp*. Sålunda berikas och vitaliseras individen, gruppen och mänskligheten.

2. Att människor vid dessa tider kan närma sig, sanna och nå kunskap om den andliga Hierarkin och sålunda ledas till aktivt medvetet samarbete med den Plan som Hierarkin tjänar. Det måste ihågkommas att det å Hierarkins sida används även en Närmandets Teknik gentemot mänskligheten och att vi således har en väsentlig tvåfaldig aktivitet. Ett första stadium av sin utveckling visade denna tvåfaldiga aktivitet för miljoner år sedan, vid tiden för *individualiseringen*, och frambragte fjärde naturriket, människosläktet. Sitt andra stadium företer den i dag i ett hastigt förlopp och kommer att frambringa *initieringen*. Mellan dessa båda stadier ligger *integreringens* stadium. Vi har således fröet till en ny vetenskaplig religion kallad (som jag tidigare uppgivit) Närmandets vetenskap. Av denna kan mänskligheten nu bli medvetet delaktig, ty det stadium den nått i sin evolution berättigar den därtill. Människor kan i dag begripa målet, delta i den samfälliga strävan och uppfylla de nödvändiga fordringarna.

3. Den tid, som i detta skede av skolningen anslogs till närmandet vid fullmånätiden, förkortades men *intensifierades* i oerhörd grad, och målet blev att framkalla en långt mer *dynamisk aktivitet*. Det var nödvändigt att erhålla ett spänningstillstånd, som till sist skulle frigöra dynamisk energi från – om möjligt – högre nivåer än själens. Härav behovet av gruppintegrering och grupparbete. Detta skede indelades såsom följer:

a. Det anslogs två dagar till intensiv förberedelse. I denna ingick att gruppmedlemmen förvärvade två slags rätt inställning: Han lät sin yttre aktivitet och inre orientering smälta samman till en enda förenad, koncentrerad andlig aktivitet. Han fortsatte med sina vanliga göromål, men medan han var upptagen med dessa skulle han aldrig förlora den inre orienteringen och den särskilda erinringen ur sikte. Alltmedan han var sysselsatt i det yttre, var han samtidigt fördjupad i en oavlåtlig insikt om att vara tillbakadragen i det inre, om att höjas i sin vibrationsfrekvens och medvetenhet.

b. Ni ombads att på fullmånadagen utföra en symbolisk framställning på den skapande fantasins område och med dennas medel, visualiseringen. Framställningen omfattade följande steg:

1. Insikten om att det i den blå skivan vid den gyllene vägens slut finns en elfenbensfärgad dörr, som sakta öppnas och leder in i ett rum med tre fönster.

2. Insikten om att gruppen såsom en enhet träder in i detta rum och där, förenad i en akt av högtidlig hängivenhet, står beredd för uppenbarelsen.

3. Gruppens insikt om att jag, er lärare och tibetanske broder, är närvarande och att vi alla tillsammans framsäger den Stora Åkallelsen. Detta medför sammansmältning och frigör något från ”det som ligger ovanför det som ligger nedanför”, såsom det i symboliska ordalag heter.

Det är uppenbart för er att denna symboliska ritual framställer först och främst Vägen, målet, Guds rike, som kännetecknas av andligt intellekt, andlig kärlek och andlig vilja (de tre fönstren, atma–buddhi–manas eller själens tre aspekter). För det andra framställer den att ni fokuserar er medvetenhet i själens medvetenhet och att ni gör detta i gruppens hängivenhet. Slutligen framställer den avsikten att åstadkomma de objektiva och subjektiva världarnas förening och femte

naturrikets framträdande såsom följd därav; gruppen (symbol för mänskligheten) och jag (symbol för Hierarkin) och mitt uttalande av vissa maktord är därvid de symboler som framställer detta. Således kan grunddragen i den nya religionens ritual svagt skönjas och ofullständigt uppfattas. Detta stadium följes av:

4. Två dagar för gruppens intensiva erinring i *hjärnmedvetenheten*. Detta innefattar:

a. Att gruppen utvecklar förmågan att erinra sig de maktord jag uttalat och senare lyssna efter ett maktord. Att utveckla denna förmåga att igenkänna *orden* blir ett av de viktigare målen för den nya världsreligionen, och härav vår ansträngning (hittills ej särdeles framgångsrik) att i vår gruppaktivitet utföra något som symboliskt motsvarar detta.

b. Att gruppen därefter bestämt intensifierar livsprocesserna och som resultat därav visar detta andligen i fysiska världen.

Den nu gjorda förklaringen bör ge er en ny och mer intelligent uppfattning om de symboliska innebörder som ryms i det arbete vi nu söker genomföra.

Jag ber er att läsa igenom beskrivningen av hela processen i dessa dess tre större stadier och därvid noga studera min tolkning av den.

1. Studera under månaderna januari och februari vad jag sagt, läs och läs om det, tills det är klart i tanken och befast i minnet.

2. Arbeta under mars månad troget med det första stadiet.

3. Arbeta under april månad med det andra stadiet.

4. Arbeta under maj månad med det tredje stadiet. Arbeta sedan den återstående tiden, till oktober, med detta tredje stadium. Om ni troget uppfyllt fordringarna, kommer jag i oktober att i stort ange det arbete som därefter skall göras. Får jag bedja om ert verkliga intresse, tjänande och samarbete?

Era personliga anvisningar har jag placerat sist för att ange för er deras, relativt betraktade, mindre vikt och därmed inskräpa hos er nödvändigheten av att er individuella undervisning intar andra rummet. Den betyder mindre än gruppens utveckling och tjänande av mänskligheten. En dag kommer ni alla att vakna till insikt om att tjänandets vetenskap väger tyngre än meditationens vetenskap, emedan det är den tjänande lärjungens ansträngning och mödosamma verksamhet, som framkallar själens krafter, gör meditationen till en oundgänglig fordran och är det förfarande – framom alla andra – som åkallar den Andliga Triaden, förmår det andliga livet att intensifieras, framtvingar byggandet av antahkarana och i en serie avsägelser, vilka också är grader, leder till den Stora Avsägelser, som frigör lärjungen för evigt.

Jag ger er här vissa erforderliga antydningar, som ni skall begrunda. Jag ger er min tid och min kärlek och mitt intresse och min förståelse. Låt oss tillsammans *tjäna*.

Januari 1946

TILL MIN GRUPP AV ANSLUTNA LÄRJUNGAR

Sedan jag senast meddelade mig med er, har världskriget i dess yttre skepnad, blodbadet och slaktandet, upphört. Enda undantag utgör några få alltjämt förekommande krigshandlingar. Den kamp som nu föres har till ändamål att åstadkomma ett tillstånd av stadgande i människans tänkande och förståelse, ett tillstånd ur vilket en sann och bestående fred kan växa fram. I emotionalvärlden råder ännu icke någon fred. I mentalvärlden består en allvarlig och djupgående klyvning och förverkligas till sin esoteriska innebörd ett visst yttrande Kristus gjorde, när han verkade i Palestina. Han angav redan då grundtonen för det som nu särskilt sker i det för människan osynliga. Han sade: "Den som icke är med mig, han är emot mig." Detta avser efterverkningarna av striden mellan Ljusets Krafter och Ondskans Krafter. Överallt i världen måste viktiga beslut fattas, som avgör om mänskligheten går framåt in i en ny tidsålder av samarbete och riktiga mänskliga relationer eller om de materialistiska grupperna återtar makten och segrar. Denna stora klyvning är nu i färd med att bli bestående.

Därtill sker även en i djup mening andlig uppdelning. I ett särskilt avseende och till stor del symboliskt gör sig den Stora Domen i sitt första skede gällande. Fåren och getterna samlar sig i två klart urskiljbara grupper. Den dom som fälls är icke den allmänt antagna, som består i straffs ådömande och belöningars utdelande. Den är *icke* frånvaron av ansträngning såsom resultatet av beslutsamma åtgärder, ej heller kommer den att leda till viktigare skiljelinjer. Tolkningar av detta slag är sådana som människor gör och är icke sanna tolkningar av den liknelse eller bildliga framställning Kristus gav sina lärjungar för nästan två tusen år sedan.

Den nämnda domen avser en svårfattlig process, som nu pågår i Planetlogos' *tänkande* (försåvitt man vågar bruka ett dylikt ord för en dylik omfattande process). Han fattar vid denna tid beslut om det sätt, på vilket ett synnerligen viktigt skeende inom Hierarkin skall taga gestalt. Han bestämmer nämligen tiden för den process, vari Hierarkin framträder i det yttre. Han avgör vilka Ashramer som skall framträda och vilka medlemmar av dessa Ashramer som bör och måste fortsätta med det helt och hållet inre och subjektiva arbetet och vilka som skall utväljas för att arbeta – medvetet och öppet – i människornas yttre värld. Därmed upprepar de i sina leder det som Kristus erfor, när han ”steg ner i helvetet”. Många ting måste övervägas: de ifrågavarande Mästarnas mål, de strålar som nu är i manifestation och många astrologiska förhållanden.

I detta avgörande domslut bistås Sanat Kumara av vissa Medlemmar av det Stora Rådet i Shamballa, av Kristus och av de sju Mästare som svarar för Ashramernas sju grupper. Han drar även vissa slutsatser om de grupper av lärjungar som hittills erhållit skolning på lärjungevägens avslutande stadier. I och för detta beslut måste beaktas den *snabbhet*, med vilken människor kan inträda i Ashramerna. Beslutet beror även av ashrammedlemmarnas avancemang i sina grader och av Ashramernas förmåga att upptaga och med sig införliva de mycket större antalen utan att den ashramiska stabiliteten därvid rubbas. Han har även att begrunda den under skolning varande neofytens förmåga att mottaga och utstå den långt större spänning som nödvändigtvis är förbunden med det sanna ashramiska livet i den Nya Tidsåldern.

Dessa faktorer tas alla under det noggrannaste betraktande, emedan en större expansion av Hierarkin såsom en helhet och med därav följande återverkan på mänskligheten, även denna såsom en helhet, icke är något som kan lätt företagas. Expansionen – om den skall tryggt genomföras – måste förlöpa samtidigt med konsolideringen. Den expansion, som nu på högsta ort övervägs, kommer att i stort mått stärka Hierarkins förhållande till mänskligheten och alltså den andra gudomliga aspektens förhållande till den tredje. Kan mänskligheten rätt och tryggt mottaga denna ökade styrka? Är aspiranterna i världen – om de får tillfälle att övergå från provlärjungevägen till lärjungevägen – stadgade nog att stå fasta under inflödet av hittills ej klart uppfattad andlig energi? Kan Mästarna, under trycket av den ofantliga börda världens återuppbyggnad medför, finna den tid de behöver för att öka sina lärjungars skolning? Ty de är vad lärjungarna angår alltjämt beroende av tidsekvationen. Kan de äldre medlemmarna av någon Ashram i någon mån avlasta de bördor som tynger såväl Mästarna som de inträdande och yngre och därför oerfarna lärjungarna? Om emellertid relationen mellan Hierarkin och mänskligheten sålunda stärks och tillgängligheten i båda riktningarna blir friare, framträder klart den åkallans dragningskraft eller den magnetiska förmåga dessa centra äger i det att de förenas med varandra. Dragningskraften utövas därvid på Shamballa, som är det högsta av de tre centren.

Är planetens eternät tillräckligt stabilt och balanserat, så att det kan ändamålsenligt gensvara på de nya och mäktiga krafter som kommer att flöda igenom det för att finna objektivt uttryck? Jag vill påminna er om att atomenergins frigörande har fått en långt starkare verkan i eternätet än i planetens grovfysiska hölje. Tre gånger användes atombomben, och detta faktum är i sig av betydelse. Den användes två gånger i Japan, varvid den rev upp eternätet i det som ni oriktigt kallar Fjärran Östern. Den användes en gång i det som också allmänt kallas Fjärran Västern. Varje gång den användes, bildades ett stort område av sönderslitenhet, vilket medför i nuet oanade men i framtiden kraftiga verkningar.

Bildandet av Ljusets Trianglar och God Vilja – väsentligen styrningen av energi i önskat

tankemönster – står i ett bestämt förhållande till detta område av sönderslitenhet. Med tiden skall man finna att det japanska folket med sin särskilda kunskap om tankekraft (som användes felaktigt under kriget) gensvarar på detta slags arbete med större intelligens än många av de västerländska folken. Därför bör en ansträngning göras att nå japanerna i och för triangelarbetet.

Jag skulle vilja påpeka att den gjorda skillnaden mellan ”fåren och getterna” huvudsakligen är hierarkisk. Termen ”getter” används esoteriskt om invigda lärjungar och om dem som bestigit initiationens berg. Termen ”får” används om dem som blint följer den egna själens inre maning och som (i förhållandevis stort antal) trevar sig fram mot Hierarkin. De måste ännu vänta den stora uppenbarelsen ”Guds rike är invärtes i eder”. Sådant är ordet för dem på detta stadium av mänsklighetens historia. När de väl insett detta, är de redan i färd med att upptagas i Hierarkin. Livet kommer nu att förenklas för dem. För ”getterna” måste det eggande ropet komma från den andliga triadens högsta aspekt, ”Sök Uppstigandets väg” – uppstigandet ur även det triadiska livet in i det rena varats och den monadiska tillvarons liv.

I denna stora dom ligger allt beslut i Sanat Kumaras sammanfattande tänkande. Det är Hans dom: varken fåren eller getterna, ej heller den stora massa av människor varur de framträtt kan på minsta sätt påverka detta beslut. Varje moment eller stegring i Världens Herres beslutsfattande inför en ny lag och sätter nya energier i verket. Lagar är endast de oföränderliga förutsättningar som blir resultatet av den verksamhet, den inriktning och de framströmmande avgörande tankar som utgår från den Ende, i vilken vi lever och rör oss och har vår varelse, liksom en människas verksamheter, inriktning och tänkande driver hennes kropps celler och atomer *i den linje* hennes önskningar tecknar. Energier är blott Hans andnings rytm och resultaten av Hans hjärtas sammandragande och utvidgande verksamhet. Dessa energier kan vi ej undkomma, men Planetlogos riktar dem eller hejdar dem – på ett gåtfullt och egendomligt sätt – att anpassas till tidsskedets insedda planetariska behov.

Vid denna tid är ”Hans styrande öga” riktat mot en behövande och väntande värld och i synnerhet mot det stora antal väntande människor, som inom sig äger möjligheten av lärjungaskap. De är världens hopp. Denna utgjutelse av riktad energi innebär en betydande stimulans för alla sensitiva och mottagliga aspiranter; resultatet därav är inte någon lätt sak för dem. Allt inom dem föres upp till medvetandets yta, och medan de står inför ett livsviktigt och välgörande tillfälle, står de även inför problemet med att påtaga sig mer av ”bestraffning” än de normalt skulle vilja taga emot. Kommer de att knäckas under tyngden av självupptäckt och tillfället att eliminera personligheten? Eller kommer de att i triumf resa sig ur askan av sina döda jag till levande kraft och skönhet?

Ehuru Sanat Kumara naturligtvis är omedveten om den individuella lärjungen eller aspiranten, är han icke omedveten om den effekt, kvalitet eller status de kollektivt äger. Kontakt och relation bygger på vibratorisk reaktion och världens lärjungars och aspiranterns förenade vibration är i dag – för första gången i mänsklighetens historia – stark nog att nå Shamballa. Detta är ett nytt och mycket intressant faktum.

1. Hierarkin befinner sig därför i ett tillstånd av yttersta spänning
2. och i ett tillstånd av stilla väntan. Den avvaktar:
 - a. Det beslut som är nära att utgå från Sanat Kumaras domarsäte.
 - b. Tillkännagivande om när och hur framträdandet i det yttre kommer att göras.
 - c. Det ämnade inflödet av lärjungar och aspiranter i dess leder.
 - d. Den reaktion på det massiva bruket av Den Stora Åkallelsen de senare får erfara.
 - e. Det klara ljudet av det rop, den begynnande åkallan, de många upphäver som ännu ej befinner sig ens på provlärjungevägen.
3. Hierarkin genomgår en omorganisation. Denna omfattar följande:
 - a. Äldre lärjungar i de huvudsakliga Ashramerna börjar nu bilda underordnade Ashramer, liksom jag började göra år 1925.

- b. På grund av kriget och tack vare de intensiva ansträngningar världens lärjungar gjort nås fler människor på många och olika sätt.
 - c. Skolningens sätt, metoder och tekniker omformas och omarbetas (som jag tidigare sagt er) för att passa nutida tänkande och behov.
 - d. Äldre lärjungar underkastas en intensiv process, som sätter dem i stånd att snabbare nå fram till att genomgå den initiation som omedelbart förestår för dem. Detta medför med nödvändighet tillkommande påfrestningar och risker, stundom rent av intill döden, men även större andligt ljus och liv.
4. Hierarkin befinner sig vid inträdet på den högre evolutionens väg, som nu lättare kan påträffas, detta tack vare att antahkarana snabbt bygges av upplysta själar, som verkar i fysiska världen och med förtvivlans mod arbetar för att hjälpa mänskligheten. Deras andliga förtvivlan är det som behövs för tillhandahållandet av den erforderliga ”spänningspunkt”, varifrån antahkarana kan byggas. Det råder en grundläggande skillnad mellan förtvivlan och pessimism. Förtvivlan sammanhänger med tidelementet och en riktig och urskillningsgill uppfattning av behovet. Pessimism sammanhänger mera med en oriktig bedömning av mänsklighetens kvalitet.

Allt detta kännetecknar vid denna tid Hierarkin. Jag vill påminna er om att ni, när ni tänker på Hierarkin, tänker på denna (liksom många gör) såsom bestående av Mästarna och de högre invigda. Detta är *inte* riktigt. Varje antagen lärjunge befinner sig inom Hierarkins omkrets och dess verkningskrets, och alla har i något tidigare liv genomgått första initiationen, vilket jag ofta påpekat. Varje lärjunge har varit i Betlehem och sett stjärnan i öster – den stjärna som i full glans strålar fram varje gång en initiation genomgås.

Skillnaden mellan sådana lärjungar som ni är och de mer framskridna invigda är att er grundläggande inriktning skiljer sig från Mästarnas. De är inriktade mot Shamballa. De är förhållandevis opåverkade av angelägenheter och skeenden i de tre världarna, ehuru dessa är den sfär vari Deras arbete utföres. Det finns hos Dem intet som reagerar på dessa faser av planetariskt liv. Lärjungar och alla invigda under tredje initiationen är inriktade mot Hierarkin. Varken Shamballas råds-kammare eller vägen till den högre evolutionen tar deras uppmärksamhet i anspråk, utan i stället livet i den Ashram, till vilken de är anslutna, och initiationens väg. Det är till gagn att hålla detta i minnet. Det finns hos dem mycket som kan reagera och reagerar på egenskaper och skeenden inom de tre världarna, och ur den mänskliga medvetenhetens synvinkel betraktat är livet för dem mycket svårt, eftersom tillvarons dualitet tenderar att framkalla våldsamt belastning.

Den till ytterlighet gående psykiska spänning som drabbar Hierarkin belastar över hövan lärjungens emotioner och mentala mekanism, emedan han ännu så länge är ur stånd att framkalla den ”stilla väntan” som utmärker högre invigda. Guds Vilja är ännu inte tillräckligt faktisk i hans medvetenhet. Han är upptagen med försöket att sammanjämka sin personliga vilja med själens andliga vilja – något mycket annorlunda. Den omorganisation, som Hierarkin och de ashramiska grupperna vid denna tid planerar, påverkar lärjungars personliga liv och deras ansträngningar att mottaga skolning. I de ämnade förändringarna och i det yttre ashramiska arbetet *måste* de foga sig, och de *måste* godtaga den förändrade undervisningsplanen. Glöm icke att lärjungarna i detta särskilda tidsskede måste anpassa sig på sätt som ej är lätta. De har undervisats i den gamla traditionens former, som förts vidare och sammanfattats av de teosofiska, rosenkruziska och andra ockulta grupperna. De har sedan år 1900 fått finna sig i att arbeta med de nyare skolningssätt och de ändrade undervisningsformer som används av de Mästare som antar lärjungar. Detta har vållat tillfälliga svårigheter, som inte kommer att råda, när de nyare sätten och metoderna är allmänna rådande. Således är den nutida lärjungens problem särskilt svårt, och detta är något som Mästarna ständigt har i åtanke. Även världsbranden har förvärrat dessa svårigheter, och påfrestningen därav är mer omfattande än som

allmänt tros. Inser ni vari denna påfrestning består förutom katastrofer och kaos i det fysiska, med den smärta, förtvivlan och ångest som följer därav och det krav på att för världen uppvisa ett balanserat och effektivt yttre som sedan ställes? Kan ni uppskatta den skolade lärjungens skarpa förmåga att reagera på det upprörande mänskliga lidandet och att i dess fulla djup förstå det behärskade gensvar som måste ges på detta?

Det finns även andra faktorer, sådana som snarare är av överfysisk natur, för vilka lärjungen är känslig och mottaglig, och bland dessa kan följande nämnas:

1. Den emotionala virvel, vilken mänskligheten ofrånkomligen igångsatt såsom resultat av den smärta den förnummit och genom vilken den iakttagande lärjungen måste röra sig.

2. Den självbedräglighet som införts i emotionalvärlden såsom resultatet av tre energiströmmar som flödar in i denna värld och därunder blandar sig:

a. De energier som satts i gång av själva mänsklighetens stigande rop, som ofrånkomligen formar och gestaltar emotionalmaterien.

b. De nya inflödande andliga energier som Planetlogos stadigt riktar på mänskligheten och på den fysiska tillvarons alla former. Dessa energier måste genomkorsa emotionalvärlden på sin väg till fysiska världen.

c. Ondskans vikande krafter, som i emotionalvärlden söker bjuda ett sista förtvivlat motstånd.

Dessa tre slags krafter alstrar (när de föres samman med varandra) en energivirvel utan motstycke, om vilken alla lärjungar nödvändigtvis är medvetna, i synnerhet de (och de är många) som förbereder sig för andra initiationen. Alla lärjungar, som arbetar bland medmänniskorna, föres i kontakt med denna emotionala virvel. (Jag vill fästa D.E.I.:s uppmärksamhet på detta faktum, eftersom det förklarar den reaktion som han visat de senaste två åren och som lett honom till att lämna sin ställning i mitt yttre arbete och draga sig undan till ett levnadssätt, som inte ger honom verkligt utlopp för den erfarenhet han med sitt löfte bundit sig vid och den mångåriga skolning han genomgått. Detta nuvarande levnadssätt är liksom en återvändsgränd. Till sist kommer han att behöva gå samma väg tillbaka och medge att han verkligen förlorat tid – förlorat den, medan mänskligheten led sin svåraste nöd. Likväl kommer han att gå samma väg tillbaka. Jag nämner detta, då det är ett typiskt exempel på detta slags självbedräglighet.)

3. Den stimulans, för vilken lärjungens lägre höljen oundvikligen är utsatta. Den låter alla hans inneboende egenskaper, både goda och dåliga, komma till fullt uttryck. Allt i hans natur intensifieras därvid, och ju mer mental han må vara, desto *medvetnare* uppfattar han dessa uppenbarelser. Om han är inriktad på sitt livsuttryck i de tre världarna, kan han behöva utstå ett skede av missmod, självanklagelse och ofta av tvivel, så att han begränsas i sin allmänna användbarhet.

4. Frammanandet av en stark förnimmelse av själen inom personligheten. Även betoning på själens inställning till personlighetens liv kan framkallas och visa sig vara i hög grad vilseledande. Av de (skenbart) klara uttrycken för själens kommentar, kritik, uppmuntran och planering skulle det då kunna synas som om själens huvudsakliga intresse vore riktat på den starkt engagerade personligheten. Så är *icke* fallet. Själens inställning är mycket litet medveten om personlighetsnaturen, dess läggning och föreställningar. Själens inställning är mycket litet medveten om begränsningar inom personligheten och om de spärrar som hindrar själsenergiens inflöde, men de detaljer som därvid förekommer saknar för själen varje intresse. Själens inställning är upptagen med att *igenkänna* hierarkisk planering, med att *uppfatta* mänsklighetens nöd och med att (svagt, i förstone mycket svagt) *gensvara* på det växande monadiska inflödet. Dessa själens inställningar och reaktioner (på dess eget tillvaroplan) påverkar personlighetens liv djupt och i grunden och medför de väsentliga förändringar som framkallar lärjungens kallelse. Lärjungen ägnar sig åt kallelsen och ej så mycket åt åkallan. (Jag vill rikta D.H.B.:s uppmärksamhet på detta. Detta slags framkallat gensvar har karaktären av illusion. Han vet vad det är jag åsyftar.)

5. Faran för ett tillstånd, som neofyten felaktigt tolkar såsom irritation men som faktiskt inte

är något dylikt i den mening man vanligen lägger i ordet "irritation". Den vanliga irritation och de kortvariga vredesutbrott, åt vilka alla lärjungar är hemfallna, är krusningar på ytan och av förhållandevis ringa betydelse. De går över, och i helheten av själens sätt att förhålla sig till personligheten fyller de ingen som helst funktion, emedan själen varken svarar på dem eller ens förnimmer dem. Det som avses är lärjungens reaktion på ondskan i världen. Den framkallar ovisshet om framtiden, förgelse över det som göres av icke-lärjungar överallt på planeten, kritik mot nationell och internationell planering och en allmän atmosfär av bedrövelse, därtill en känsla av att veta bättre än andra. Allt detta uttrycks på ett negativt, icke-konstruktivt sätt. Åt detta är många lärjungar i dag hemfallna. De behöver inse att världens angelägenheter inte kan skötas eller avgöras med någon från Hierarkin erhållen kunskap som lärjungen äger. Världens angelägenheter och förhållanden måste nödvändigtvis bestämmas på grundvalen av vad människorna i sitt stora flertal kräver och vilket stadium i evolutionen de uppnått, i det de verkar genom sina valda eller påtvingade representanter i varje land. Detta krav kan högröstade och humanitärt drivna lärjungar överallt med sin inställning och undervisning påverka, modifiera och förändliga, och det gör de också. Om däremot alla lärjungar i alla nationer med sin vilja och kunskap utformade världens angelägenheter och helt styrde folkets politiska, ekonomiska och samhällsliga liv, skulle det vålla en långt allvarligare splittring än den som nu råder till exempel mellan rika och fattiga eller mellan klasser och mellan kaster. *Det skulle draga en skiljelinje mellan Guds rike och människornas rike.* Det skulle motverka Hierarkins avsikt, som består i att skyndsamt hela det söndrade, och därmed omintetgöra det arbete Kristus föresatt sig att utföra på Jorden. Detta faktum förbises ofta av välmenande lärjungar. Det är mänskligheten, som bestämmer sitt eget öde. Det är lärjungarna, som visar vägen, antyder visionen, föregår med erforderligt exempel och framhåller de urgamla principerna.

Insikt om dessa få punkter, jag valt att uppräknat bland många, anger för er de svårigheter som i dag möter lärjungar – envar av er bland de många, som kämpar för att tillgodose människornas behov i den nutida världen.

Såsom varande en grupp av ashramiskt anslutna reagerar ni (tillsammans med lärjungar överallt) på detta inflöde av energier och med den konflikt som följer därav. Hos somliga av er har det vållat en avgjord kris och en sådan som ni ännu inte övervunnit. Hos en eller två av er i denna grupp har det lett till en sjudande inre oro, beledsagad av en överdriven inåtvändhet. Denna tenderar att hindra (om den blir alltför långt utdragen) ert exoteriska tjänande. Det är onödigt anmärka att ni alla behöver bli så sensitiva för min Ashrams kvalitet och så helt upptagna med det tillfälle att tjäna som dessa dagar yppas för varje lärjunge att er personliga utveckling, era (enligt er åsikt) unika problem och era reaktioner måste falla i glömska. Ni behöver minnas att ni icke är så intressanta för er själ som ni kanske tror.

Ur Mästarens synvinkel är det själens förmåga att styra sitt redskap, personligheten, och att verka genom detta, som är av intresse. Det är förmåga av dessa slag Han frågar efter och icke personlighetens reaktion. Att minnas detta är för lärjungen svårt om icke förödmjukande. Ju mer upptagen av sin personliga mottaglighet och förmåga han är, desto svårare att riva blir de murar han reser mellan sig själv (i fysiska världen) och sin själ. Såsom resultat av detta reses murar mellan lärjungen och livet i den Ashram, varav han avser att bli en del. Kom detta ihåg och var därför så upptagna med själens liv att ni ingen tid har över för personlighetens inåtvända betraktelser. Själens rena liv väcker centren ovanför diafragman till aktivitet, och ert liv blir ett enkelt och okomplicerat uttryck för gudomens andra aspekt – för vilken alla Ashramer är brännpunkter.

Som ni vet är det inte min avsikt att meddela er någon ytterligare personlig undervisning. Ni behöver den inte längre under det som återstår av detta liv, ty om ni handlar enligt de anvisningar ni redan fått, finns inget som hindrar er från att genomgå den initiation som är ert nästa steg framåt. *Inser ni innebörden av vad jag nu säger?* Den förestående initiationen kan ni genomgå antingen under de år som återstår för er – detta är i de flesta fall icke sannolikt, ehuru en liten minoritet, mycket liten minoritet, kanske når målet – eller i tidsskedet mellan två

inkarnationer eller omedelbart efter återkomsten till livet i fysiska världen. Det senare är det sannolikaste för dem som ej genomgår någon initiation högre än den tredje, och för denna initiation förbereder jag för närvarande inga lärjungar. Det anses vanligen väsentligt att lärjungar, som genomgår andra eller tredje initiationen, registrerar denna i hjärnmedvetenheten. Såsom jag ofta sagt er, är medvetenheten om egen initiation *icke* den faktor som sålunda måste ihågkommas. Detta är sällan fallet. Insikten därom erhåller kandidaten, när han deltar i en kandidats "esoteriska upptagning" i den Stora Vita Logens leder. Vad den lärjunge, som undergår initiation (och jag väljer ordet "undergår" med avsikt), måste minnas och med tiden också minns är de kriser som medförde hans lämplighet att taga initiation, som det oriktigt kallas i teosofiska kretsar. Sedan han rätt gått i land med och övervunnit dessa kriser, är han såsom resultat därav en invigd – detta är en tolkning, som mycket avviker från den rådande teosofiska. Såsom jag ofta sagt er, är en människa en invigd före varje initiationsceremoni. Ceremonin avser hierarkins erkännande av lärjungen och avser inte kandidatens lämplighet. Jag finner det nödvändigt att upprepa detta faktum,

De planetariska kriser, som Planetlogos för närvarande genomgår, bör medföra att många invigda framträder. Ingen verklig lärjunge är undantagen från denna planetariska situations verkningar. Ofrånkomligen verkar själen förändringar i det personliga livet. När dessa förändringar fokuseras genom de lägre centren och de lägre kropparna, blir rening och karaktärsdaning det allmänna resultatet därav. Aspiranten vandrar då alltjämt provlärjungaskapets väg. När lärjungen nått därhän att han kan genomgå de tre första initiationerna, verkar de inströmmande energierna genom hjärt-, strup- och ajnacentren. När hjässcentret och ryggradsslutcentret samtidigt är inbegripna, är lärjungen i stånd att genomgå de högre viktigare initiationerna. Mycket av detta har ni fått veta i den undervisning ni tidigare erhållit, men jag upprepar här dessa uppgifter, så att ni kan med klarhet fortsätta.

En av er ställde en fråga om gudomligt ingripande såsom resultat av bön. Jag vill påpeka att det råder en skillnad mellan gudomligt ingripande och bönesvar. Det ena lämnar rum för ömsesidiga energier, det andra förutsätter handling enbart från ovan. Måttet på framgång i vilketdera fallet beror av mänskligheten såsom en helhet. Som regel gäller att kroppen inte är rustad att mottaga elden, förrän medvetenheten är upptagen med släktets behov. Detta är underordnat gudomligt ingripande, som isolerar de få och brukar deras organism för att förena och frigöra skingrandets energier. Detta betyder plötslig död för det fysiska höljet, om detta är oförberett. Tänk på detta och vet följderna av emotional fanatism.

Det kan begynna på tre sätt:

1. Lärjungar, medvetna om sitt uppdrag, överger all personlig äregirighet och är villiga att underkasta sig provet och användas. Ty, förvånas ej, min broder, en lärjunge kan underkasta sig provet om han *vill*. Antaget lärjungaskap är i sig en borgen för ett visst mått av förberedelse erhållen genom rätt hängivenhet, ren avsikt och sträng disciplin.

2. När världens svårt ansatta folk ropar efter fred, bildar deras fokuserade avsikt kärnan till oförfinad energi som kan användas och även används. Den är mindre kraftig till effekten, men i dessa dagar av kris måste allt användas.

3. Varje naturrike – djur-, växt-, mineral- liksom människoriket – är drabbat av *chock*. Denna störning är ett skede av befordran. Det finns sönderslagna områden, där energi utlösts, vilket orsakat att krafter frigjorts, som återigen kan användas i återuppbyggnaden och även kommer att så användas.

Denna grupps ansvar är *målmedvetenhet*. Den är *vilja* sammansvetsad och förenad och utbredd. Jag ålägger er att ingen tid förlora på gagnlös spekulation utan att bära ert ansvar såsom det bör bäras, varvid ni minns att ert enda värde är gruppbestämt. Insättandet bestämmer ansträngningen (jag föreslår att ni analyserar denna utsaga). Följderna är hierarkiska. Livskraften är i dag minskad i världen på grund av rädslans psykos.

Var herrar över era krafter, stå i Ljusets, och den svävande mentala förbindelsen kommer att

upprättas och åter ladda det magnetfält som ni såsom grupp ansvarar för. Föreningen finns i ringa mån nu, men *målmedvetenheten* är den magnetiserade linje, längs vilken elden kan färdas.

Ni har behållit ert intresse och er ansträngning i många år nu. Kan ni fortsätta med detta företag? Det är för er en uppgift, som kräver ihärdighet och tillit. Det kan bli så att ni i er livstid inte får se resultat *i världen*. Detta säger jag er uppriktigt. Ni kan otvivelaktigt åstadkomma resultat *i gruppen* och skörda frukterna därav, ty att ni sammansvetsats i en broderskapets och hängivenhetens nära förbindelse, i en enda samlad trupp, som förenad vandrar Vägen, är tillräcklig belöning. Det uppväger den ensamhet, lärjungen vanligen känner på sin väg, och låter honom inse att han *icke* färdas ensam.

Framom och utöver er personliga belöning (som några av er redan vet vara ert grupp-förhållande och dess varaktighet) har ni det vederlag som består i byggandet av en del av den mekanism för kontakt och närmande som vi kan se från livets andra sida men som ni i stort sett får lita till utan egen vetskap. Den kan betraktas såsom mekanismen för inspiration, ty när allt kommer omkring är individuell kollektiv inspiration målet för allt vårt arbete. Denna mekanism är ett överfysiskt faktum och byggs sakta, allt medan lärjungar strävar och tjänar och lyder. Den är en individuell mekanism och en gruppmeکانism och kommer till sist att utgöra en del av den mekanism mänskligheten använder, mänskligheten såsom en helhet och fjärde naturriket betraktad. Detta rike är ämnat att verka såsom förmedlare av kraft, av energi och liv och av inspiration till de tre undermänskliga rikena. Det är denna mekanism, som kommer att utgöra bron mellan fjärde riket och femte riket. Den är individens och gruppens antahkarana.

Jag kommer att något ändra ert fullmånearbete. Fortsätt såsom förut, men när ni står med mig framför det ”öppna fönstret” och innan ni försöker höra mig säga de ord jag kanske ämnar för er, föreställ er att ni badas i ett starkt och levande smörgult ljus, som strömmar genom det öppna fönstret och omsluter gruppen. När detta händer, iakttag vilket centrum som svarar på eller registrerar vibrationen eller stimulansen eller fenomen av vilka slag de vara må och gör sedan en anteckning om detta i era månadsrapporter. Jag kommer även att ändra de ord jag yttrar och välja uttryck, som förmedlar en bildlig mening till er tanke. På detta sätt framkallas visualiseringsförmågan och hjälps ni i att registrera vad jag säger. Här följer de uttryck, varav jag kommer att välja ett till varje fullmånkontakt.

1. Hjärtats gyllene lotus.	7. Triangeln av eld.
2. Den illröda brinnande marken.	8. Den gyllene vägen till Gud.
3. Bergstoppen som badar i morgonsolens sken.	9. Oceanen och klippstranden.
4. Den lyfta handen.	10. Silverfacklan.
5. Korset med fyra lika armar.	11. Den regnbågsskimrande kuben.
6. Den öppna dörren.	12. Den brinnande busken.

Jag skall framställa bilder av dessa för ert seende och nämna dem för ert hörande. Iakttag om ni kan både se och höra.

Min välsignelse vilar på er, och tillsammans går vi framåt in i framtiden.

Juni 1946

MINA BRÖDER:

De skrifter, jag vid denna tid skickar, är kanske de viktigaste ni någonsin fått. Så förhåller det sig icke från undervisningens synpunkt betraktat utan från den Ashram, till vilken ni är anslutna.

Jag vill börja med att framhålla *faktum* att ni är anslutna, emedan det är en subjektiv relation, som intet kan varaktigt störa. Dessa mellanspel (vad neofyter angår) kan inträffa, då förbindelsen synes bruten, och andra dylika, då lärjungen förefaller ej alls göra något framåt-skridande och ej ha något, varmed han kan bidra till Ashramens liv. Men alltmedan livshjulet vrider sig, läres läxorna och återkommer användbarheten.

Jag vill bedja er att läsa detta noga, utan personlig reaktion, med ofördunklad strävan och med insikten om att detta nuvarande liv är blott ett ögonblick i själens liv. Detta liv är emellertid för somliga av er av *större* betydelse. För ett fåtal är det av *fokuserande* betydelse. För några är det av *prövande* betydelse.

Jag har nu fattat det avgörande beslutet att upplösa den Nya Frögruppen. Mitt experiment med att omorganisera de tidigare grupperna till att bilda en enda stor grupp har inte lyckats. Jag har ofta sagt er att Hierarkin själv icke vet vilka beslut mänskligheten kommer att fatta i världens angelägenheter eller om mänskligheten kommer att utnyttja det erbjudna tillfället. Lika litet vet en Ashrams Mästare vad "lärjungarna i Ashramens utkant" kommer att göra, eftersom deras skolning och prövning alltjämt pågår. Däremot vet han vad den antagne lärjungen, som fått delaktighet i Ashramens frihet och förtrolighet, kommer att göra i varje given omständighet, eftersom lärjungen prövats och Mästaren vet att det är vissa saker han *icke* kommer att göra.

Detta experiment med den Nya Frögruppen har varat fem år. Det tidigare experimentet med grupperna varade tio år. Dessa experiment företogs i världshistoriens svåraste skede och under en tid av särskild belastning och betryck. Detta lämnar jag icke obeaktat.

Jag upplöser denna grupp *exoteriskt* av fyra anledningar:

1. (Struket av A.A.B.)

2. Trots många års arbete med mig är gruppen ännu icke integrerad och har ej kommit något särskilt andligt företag åstad. Jag har angivit många andliga företag, som fordrat fulla måttet av er entusiasm, tid, era pengar och ert intresse. Många av er som ingår i denna grupp gör mindre för arbetet med Trianglarna, arbetet med den Goda viljan och spridandet av Åkallelsen än den genomsnittliga eleven i Skolan gör, och det är hos er jag borde söka bistånd i det jag försöker göra. Varför inte bistå mig, när det är om bistånd jag har bett er? Varför söka något enastående och särskilt och något som skiljer er från övriga studerande?

Det andliga företag, jag hoppades att få se er alla ivrigt ägna er åt, var det arbete jag angivit, spridandet av skriften *Mänsklighetens problem*, spridandet av Åkallelsen, arbetet med Trianglarna och med den Goda Viljan. Jag är *icke* intresserad av något i särskild grad esoteriskt arbete, som ni utvecklar i meditation eller diskussion. F.C.D. påbörjar sitt livsverk efter de linjer som mina företag tecknat. Det blir ett svårt dylikt, när det växer fram ur skriften *Mänsklighetens problem*, som jag framlagt för er. Glöm ej att denna ingick i den del av er undervisning som tillåtits för publicering. Jag har ingen kritik att rikta mot F.C.D., som sedan han färdats genom djupa vatten nått höjder, varifrån han kan utföra synnerligen effektivt arbete. Jag är glad över att vara förbunden med honom och har bett Mästaren K.H. att låta honom stå kvar något längre i min grupp. Jag har ingen kritik att rikta mot J.W.K.-P., som skött en ytterst svår syssla för mig med skönhet, förståelse, omdöme och tillmötesgående.

3. Mitt närmast anförda skäl för gruppens upplösning är att många av er brustit i ockult lydnad. Frivilligt och redoboget anslöt ni er till grupperna för skolning, disciplin och expansion. Detta innefattade att ni skulle följa vissa förslag och anvisningar och utföra vissa meditationer. I årtal har ett icke ringa antal av er gjort alldeles ingenting åt det som anbefalldes i de personliga anvisningarna. Jag syftar här icke endast på den exoteriska exaktheten utan även (och framför allt) på den esoteriska förståelsen. Mina bröder, när jag genom åren anvisar meditationsarbete och ger förslag, har jag en bestämd avsikt därmed och en plan utarbetad för och lämpad efter ifrågavarande lärjunge. När arbetet inte utföres, är jag – på grund av lärjungens fria vilja – hjälplös.

4. Ytterligare en anledning, som jag måste mycket kortfattat beröra och som är en faktor som bidragit till mitt beslut, är A.A.B.:s integritet i arbetet. Somliga av er har denna inställning: Om de finner behag i det jag skriver, det uttrycker deras egna uppfattningar och är i enlighet med deras grupptänkande, anser de att det är jag som skriver det, men om det jag dikterar går emot lärjungarnas föreställningar eller sätter fingret på en svaghet eller utsäger något som strider mot det lägre mentala, anser de att detta skrivits av A.A.B. Denna situation har varit rådande någon

tid.

Av dessa huvudsakliga anledningar och emedan jag ej avser att ytterligare belasta A.A.B. med era personliga anvisningar, avslutar jag denna del av mitt arbete. A.A.B. har mycket att uträtta för mig i det avslutande arbetet med Anvisningarna, såsom i huvuddrag angivits. Även begär hennes egen (och min) Mästare att hon icke längre utför detta arbete, och med Honom är jag fullständigt ense. A.A.B. har även att lägga sista handen vid Ashram-uppsatserna och avsluta uppsatserna om helande. Därefter är hennes arbete för mig slutfört.

D.E.I. ingår ej längre i denna grupp, och i detta liv och sannolikt även i nästa får han göra lärdomar rörande anpassbarhet, opersonlighet och uppgivelse. Före krigsutbrottet gjorde han ett allvarligt missgrepp han nu inte kan göra ogjort, och han gjorde detta mot äldre lärjungars och sin egen inre övervakares råd.

Jag vill här åter igen påminna er om att den inre förbindelsen förblir obruten. *Ni är alltjämt medlemmar – alla och envar – i min Ashrams utkant.* Intet kan ändra detta. Några av er går fria från min kritik och har intet ansvar för det inträffade.

Låt mig upprepa: Förbindelsen med Ashramen förblir obruten, men förhållandet i det yttre har för denna inkarnation upphört. Ni kan fortfarande nå mig *var och en*, om ni fyller kraven och söker tjäna enligt den Plan, vars drag jag tecknat för er.

Med detta allmänna brev skickar jag mycket fylliga personliga anvisningar – de sista ni får av mig i detta liv i det fysiska. Jag ber er att ytterst noga läsa vad jag har att säga och föreslå på grund av den verkan det kan ha på ert liv av tjänande i det yttre.

Jag skriver detta icke utan vägande skäl. A.A.B. har under dessa många år, de senaste nio sjukdomsåren medräknade, noga skrivit efter min diktamen. Hon har aldrig varit alltför sjuk för att skriva efter min diktamen och skicka den till er och världen exakt sådan som jag gav den. Läs icke endast era egna anvisningar utan även dem som givits gruppens övriga medlemmar. Då förstår ni klarare anledningarna till denna grupps upplösning. Tillsammans med alla de anvisningar ni tidigare under åren erhållit är dessa personliga anvisningar fylliga och innehållsmättade och kommer att ge er tillräckligt arbete, så att er uppmärksamhet tas i anspråk för återstoden av era liv och er närmare anknytning till Ashramen främjas. I boken *Discipleship in the New Age, volym I* (svensk utgåva: *Lärjungaskap i den nya tidsåldern – I*) finns bevarade de anvisningar som gavs envar av er och under många år. Ni har mycken intensifierad och koncentrerad individuell undervisning, mycken anvisning på tillfällen och på arbete som ni individuellt ombeds göra, åtskillig hjälp till övervinnande av personlighetens begränsningar och mycken inspiration.

Läs nu mina personliga anvisningar i våra långvariga personliga relationers belysning. Vi har i många år arbetat tillsammans, och jag känner er alla väl. Jag har sagt er att det i Ashramens ljus ej finns något fördolt. Dessa anvisningar är av överbryggande art och är tillräckliga tills den dag kommer, då ni träder i ett närmare förhållande och har övervunnit personligheten till den grad att det ej råder fara för att ni begår allvarligare misstag. Ni är då pålitliga såsom alla verkliga antagna *tjänande* lärjungar är.

Undervisningen – med särskild inriktning – om esoterisk sanning kommer att fortsätta. Den är framställd för nya tidsåldern och nödvändig till förberedelse för initiation. Det är väsentligt att den andra volymen av *Discipleship in the New Age* når allmänheten. Den nya undervisningen (eller rättare sagt denna nya följd av undervisning) är, som ni redan vet, i tiden framställd enligt sex teman eller ämnen:

Anvisning om meditation.

Undervisning om initiation.

Skolning i telepati.

Undervisning om eterkroppen.

Mänsklighetens problem.

Ashramernas framträdande i det yttre.

Uppsatserna i dessa ämnen får var och en av er även fortsättningsvis, men *inte* såsom ansluten medlem av min Ashram, utan endast såsom en intelligent, skolad aspirant, som erhållit privilegiet att användas i byggandet av de nödvändiga tankeformerna rörande de riktiga delarna av undervisningen, så att fröet eller grodden kan rätt planteras i det mänskliga medvetandet och således verkligen växa och påverka den kommande tidsåldern. Glöm icke detta.

Mars 1947

MINA BRÖDER:

Ni har vid denna tid hämtat er från den chock ni fick av att vår yttre meddelelse upphört. Såsom ni nog kan inse (eller gör ni inte det?), förblir mitt inre förhållande till er en helt och hållet privat och individuell sak, som endast den strävande lärjungen och jag själv vet något om. Sådant måste det också förbli för denna innevarande livscykel. Er utstrålnings styrka, er potential såsom ljusbärare och er förmåga att tjäna era medmänniskor kommer att visa era lärjungekamrater i min Ashram eller i dess utkant att detta förhållande är ett *faktum*. Det kommer att bevisa att ni, personligheten, själen och Ashramens Mästare, står i kontakt. Den högste Mästaren, Kristus, sade, när han senast framträdde på jorden: "Av deras frukt skolen I känna dem." Med detta yttrande gav han oss alla en bestämd vägledning.

En Mästare måste känna och bedöma lärjungen enligt det arbete denne gör för Planens främjande och icke enligt lärjungens reaktion på sin strävan. Även den uppmärksamma omgivningen måste bedöma i vad mån det gudomliga kommer till uttryck i lärjungens dagliga liv. Med vad annat kan iakttagaren bedöma det? Lärjungen befinner sig således ständigt under två slags granskning. Till denna prövning lägger han nödvändigtvis en tredje: hans egen ställning av att vara iakttagaren. Han utsätts därmed för kritik och bedömning från tre håll, ett faktum jag ber er att noga begrunda.

Att varje kväll göra en tillbakablick i dessa tre avseenden vore av värde för alla lärjungar och att därunder använda föreställningsförmågan i möjligaste mån såsom ett verktyg för andlig insikt; att ni lär er att så långt ni förmår "föreställa er" hur en Mästare skulle se på vad ni under dagen utträttat, hur er iakttagande omgivning skulle ha reagerat på ert liv och era ord och hur ni själva betraktar det ni fått gjort under dagen. Detta rekommenderar jag alla lärjungar och alla er som skolas för inträde i min Ashram. Det jag här föreslår kan även Arcane School mycket väl användas för de mer framskridna eleverna.

Mars 1948

MINA BRÖDER:

Ännu ett år har gått, och det är återigen dags för mig att ytterligare något litet utöka den redan meddelade undervisningen. Ni fungerar alltså såsom en grupp, vars medlemmar är nära förbundna med Ashramen, med mig och med varandra. Situationen är dock icke densamma som den var förra året, så att nu vissa olikheter och skillnader råder. Dessa beror på den omorganisation som pågått inom själva Hierarkin och som nödvändiggjorts av Kristi återframträdande, som är nära förestående. Detta har framkallat vissa grundliga förändringar.

Som ni vet har jag i årtal (med A.A.B.:s biträde) sökt hjälpa och bistå många lärjungar, som tillhör andra Ashramer än K.H.:s andra strålens Ashram, min egen. Jag har givit dem den grundläggande undervisning de skulle ha fått av sina egna Mästare, och eftersom min Ashram tillhör andra strålen, har deras kärleksnatur fått en högst nödvändig stimulans och deras känsla för universalitet utvecklats. Avsikten därmed är att göra dem bättre skickade för det arbete som väntar i den kommande cykeln. I den cykel, som nu så snart börjar, kommer Kärlekens Herre att söka

organisera den nya tidsåldern enligt de nya, Vattumannen kännetecknande principerna. I den serie uppsatser om Ashramernas eller Hierarkins framträdande i det yttre betraktar vi egentligen målet eller det högsta uttrycket för den undervisning som skall meddelas många lärjungar om denna stora händelse – undervisning avsedd att framkalla deras intelligenta medverkan.

I den undervisning, jag senast meddelade er, behandlade jag i synnerhet Kristi återkomst, och detta budskap sändes ut i stor skala till allmänheten. Sedan dess har jag skrivit två ytterligare uppsatser med titlarna Kristi arbete och Kristi lära. Dessa har lagts till den ursprungliga undervisningen om Kristi återuppträdande, för att denna skall nå en större läsekrets än detta fåtal lärjungar. Denna undervisning finns nu att tillgå för er alla i form av den bok som heter *The Reappearance of the Christ*.

Det jag nu söker framhålla är att denna bok främst är ert bidrag till den ansträngning Hierarkin gör för att nå människor överallt och väcka dem till insikten om att Kristi framträdande är nära förestående och ofrånkomligt. Den har beskaffenheten av ett insegel på den trohet och fasta tillit ni visat under de år vi arbetat tillsammans. Än viktigare är att ni (såsom grupp) har tillhandahållit den fond av tänkande som kan sättas i verksamhet och sålunda möjliggöra utfärdandet av denna oerhörda kungörelse – ty det är vad den är. Så har ni tjänat och hjälpt vid denna avgörande tid – avgörande icke endast för människorna och i samband med världens angelägenheter utan avgörande även inom själva Hierarkin.

I ert tänkande, er begrundan och i de verksamheter, ni framdeles ägnar er åt, måste denna större framställda hierarkiska avsikt utgöra själva grundvalen för ert livsmönster. Såsom medlemmar av en Ashram är ni helt och fullt inbegripna i den nuvarande krisen inom Hierarkin och kan ni ej undgå denna.

Omorienteringen har bland andra effekter även den att fyra eller fem av er kommer att arbeta aktivare och efter hand medvetnare i er egen Mästares Ashram och mindre i min. Ni måste dock minnas att förbindelsen på intet sätt är bruten. En annan effekt består i att flera lärjungar från andra Ashramer kommer att arbeta i min grupp och att en av Mästaren K.H.:s lärjungar nu skall verka såsom äldre lärjunge i min Ashram, eftersom A.A.B. inte längre är tillgänglig i denna egenskap såsom hon varit sedan år 1932; Hon återupptog för mer än tre år sedan sina egna verksamheter i Mästaren K.H.:s Ashram. Fullbordandet av mina böcker är praktiskt taget allt hon numera gör för mig.

Denna Hierarkins omorientering och ”utåtriktade rörelse” förutsätter av oss alla att vi intar en viss inställning och utvecklar vissa mentala vanor. Detta kommer jag att dryfta med er i det som vanligen är det i denna undervisning först behandlade ämnet: meditation.

Januari 1949

MINA BRÖDER:

Detta nya år 1949 är ur de andliga värdenas synvinkel betraktat ett särskilt skickesedigt år. Förra året var ett beslutens år – såsom de offentliga angelägenheterna visat – beslut, vilka inte alltid var förnuftiga och vilka kränkte de riktiga mänskliga relationernas princip. Det var ett beslutens år för Hierarkin liksom för många av världens ledare, både världsliga och andliga. Världens lärjungar stod under svår och egendomlig belastning. Många av dem arbetade av och gick i land med allvarlig personlig karma, och några av dem nådde insiktens yttersta djup – i vilka världsnöden och världseländet stod inför dem och världsproblemen gjordes mycket klara för dem. Det var således ett år av egendomlig prövning, och ju mer framskriden lärjungen var, desto större var hans problem, då det innefattade både hans egna och världens problem. Tung var den börda som vilade på dem.

Från detta förhållande har den Nya Frögruppens medlemmar och till dessa och till min Ashram anslutna icke utgjort något undantag. Det nya året bär inom sig stora potentialer för expansion och växande och för alla rörelsers framåtskridande, i synnerhet för dem som är inriktade på det arbete vår planets andliga Hierarki utför. Den inströmmande kraften är väl-

görande mäktig, och de förstörande krafterna, som härskat under de senaste fåtalet åren, är icke lika dynamiska. Detta kunde bli ett år för rörelse framåt och expansion (genomförd och styrd av Hierarkin). Den andliga kraftvirvel, som närmar sig manifestation, kommer att möjliggöra vissa åtgärder och kommer att undanröja somliga av (ehuru icke alla) de krafter som hejdat den avsedda expansionen och som begränsat det arbete lärjungar överallt i världen sökt utföra. Varje lärjunge har prövats: oanade svagheter har framträtt, och egenskaper som borde ha utmönstrats har kommit upp till ytan. Ett fåtal – mycket få – lärjungar har bortfallit. De allra flesta har bestått provet.

Brister i motivationen, i målmedvetenheten, i tekniken och i personligheten har blottlagts och insetts av verkligt uppriktiga lärjungar. Detta har varit nödvändigt, ty de inkommande energierna låter svagheter framträda blott alltför tydligt (om de erkänns vara det de är) och ökar den insats för tjänande i världen de lärjungar gör som kan utstå belastningen och betrakta sig själva sant och uppriktigt.

Kallelsen sänds ut från varje Ashram till alla arbetare att sluta lederna och stå samlade i tätaste kamratskap av lojalitet och förståelse. För dem består utmaningen i att underkasta sig (och därmed menar jag personligheten) en drastiskt tillämpad självdisciplin, en reningsprocess, och att genomföra de reformer i den egna naturen som gör dem till effektivare redskap i tjänandet. Jag inpräglar hos de medlemmar av min Ashram som ni aldrig hört talas om dessa samma ideer i samband med det arbete de kan utföra för Hierarkin.

Det var kännedomen om detta kommande inflöde och detta tillfälle till ökad användbarhet, som föranledde A.A.B. att genomföra omorganisationen av Arcane School, att förmå dennas elever att sluta lederna och att fördjupa undervisningen i dess ämnade riktning och sålunda vidtaga de mått och steg som gör arbetet effektivare och mäktigare. Hon har även vidtagit och kommer att i den nära framtiden vidtaga de mått och steg som erfordras för att Arcane School skall fungera effektivt, sedan hon övergått till tjänandets inre sida.

Det är A.A.B.:s andliga projekt att Arcane School organiserats och verkar, och med detta har jag icke någonting att göra, ej heller kommer jag att i framtiden leda eller delta i denna skolas angelägenheter. Detta blir deras uppgift som A.A.B. utväljer till att fortsätta arbetet därmed. Den är en levande organism, som kommer att växa av sina egna inneboende potentialer och under andlig inspiration av den energi som kommer från Mästaren K.H.:s Ashram, vari A.A.B. är en arbetare och lärjunge.

Jag vill nu något kommentera det arbete som A.A.B. har ansvarat för och som F.B. tar ansvaret för, när hon gör sin övergång.

Under de år, under vilka jag stått i förbindelse med er alla, har mycket arbete för världen inletts och har det inflytande, som utgår från den grupp arbetare A.A.B och F.B. samlat omkring sig, spritts över hela världen. Jag syftar här på vad de står för i internationellt avseende och – såsom ett resultat av den skolning jag svarar för – den förändring i det allmänna medvetandet som åstadkommit. Denna är långt större än vad ni vet. Den andliga faktor, som därmed införts att verka i hela världen, har två huvudorsaker:

1. *Arcane School*, som i varje land har sina anslutna medlemmar, som var och en i sin tur blivit ljusspridare.

2. *Publiceringen och spridningen av mina böcker* överallt. De läses långt allmännare än ni anar.

Tack vare att många tusenden i många länder uppfattar sanningen och känner behov av att praktiskt tillämpa den i dessa dagar, då världen lider svårt, igångsattes två andra arbetsprojekt: *Trianglarna* och den *Goda Viljan*. Jag behöver icke här utförligt beskriva dessa båda andliga företag. Ni känner dem väl, ehuru endast ett fåtal av er har varit verkligt intresserade av att bistå i detta arbete eller hängivet ägnat er däråt.

Arcane School ingår icke och har aldrig ingått i mina verksamheter eller företag. Det var med tanke på det tillstånd, vari de (så kallade) esoteriska skolorna i världen befann sig, som A.A.B. organiserade Arcane School, och när hon gjorde detta, vägrade hon avsiktligt att låta mig ha något att göra med den, och jag gav hennes beslut mitt fulla samtycke. Min förbindelse med skolan inskränker sig till att jag i stora drag angivit Skolans grader för henne och att jag någon gång – i min undervisning, använd i lärjungegraden – vädjat till eleverna om samarbete i någon angelägenhet. Glöm ej att denna undervisning icke var sådan som Skolan meddelade utan var mina böcker i dessas tidiga fattning och senare nådde allmänheten i oförändrat skick. Även har det först under de senaste fem åren ordnats någon brevkurs för Skolan på grundval av någon av mina böcker.

Skolans program, principer, undervisningsplan och -metoder har helt och hållit bestämts av A.A.B., varvid hon arbetat tillsammans med F.B. och i samråd med en eller annan mer framskriden elev, boende i New York eller dess omnejd eller i Europa.

Det har givetvis hos längre komna elever och i denna grupp uppstått frågor om vad som kommer att hända, när A.A.B. gör sin övergång. Vad denna grupp hittills åstadkommit i effektivt och uthålligt arbete torde icke inge A.A.B. mycken tillit till ert ledarskap. Ni har ej visat någon förmåga att såsom organiserad grupp samarbeta effektivt för främjandet av något arbete, vari något av de andliga företag jag föreslagit förverkligas. Vad har ni *såsom grupp* utträttat för att bistå Triangelarbetet eller arbetet med den Goda Viljan eller för att med framgång delta i Skolans arbete? Många, som icke är medlemmar av den Nya Frögruppen, har gjort en betydligt mer helhjärtad och osjälvisk insats än ni har, ehuru det finns några få undantag. Men, mina bröder, hur få är de icke av femtioen!!

När A.A.B. gör sin övergång, överlämnar hon Arcane School och med mitt godkännande alla övriga verksamheter åt F.B. Hon lämnar även i avdelningarna hängivna män, som kommer att fortsätta att inneha arbetets ledning, så långt det på dem ankommer, i samråd med F.B.

Det kommer icke att råda något som helst behov av omorganisation. Varför skulle det? A.A.B. har intresserat sig för och har med F.B. inrättat alla avdelningarna. Hon har aldrig arbetat i någon av dessa, vilket kan vara en ny upplysning för er. När hon avslutar sitt arbete, blir det intet avbrott i någon avdelning. Så varför omorganisation? Arbetet kommer att fortsätta med samma arbetare, och nya tillkommer allteftersom behov av dylika uppstår. Unga arbetare måste utväljas, vilka kanske inte har samma betraktelsesätt som ni har, och däri ligger hoppet om att arbetet fortskrider, ty de flesta av er är alltför gamla för återuppbyggnadsarbetet och alltför stelnade. Ni kan emellertid utgöra en stark grund för de unga och inge dem mod. De flesta av er är för angelägna om att de gamla metoderna och arbetssätten bibehålls. Jag och A.A.B. är mer intresserade av att världens ungas behov tillgodoses. Den Uråldriga Visdomens *principer* måste bevaras, men alla utvändiga former måste överges.

Arbetets framgång och tillväxt kommer att vara beroende av i vad mån en smidig övergång kan göras från den förflutna till den kommande nya världen. De kommer att vara beroende av arbetarnas beslutenhet att fortsätta med vad de gör, att förnya sin hängivenhet och framför allt sin vision, att utmönstra allt begär efter framträdande ställning i arbetet och all äregirighet och med en vilja att tillgodose behovet på nya sätt, med vidgade sanningar och utan dogmatism.

Jag söker inga nya ”stenografer” att intaga A.A.B.:s plats, och jag tänker icke diktera till någon av er. Ni har mängder av osmält material att bearbeta och tillräcklig undervisning att uttrycka och göra tillgänglig för allmänheten för de närmaste tjugofem åren. De uppgifter ni fått av mig är tillräckliga för att sätta er i stånd att individuellt kontakta mig, om ni följer reglerna och lever lärjungens yttre liv.

Det är böckerna, som inför människorna i arbetets olika faser. Ni kan bistå genom att se till att de finns ständigt tillgängliga, och ni kan även hålla ihop subjektivt, så att *gruppens* förhållande till Ashramen bibehålls och framträdandet i det yttre senare alltjämt kan bli möjligt. Detta är de två större företag jag framlägger för er, och med ert intensifierade individuella tillvägagångssätt

och arbetet med Trianglarna och den Goda Viljan kommer de att ge er mycket att göra.

Gör er insats i deras efterföljd som – under F.B. – åtagit sig ansvaret för arbetet med Trianglarna och den Goda Viljan. Gör deras arbete möjligt och avstå från inblandning. De kommer att begå misstag, och dessa kommer ni genast att märka. Er enda plikt är att bistå. Misstag betyder intet, om de beledsagas av visionens klarhet, andlig ihärdighet och kärlek. Se till att arbetspersonalen i möjligaste mån är manlig. Låt inga sjätte strålens människor intaga ställningar, där de äger inflytande. De förstår inte att samarbeta och är ofta härdar av missämja och misshag.

Mina bröder, jag gör således icke upp några uppseendeväckande planer för hur arbetet skall skötas vid A.A.B.:s död. Jag föreslår inga ändringar. Jag vill att arbetet fortsätter att utföras av dem som redan utför det. Jag föreslår att yngre människor ansluts till gruppen av arbetare, allteftersom behovet av sådana uppstår. Jag föreslår att arbetet får flyta jämnt, såsom A.A.B. alltid låtit det göra.

Framför allt: Minns att arbetet med Trianglarna, med den Goda Viljan och Arcane School är en *organisms* och ej en organisations arbete, och att det kommer att växa genom sitt eget inneboende liv och icke genom planering. Om ni kommer detta ihåg, skall ni inse vari några av er har misstagit er, både i kritik och i planeringen för framtiden av arbetets olika sidor. Arbetet kommer att fortsätta genom styrkan av sitt eget inneboende liv. Det kommer att skadas genom planering, inblandning och organisation. Låt arbetet vara i fred, ge det outtröttlig uppmärksamhet och tillgodose dess behov allteftersom de uppstår. Arbetet med Trianglarna och arbetet med den Goda Viljan omhänderhas av unga människor, som ni måste stärka, lita på och uppmuntra. Arbetet med Åkallelsen, knutet till arbetet med den Goda Viljan, Trianglarna och Skolan, går stadigt framåt, ansvaret därför åvilar alla tre. Om detta arbete sköts rätt, kommer Åkallelsens spridning att bli automatisk, mekanisk och av stor betydelse.

Arbetets olika faser kommer att fortskrida såsom önskat, om allt tal om verkställande chefer, om åtaget ansvar och om behovet av den Nya Frögruppen upphör. Tanken på omorganisation måste överges. En dylik skulle omedelbart störa den nu jämnt arbetande organismen. En övergång, som genomföres utan någon ändring eller svårighet, kommer att storligen ingjuta tillförsikt i alla grupper. Unga människor bör påträffas och skolas – *skolas i principerna*. Ingen dogmatisk undervisning får meddelas. Om så göres, kommer Skolan oundvikligen att dö. De nya sanningarna inses snabbt, men det är de unga som inser dem. De som under tjugo år tillägnat sig ett tankesystem, är benägna att så upptagas av detta att det är svårt för dem att inse den nya och levande inträdande sanningen, och det sorgliga är att de ofta är vissa om att de inser den. De nya sanningarna överskuggar oss i dag. Om Åkallelsen betyder något, så är detta vad vi måste förvänta oss.

De principer som skall framhållas är:

1. Arcane School skolar lärjungar. Dess undervisningsplan är således avskiljande. Dess standard kan icke sänkas. Den är icke en skola för på prov antagna. Den kommer följaktligen att alltid förbli förhållandevis liten.

2. Den är en skola för vuxna, i vilken esoterisk lydnad utvecklas. Denna är icke lydnad för människogjorda regler eller skollydnad, utan inbegriper lydnad för själen.

3. Den är en skola, vari tron på Hierarkin läres vetenskapligt, icke såsom en dogm utan såsom ett existerande och bevisbart naturrike. Ashramens regler och lärjungens tvåfaldiga liv framhäves.

4. Den är en skola, vari eleven får lära sig att "alla människors själar är en enda".

5. Det göres inga anspråk på ställning och makt, och man hör aldrig någon göra anspråk på att vara lärjunge. Högkvartergruppen och de som arbetar i Skolan finns på plats på grund av sin andliga inriktning.

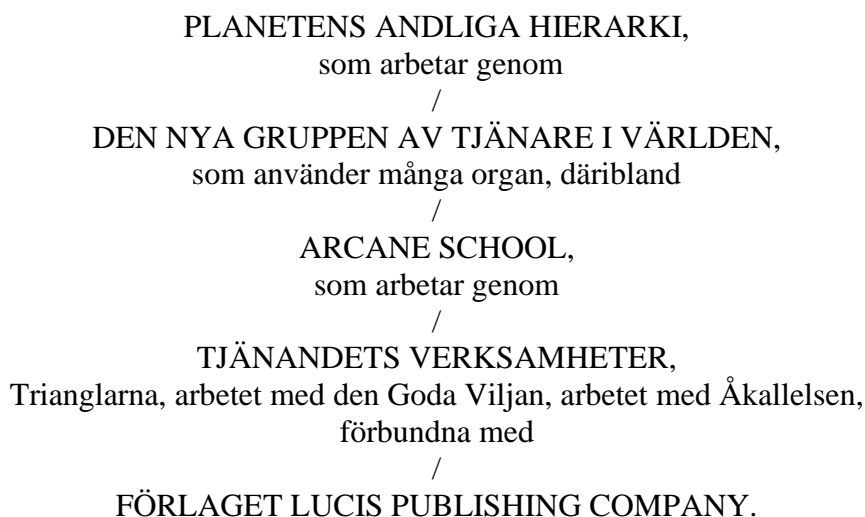
6. Arcane School är icke-sekterisk, opolitisk och internationell i sitt tänkande. Grundtanken är tjänandet. Dess medlemmar kan verka i varje sekt och i varje politiskt parti,

förutsatt att de minns att alla vägar leder till Gud och att ”den Enda Människligheten” vägleder allt deras tänkande.

7. Den Uråldriga Visdomens grundläggande läror, erkända överallt i världen och framlagda i mina böcker, utgör grunden för den undervisning Arcane School meddelar. Så är det, icke emedan de är mina böcker, utan emedan de utgör del av den Uråldriga Visdomens kontinuitet och utgör den Uråldriga Visdomens senaste utflöde från Hierarkin. De får inte bli någon sekts bibel, såsom varit fallet med *Den Hemliga Läran* och Teosofiska samfundet. Detta har för övrigt varit en djup besvikelse för Hierarkin. A.A.B. får icke göras till en esoterisk auktoritet. De som är förbundna med den Stora Vita Logen främjar inga biblar eller auktoriteter – endast människosjälens frihet. Det enda viktiga är läran, icke dess källa eller form.

Låt mig upprepa för klarhetens skull: Ingen av er har något ansvar för Arcane School eller för de verksamheter av tjänande, genom vilka ni kan arbeta och hjälpa, med ödmjukhet och rent motiv i någon av dem eller i dem alla, under A.A.B.:s ledning eller deras ledning som hon betrott med ansvaret därför ... Det är i dessa förhållanden ni kommer att utveckla den ödmjukhet och de rena motiv som är lärjungens iögonenfallande kännetecken.

Ett vill jag emellertid att ni klart fattar, och det är det *mönster* som ligger till grund för de olika sidorna av det arbete som nu är i färd med att vidgas. Ett enkelt diagram torde klargöra förhållandet, och *dessa förhållanden är i dag faktiska:*

Den energi, som driver den Nya Gruppen av Tjänare i Världen, skulle kunna liknas vid det antahkarana som förbinder människligheten med Hierarkin och utgör en kanal för kontakt med Mästarnas Ashramer. Arcane School kan betraktas såsom ett av resultaten av den verksamhet den Nya Gruppen av Tjänare i Världen bedriver. Det finns många andra spridda över hela världen. Detsamma gäller Tjänandets Verksamheter. Ingen esoterisk grupp ledes säkert och drivs av rätt motiv, såvida de andliga energier den tillgår och den kunskap och visdom den utvecklar ej kommer till uttryck i bestämt tjänande. Tjänandets verksamheter är således ett uttryck för att Arcane School är levande, och detta förhållande måste värdesättas och bevaras.

I egenskap av lärjungar har ni er givna plats i de främre lederna av den Nya Gruppen av Tjänare i Världen, och ert ansvar, såsom grupp, är att bistå i en fas av det arbete som skall utföras och som strängt taget är hela Hierarkins projekt. Jag ber er att sätta in era ansträngningar i arbetet på att förbereda för Kristi återframträdande, att på alla möjliga sätt främja spridningen både av den broschyr som bär detta namn och den bok som handlar om Hans återframträdande. Världen måste översvämmas med upplysningen, och genom det hopp och den förväntan som sålunda tänds kan den skrida framåt in i större ljus, bättre mänskliga relationer och en förnyad

lycka. Resultaten av era verksamheter i detta avseende bör göra de tjänande verksamheter, vari Arcane School är inbegripen, än gagneligare och öka skarorna av dem som arbetar mentalt med Trianglarna och för riktiga mänskliga relationer genom arbetet med den Goda Viljan.

Börja, mina bröder, med att utföra ert eget arbete och överlåt därvid åt andra att axla sina anvisade ansvarsbördor och spill ingen tid på att blanda er i någon fas av arbetet som inte fordrar er tillsyn. *Ni är i min Ashram.* Arcane School är intet projekt av min Ashram och är således icke ert ansvar. Den har varit det medel, varmed ni erhållit en välbehövlig esoterisk skolning, och fortsätter att göra det, om ni så önskar, men Kristi arbete (vid vilket alla Ashramer är löftesbundna) fordrar ert samarbete. Detta är det ansvar jag lägger på era axlar.

Att de kommande åren må se utvecklas hos er alla en fastare hängivelse, ett självupppoffrande tjänande och en fördjupad ödmjukhet är vad er vän, medarbetare och Mästare hoppas och beder.

Mars 1949

MINA BRÖDER:

Jag har ingen gruppundervisning att meddela er nu. Ej heller kommer jag att meddela er någon dylik igen. När undervisningen i de avsedda ämnena är fullbordad, kommer jag att skriva en anvisning om grupparbete, vilken kommer att avsluta allt jag har att säga i ämnet i de två volymerna av boken *Lärjungaskap i nya tidsåldern*. Denna boks huvudsakliga ändamål är att väcka den aspirerande delen av allmänheten till insikt om det tillfälle till skolning som yppas för dem, om de så väljer. Detta bör förmå dem att tänka klarare om Hierarkin och dess uppgifter. Mycket gott kan komma av att denna bok och dess undervisning sprides, och en ny epok på de andliga lärornas område kan bli resultatet därav. Mitt mål för närvarande är att hjälpa A.A.B. att avsluta den viktiga undervisning jag – med hennes bistånd – givit gruppen under en lång följd av år. Den kommer därefter att bli tillgänglig för allmänheten efter vissa bestämda uteslutningar, som hon vet om och som liknar dem som gjorts i den första volymen. Ni har fått mer, mycket mer, än ni kan tillgodogöra er. Av den ursprungliga gruppen elever är endast ett fåtal kvar. Av de fler än femtio ursprungliga medlemmar, som varit anslutna till min Ashram, återstår blott sexton, och av dessa är endast åtta verkligt aktiva, och av dessa åtta föranleder mig två vissa frågor.

Ni kan vid detta laget med rätta ställa följande frågor: Vari ligger felet, och begicks det misstag i de val jag gjorde? Var ligger skulden för det som – ytligt betraktat – synes vara ett så iögonenfallande misslyckande? Det kanske intresserar er att få några av grunderna framlagda för er:

1. När en Mästare utväljer den personal som skall utgöra hans Ashram, styres Han själv av vissa ofrånkomliga faktorer.

a. Faktum att en lärjunges aspiration och utveckling (vanligen har någon äldre lärjunge stimulerat honom därtill) satt honom i stånd att i tanke och medvetenhet nå Ashramens periferi. I vissa fall har den andliga drivande processen fört honom därhän i förtid. Lärjungen är emellertid *där*. Nästa åtgärd blir Mästarens sak. Denne måste då erbjuda lärjungen tillfället att träda närmare, om han äger förmågan att taga detta steg.

b. Det karmiska förhållandets faktum. Många av dem som fått tillfället att arbeta med mig, har stått i något förhållande till mig genom tidigare liv och har – på grund av vissa verksamheter – vunnit rätten att få tillfället till att arbeta i ett ännu närmare förhållande. Detta bevisar de genom att arbeta av karma. Sådana var H.S.D. och S.S.P. Ingen av dessa båda misslyckades fullständigt.

c. Faktum att det i dagens värld finns behov av arbetare. Mästarna drivs av nödvång att använda människor att utföra vissa delar av det exoteriska tjänande arbetet, för vilka de möjligen är lämpade men för vilka de i andra avseenden icke är redo. En sådan var W.D.B. Alla dessa faktorer styrde nödvändigtvis mitt val, ty även jag (om jag också är en Mästare)

bestäms av esoterisk Lag och måste erbjuda tillfället. Av de utvalda har många misslyckats, men eftersom självuppoftning och hängivenhet för antingen Hierarkin eller mänskligheten alltså finns hos dem, består anslutningen till min Ashram, även om i ett sådant fåtal fall tillåtelse att träda närmare kan beviljas. De är ännu *icke* färdiga för att uppnå en ”mer upplyst ashramisk ställning”, som det heter.

2. Att vara ansluten till en Ashram utsätter aspiranten för en intensifierad stimulans. I många fall har det visat sig omöjligt för chelaer att klara av det. När andlig energi strömmade in i personligheten via aspirantens egen själ, bidrog det till att det framkom sådant som var gott men även sådant som icke kunde föras närmare in i själva Ashramen. De oönskade egenskaperna behövde utmönstras. (Dylika aspiranter var S.C.P. och L.U.T.) Stimulansen kan inte undvikas och är ett av proven på en antagen lärjunges duglighet för ”ashramisk delaktighet”. Fulländning begäres eller förväntas icke, men vissa fel hos personligheten, sådana som högmod, häftigt lynne och disciplinlöshet, måste åtminstone behärskas.

3. Misshag med kritik uteslöt andra ur gruppen. De uthärdade inte att deras fel blottades vare sig för dem själva eller för gruppen. De visste att somliga tendenser förefanns men inte hur allvarliga de var. När jag i detta avseende sökte hjälpa dem, väckte det endast ovilja. I många fall (såsom jag annorstädes har sagt er) intog man den ståndpunkt att beröm, lovord och intressant personlig undervisning hade skrivits av mig, men att A.A.B. bar ansvaret, om därtill någon kritik yttrades. Detta sistnämnda var icke en enda gång fallet. I själva verket har jag flera gånger mildrat min kritik (eller analys, som jag föredrar att kalla det) och någon gång uteslutit den helt och hållet på begäran av A.A.B., som måhända bättre än jag känner det västerländska kynnet. (Dylika medlemmar var I.S.G-L. och D.E.I.)

4. Flera av eleverna uppskattade icke andligen det tillfälle som yppades för dem. Detta var egentligen fall av icke-igenkännande, varom de var praktiskt taget omedvetna. De förblir i detta tillstånd i avvaktan på en annan inkarnation. (L.D.N-C. var ett slående exempel på denna inställning. Ett annat var J.A.C., ehuru han torde sätta stort värde på att återinsättas. Detta är icke möjligt. Hade emellertid A.A.B.:s liv varat längre, hade det kunnat genomföras. En annan tillhörande denna kategori var B.S.D.)

5. Vissa andra elever betraktade ”esoterisk lydnad” såsom inkräktande på deras fria vilja, såsom D.A.O. gjorde. Ganska många av er led helt enkelt av tröghet. Även om de var glada och entusiastiska över det material de erhöll från mig, i gruppundervisningen eller den personliga handledningen, var de alltför lata för att till fullo utnyttja det erhållna och underlät konsekvent att villfara mina önskemål.

Det är värdefullt att märka något högst betydelsefullt och intressant: Alla de som vandrat genom dödens port, har även övergått till ett avgjort närmare förhållande. De hade förtjänat denna belöning och har gjort gott bruk av det jag hade lärt dem. Dessa är, som ni vet, C.D.P., K.E.S., D.P.R. Ytterligare två rustar sig i dag hastigt för att följa dessa tre lärjungar in i Ashramen. Dessa är B.S.W., som före sin död slog in på en sidoväg men blott för några år, och G.S.S., vilkens personlighetshöljen ej kunde tåla den stimulans som nådde henne via gruppen. Denna känslighet för alltför stark stimulans är något som nu lätt rättas till. Den utgör icke något fel utan endast en karmisk belastning.

Jag har tagit mig tiden att säga detta för att klargöra för er vissa grunder till sådant som kanske synes er vara ett misslyckande. Jag är mycket belåten med det arbete som utföres av några av de åtta medlemmar som förblir verkligt aktiva. Två av er har kämpat sig igenom svåra prov och är i dag mycket bättre tjänare. Dessa är D.H.B. och R.S.U. En av er, R.S.W., löper fara för att i sina verksamheter råka in på en sidoväg men kommer nog att bestå provet. Det kommer att taga henne ytterligare två år att kämpa sig fram till klarsynthet. Om övriga åtta kvarvarande medlemmar av den ursprungliga gruppen har jag ingen kommentar att göra förutom att uppmuntra dem. De står fast men har fått tillräcklig undervisning att bearbeta och kan icke mottaga ytter-

ligare stimulans. De flesta av dem kommer inte att behöva vänta på att få träda in avgjort djupare i Ashramen, sedan de passerat dödens port. H.S.D. bör för återstoden av sitt liv arbeta på att uppnå en sinnets stillhet, och hon bör även bistå A.A.B., så länge som A.A.B. behöver henne. L.D.O. måste förvärva en vidare syn i stället för sitt begränsade sätt att betrakta mänsklighetens problem. Hon måste överge sin förvissning om att de överskylande medel och lösningar hon föreslår är fullkomligt riktiga. F.C.D. arbetar ordentligt, men han är en gammal och skolad lärjunge, och om honom har ingen farhåga behövt råda. Detsamma gäller J.W.K-P.

Såsom ni märker, har jag inte lämnat någon fullständig redogörelse. Jag har emellertid angivit tillräckligt för att visa mina grunder för omdömet att det varit ett sådant torftigt exoteriskt uttryck för en verkligt esoterisk, inre rörelse – en inre rörelse, som förblir orubbad, även om den yttre formen ej håller samman på grund av medlemmarnas svaghet och det dagliga livets tryck på den yttre gruppen. Ni är alla – från den först antagna till den sista som ingick i gruppen – alltså inom min aura eller inom Mästaren K.H.:s Ashrams större aura, och ni kommer att där förbli, därom hyser jag visshet. Jag vill även påminna er om att min Ashram har många medlemmar, som ni icke vet något om och som inträtt i min Ashram utan A.A.B.:s hjälp. Ni är icke den viktigaste gruppen. Glöm icke dessa andra lärjungekamrater. En dag, när ni upprättat medvetenhetskontinuitet, kommer ni att känna dem, ty ni kommer att medvetet möta dem inom min Ashram. Ni kommer även att veta och upptäcka anledningarna till det experiment med dessa andra grupper som nu företas av Hierarkin, om ni noggrant läser undervisningen om Sanat Kumaras Ashrams, Hierarkins, framträdande i det yttre.

Augusti–september 1949

BRÖDER SEDAN GAMMALT:

I mitt medvetande återkommer ständigt tanken på vad jag kan säga för att göra grupparbetet, gruppförhållandena, gruppidentifieringen och gruppinitiationen en hållbar, aktiv och faktisk realitet i er och i andra aspiranternas och lärjungars medvetenhet. Jag söker med djupt allvar göra detta ämne sant och livskraftigt, eftersom det är ett väsentligen nytt esoteriskt begrepp och en frötanke, som världens många aspiranter måste fatta. Samtidigt måste aspiranten inse att ideerna ej är av verklig vikt för honom såsom individ – alltså för er såsom individer och löftesbundna lärjungar. Så länge som ert medvetenhetstillstånd lägger tonvikten på att ni är individer, kan gruppens *idé* icke taga form såsom ett *gruppideal*. Förnimmelsen av avskildhet är alltså närvarande. Det är en förnimmelse, som med hårt arbete utvecklats – enligt evolutionens lag – alltifrån den stund er själ beslutat att experimentera, erfara och uttrycka gudomlighet. Individens enskilda strävan, enskilda emotionala reaktioner och enskilda materialistiska strävan har (om jag så får mindre lyckat beteckna det) varit de andliga väsentligheter som nödvändigtvis måste föregå gruppsträvan och medvetna gruppförhållanden. Den faktor detta medförde är således ett bestämt ”brytande med det förflutna” och inträdet i ett nytt medvetenhetstillstånd – en medvetenhet, som i grunden är inklusiv och icke exklusiv.

Detta är en väsentlig sanning, och så formulerad ett slitet uttryck, som ni väl känner. Hos de flesta av er förblir den en mental föresats. Ni hoppas att någon gång nå fram till denna grundläggande förnimmelse av inklusivitet som kännetecknar Hierarkin. För närvarande känner ni er icke sammansmälta, sammansvetsade och inlemmade i deras mentala, emotionala och eteriska aurore som bildar den grupp ni vet med er om att tillhöra. Jag ber er att noga studera vad jag just sagt. Tycker ni till exempel om att tränga in i en annan medlems mentala atmosfär eller har ni något emot att han tränger in i er och sålunda finner vad er tanke innehåller? Detta innebär ett viktigare prov, och det är ett prov, som ni en dag kommer att behöva ställas inför. Återigen: tycker ni om att dela era emotionala reaktioner med en lärjungekamrat? Är ni intresserad av detta? Om svaret är: ja; varför då? Någon dag måste detta intresse för att gensvara visa sig effektivt, och detta måste nödvändigtvis innebära självuppoftning i båda riktningarna. Önskar ni eller anser ni det lämpligt att en medarbetare kommer under inflytande av er eterkropp och

således av de energier som flödar genom denna? Och önskar ni att hans energier flödar genom er?

Detta är några av de verkningar som grupparbetet medför, och för dessa måste ni vara beredda. Insikten om att dessa är nödvändiga och oundvikliga leder er med tiden till att noga granska era tankar, era emotionala reaktioner och de energier ni hela tiden släpper in, *eftersom* ni (för första gången i er själs historia) känner behovet att skydda er broder för resultaten av era personlighetsreaktioner. Följaktligen ersätter vetenskapligt grundat tjänande er hittills tanklösa och odisciplinerade verksamhet. Jag vill här påpeka att ni aldrig någonsin försöker skydda er för er medlärjunges personlighetsreaktioner. Ni välkomnar dem och upptar dem och – medan ni hanterar dem – hjälper frigörelsens sak i såväl hans liv som ert eget.

Hela detta ämne, gruppens inre samspel, är långt djupare och viktigare än ni anar eller uppskattar. Det kan sammanfattas i Paulus' ord: "Ty ingen av oss lever för sig själv." Att känna, tänka och upptaga de många verkande och igångsättande energierna utgör en väldig process av många inbördes förbundna samband, och detta är de flesta aspiranter benägna att glömma.

Jag föreslår att ni under det kommande året läser igenom era individuella anvisningar och därvid – under årets lopp – besvarar sex frågor, som jag skall diktera. Denna uppgift (skall jag så benämna den?) har till ändamål att klargöra för er era problem och ert tillfälle och den latent kunskap ni vunnit såsom resultat av de år ni arbetat, undervisade av mig. Svaren kommer att ge gruppens bröder en förnimmelse av samhörighet med er, en känsla av delat ansvar, en insikt om gruppstillgångar och *grupprikedom* (här brukar jag åter igen ett egendomligt ord) och en insikt om vad som är möjligt, vilket kan mycket stärka er alla och envar. Därmed avslutas vår undervisningsperiod. Om ni utnyttjar tillfället till detta personliga forskningsarbete, ett tillfälle som i tiden sammanfaller med efterkrigstiden, kanske ni finner att ert liv och era kontakter i andlig mening och ert förhållande till gruppen plötsligt fördjupats och stärkts. Kanske ni även upptäcker att ni själva får tillfället att lära på ett nytt och subjektivt sätt, om vilket jag icke kan tala, förrän ni själva registrerat det. Ni kommer att på detta sätt betydligt öka er användbarhet för mänskligheten, för Ashramen och för mig.

Intryckets vetenskap är av särskild betydelse för gruppen. Förbi är den tid, då ni ägnade mycken uppmärksamhet åt er själva och era egenarter. Gruppverksamheten bör intaga dennas plats. Därmed menar jag denna särskilda lärjungegrupps verksamhet i förhållande till min Ashram och i förhållandet till tjänandet i världen.

Jag vill att ni tänker vidare på vårt sjunde ämne, Mästarnas Ashramers framträdande i det yttre, så att det jag hoppas kunna säga er i vår nästa undervisning kan betyda mer för er.

Läs snabbt igenom de för gruppen avsedda skrifterna och boken *Lärjungaskap i nya tidsåldern* (volym I) och skriv sedan:

1. Alla definitioner av en Ashram ni finner. Det finns många dylika.
2. En kort, i tabellform avfattad framställning rörande det *unika* arbete varje Ashram utför i yttrevärlden genom sina invigda och lärjungar och genom anslutna lärjungar, sådana som de flesta av er är. Två eller tre av er har nått förbi anslutningens stadium.

Denna uppgift behöver inte taga mycket av er tid.

Mina bröder, jag är angelägen om ert andliga framåtskridande. Jag har sammanfört er i min ashramiska grupp och således i min aura för er vitalisering, skolning och ert skydd. Min kärlek går alltid ut till er och min förenande önskan. Vill ni inte hjälpa mig i min uppgift? Vill ni bistå mig i den hierarkiska strävan, vid vilken jag är löftesbunden och vilken jag åtagit mig i förening med de övriga Mästarna? Det finns mycket ni kan göra genom att tala, genom att skriva och genom att föregå med exempel. Vill ni icke göra det – helhjärtat och med det enda syftet att hjälpa en svårt lidande och överbelastad mänsklighet?

De sex frågorna är avsedda att sammanfatta och göra djupt personliga och betydelsefulla i er

medvetenhet den undervisning som det senaste fåtalet år meddelats denna grupp av anslutna lärjungar. De kan betraktas såsom frågor lärjungens egen själ ställer honom och markerar – rätt och kreativt använda – avslutningen av en inledande cykel och inledningen av en ny cykel av andlig användbarhet och av förnyad tillväxt och utveckling.

Dessa frågor bör ni mycket noga begrunda och med stort allvar övertänka, innan ni besvarar dem. Svaren bör förmedla *sanningen*, sådan som lärjungen ser den i dag och icke i sitt önsketänkandes och sin strävans belysning. Svaren bör skrivas ned (så att denna sanning fokuseras) utan någon tanke på eller fruktan för vad andra gruppmedlemmar kan anse. Mina bröder, i en Ashram känner man en människa sådan hon *är*. För denna klara kunskap bör denna grupps medlemmar (anslutna till min Ashram) bereda sig.

Ett förslag skall jag göra: Frågorna är sex till antalet. Därmed kan ni under det kommande året ägna varje fråga två månaders begrundan. Skänk två månader av noggrann begrundan, eftertanke och inre sökande och formulera sedan, vid den andra månadens slut, ert svar.

Fråga 1. Utgående från ett studium av de anvisningar jag meddelat rörande era fem betingande strålar och ett studium av er själ i samband med de lämnade upplysningarna:

- a. Vilken av de fem betingande strålarna styr er och vilken dominerar mest?
- b. Vilken stråle bör styra er och hur kan ni stärka denna kontroll?

Denna frågas besvarande förutsätter att ni sanningsenligt betraktar era goda och dåliga egenskaper, era såväl tillgångar som begränsningar.

Fråga 2. När ni blickar tillbaka på de år, under vilka ni fått undervisning, känner ni att ni avgjort har skridit framåt på Vägen? Om så är fallet, vad grundar ni denna tro på? Kunde ni under rådande omständigheter ha gjort större framsteg, och om ni icke gjort det, vilken var orsaken eller vilka var orsakerna till detta?

Fråga 3. Vad anser ni personligen att ert framtida arbete skulle bestå i vad avser följande tre förhållanden:

- a. Till er personlighet, i dennas särskilda omständigheter och omgivning, så att ert dagliga liv blir andligen effektivare?
- b. För att upprätta en närmare kontakt med er själ i samma avsikt, det vill säga effektivare andligt liv?
- c. För att åstadkomma själens och personlighetens förening och klart framvisa detta faktum. Vad betraktar ni såsom det för närvarande största hindret för detta måls uppnående?

Fråga 4. Är ni nöjd med det förhållande ni upprättat med era gruppbröder?

- a. Känner ni dem bättre och älskar ni dem mer än ni tidigare gjorde? Detta betyder: dem alla, såsom en grupp.
- b. I vilka avseenden anser ni att ni svikit dem, om ni gjort detta, och vad avser ni att göra för att rätta till situationen?
- c. På vilket sätt anser ni er ha varit en tillgång för gruppen?

Dessa fyra frågor angår i huvudsak er förmåga att leva såsom en själ i er lilla yttre värld och avser främst ert *objektiva* uttryck. Följande två frågor angår era *subjektiva* relationer.

Fråga 5. Vilken är er inställning till er Mästare, Djwhal Khul, såsom resultat av åratals skolning under hans ledning?

- a. Kan ni när som helst känna min vibration? Hur vet ni skillnaden mellan min vibration, er egen själs och gruppens vibration?
- b. Vilken inverkan har fullmånarbetet haft på er? Har det blivit några resultat av detta försök till kontakt och, om så är fallet, vilka är dessa?
- c. Vad är det som nu bör vägleda era bemödanden med avseende på ert arbete såsom

min lärjunge under återstoden av ert liv?

Fråga 6. Vilken del i mina planer och i den uppgift som tilldelats min Ashram är ni beredd att åtaga er? Denna fråga avser både ert inre och ert yttre arbete av praktisk natur.

a. Har ni något bestämt arbetsschema, i huvuddrag tecknat i er medvetenhet, såsom er insats i min Ashrams verksamhet?

b. Om så är fallet, vad är detta arbetsschema och hur tänker ni er att genomföra det och göra det effektivt?

c. Vilken är Ashramens huvuduppgift vid denna tid? Vet ni vad slags bistånd – subjektivt eller objektivt eller bådadera – ni kan lämna?

Denna sista fråga tränger djupt in i er förmåga att reagera på *intryck* från mig och från Ashramen. Jag vill att ni besvarar den efter bästa förmåga ur denna synvinkel.

Fortsätt, mina lärjungar, in i ett närmare förhållande till den Ashram, vars brännpunkt jag är. Sträva efter en närmare kontakt med era arbetskamrater och med mig. Jag är er arbetsledare. Att detta förhållande må visa sig bli det kommande årets märkbara landvinning för er alla och envar är min uppriktiga önskan.

November–december 1949

MINA SEDAN LÄNGE FÖRBUNDNA BRÖDER:

I den undervisning jag senast meddelade er gav jag er blott mycket ringa anvisning rörande grupparbete, ehuru däri fanns flera betydelsefulla antydningar, om ni ägde intuition nog att fatta dem. Jag har emellertid under åren som gått givit er mycket. Likväl tvingas jag, när jag blickar tillbaka på dessa år, inse hur förhållandevis litet gagn ni haft av denna undervisning om grupparbete, även om många av er haft mycket gagn av de personliga anvisningar jag givit er. Endast sexton av er återstår av de ursprungligen femtio aspiranterna på lärjungaskap. Jag tycker att ni själva borde vara de första, som medger att det råder mycket litet samspel inom gruppen och att intet grupp företag sporrar dessa få av er som alltjämt står fasta.

Vissa av er (F.C.D., J.W.K-P., R.V.B., P.G.C., R.S.U. och R.S.W.) arbetar aktivt i enlighet med mina planer. Dessa planer är dock egentligen icke mina utan blott det samarbete som fordras i hierarkisk strävan. De övriga av er är uppslukade av det dagliga livets bestyr eller är alltför trötta för att kunna vara aktivare än ni redan är, och av detta sistnämnda tillstånd hos personligheten har jag ingen kritik att yttra.

Det är nödvändigt för er att minnas att denna gruppansträngning, som jag inledde med några av de äldre och mer erfarna Mästarnas bistånd, ingalunda är fullbordad. Den kanske (och sannolikt) är ett experiment för er i just detta liv, men kanske i nästa liv väcker hos er en ny inställning och en djupare förståelse om vad det är som subjektivt pågår. Det har varit er brist på förståelse och insikt om det erbjudna tillfället, som bekymrat mig och förbryllat A.A.B. Liksom andra lärjungar fick hon först arbeta i okunnighet. När hon började tjäna, visste hon i sin fysiska hjärnmedvetenhet ingenting om Mästarna eller Hierarkin, men hon fortsatte i många år att tjäna, tills upptäckten (eller kanske snarare återupptäckten) av gamla förbindelser och gammal kunskap klargjorde hennes vision och hållning till sanningen. Sakteliga drar hon sig nu tillbaka till det tjänande som (inom Ashramen) kommer att möjliggöra för K.H. att utföra djupare andligt arbete i samverkan med Kristus. Det var för att skola sig och sålunda sätta sig i stånd att göra detta, som hon företog sig, *ensam och utan min hjälp*, att grunda och organisera Arcane School. Detta gav henne mycken behövlig skolning och erfarenhet och satte henne i stånd att framvisa undervisningens kvalitet och kvaliteten av den esoteriska psykologi som i varje Ashram och i synnerhet andra strålens Ashram är den huvudsakliga uppgiften.

I detta sammanhang vill jag säga er alla, som förblivit ståndaktiga, även om nödtvunget inaktiva, att jag ber er att, allteftersom livet fortskrider och ni till sist och oundvikligen står inför att avlägga höljet, i ökande grad hålla fast vid er kunskap om Hierarkin och sålunda övergå till

den andra världen med fullständig hängivenhet för den hierarkiska Planen. Detta är icke blott ett förslag från min sida. Det är ett försök att rikta er uppmärksamhet på begreppen kunskapens andliga kontinuitet och riktig inställning. Således går ingen tid förlorad. Ni kan – om ni så väljer, alla och envar – uppnå verklig medvetenhetskontinuitet, och denna är en av de faktorer som tjänar till att hålla denna lärjungegrupp samman.

Det finns några saker, som jag måste säga er, emedan detta blir min sista undervisning i ämnet grupparbete. Det är inte nödvändigt för mig att säga så mycket mera i detta ämne. Jag vill inleda med några frågor. Tänker ni någonsin med erkänsla på dem som ej längre arbetar med oss? Är till exempel D.A.O. någonsin i era tankar? Tänker ni någonsin på S.C.P., W.D.B., J.A.C. eller på L.D.N-C., denna sakkunniga arbetare för Hierarkin? Jag kan nog garantera att de sällan förekommer i ert medvetande. Likväl är de alltjämt oskiljaktiga delar av denna grupp, som hade uppgiften och ansvaret att vara en av de första grupperna (men ingalunda den enda), som skulle försöka taga de första stegen mot att låta Hierarkins Ashramer framträda i det yttre.

En av de insikter, som är särskilt viktiga för den andliga aspiranten, är att Hierarkin är fullständigt oförmögen – enligt lagen för människosjälens frihet – att arbeta i människornas värld utan de representativa grupper som kan ”nerdimensionera” energins hierarkiska kvalitet, så att genomsnittsmänniskan (med sin genomsnittsvibration och -kvalitet) kan bli mottaglig. Det var just därför jag genomförde detta experiment i grupparbete med er alla för att pröva i vad mån den mänskliga förmågan i sina högre yttringar kunde gensvara på denna betydligt högre kvalitet. Det har icke utfallit såsom jag hade hoppats, men på grund av att ni alla – från vår synpunkt betraktade – tillhör samma andliga generation och att ålderskillnaden i intet fall var större än tjugofem år i det yttre (och tro mig, min broder, jag glömmer den ålder som gäller i fysiska världen!), kommer ni alla att återvända tillsammans för att fortsätta denna ofrånkomliga erfarenhet.

I den kommande cykeln av tjänande kommer ni emellertid inte att ha den förbindelse ni under detta liv haft med A.A.B. och F.B., som då kommer att arbeta i sina egna Mästares Ashramer, vilket även F.C.D. och R.S.U. kommer att göra. Drag nu ej av det just sagda slutsatsen att det icke blir någon kontakt och något samarbete i tjänandet i världen, ty det blir det. Alla Ashramernas förening enligt den andliga Planen är fullbordad, och de inbördes förhållandena kommer att i ökande mån framträda. Men ingen av de fyra nämnda kommer att arbeta i min Ashram, och för detta ber jag er att vara beredda. Minns likväl att personliga karmiska band har knutits och att de grundas på många oanade relationer och att det finns mycken personlig karma i denna grupp om fler än femtio människor. Detta var nödvändigtvis fallet, ty annars skulle mycket litet av personliga relationer ha varit möjligt, vilket kan vara svårt för er att förstå.

Jag vill hejda varje tendens att betrakta någon Ashram såsom överlägsen någon annan. Av de fyrtionio Ashramer, som utgör Hierarkin i denna planetperiod, är några fullt aktiva, medan andra är i färd med att bildas och åter andra ännu befinner sig i ett alldeles embryoniskt tillstånd i avvaktan på att någon invigd, som i dag bereder sig för femte initiationen, skall med sin ”fokuseringsförmåga” låta den födas. Till väsendet och potentialiteten är alla Ashramer jämbördiga, och de tävlar icke sinsemellan med sina kvaliteter. Alla är de olika vad avser deras planerliga verksamhet – en aktivitet som i sin helhet ingår i en noggrant utformad hierarkisk verksamhet. Detta behöver ni nogsamt minnas. En lärjunges hängivelse för någon särskild Mästare saknar betydelse för denne Mästare eller för hans ashramiska grupp. Det är icke hängivenhet eller förkärlek eller något av personligheten träffat val, som bestämmer hur Mästarens grupp formas. Det är relationer från gamla tider, förmågan att framvisa vissa livsaspekter för en mänsklighet som begär dessa och ett till en viss stråle hörande uttryck för en bestämd kvalitet, som avgör aspiranters hierarkiska ställning i en Ashram. Detta är måhända en ny tanke för er och är grunden till att A.A.B. aldrig framhållit koncentrationen på någon av de kända Mästarna. Hon har alltid varit på det klara med att varje central Ashram är närmast förbunden med sex andra Ashramer, som stadigt och oavbrutet organiseras för att tillgodose planetens

behov. Jag ber er märka att jag inte sade ”människornas behov”, ty de planetens behov som Hierarkin har att tillgodose omfattar mera än fjärde naturrikets. Jag vill att ni betänker detta.

Det vore till gagn för er även att betrakta Mästarnas Ashramer såsom uttryck för högsta slags konstruktivt fungerande grupper. Det råder inom Ashramens arbetsstyrka en fullständig enighet om ändamålet och en ytterlig hängivelse (utan förbehåll hos den ifrågavarande lärjungen) för främjandet av det omedelbara ashramiska företaget. Mästarens ställning i gruppens centrum har ingen likhet med lärarens i en grupp elever och hängivna, sådan vi lärt känna den i denna Fiskarnas tidsålder. Han är centrum helt enkelt emedan Han genom Sin vibrations kvalitet, genom gamla karmiska relationer och genom lärjungars, invigdas och somliga aspiranterns åkallande begäran sammanfört dem för att främja Sitt ashramiska företags ändamål. Han har *icke* sammanfört dem för att undervisa dem eller bereda dem för initiation, såsom man hittills lärt. Aspiranter och lärjungar *bereder sig själva* för initiationsprocesserna genom att initieras i gudomlighetens mysterier *genom disciplin, meditation och tjänande*. Ni behöver komma ihåg att en Ashrams Mästare kan till exempel draga till sig andra Mästare av samma rang som Han Själv innehar. Jag har fem Mästare, som arbetar tillsammans med mig i min Ashram. Det vore av värde för er, om ni beaktade de faktorer som håller en Ashram samman och ligger till grund för dess enhet. De viktigare och de ni kan förstå är följande:

1. En Ashrams Mästares viktigaste förmåga är att han förtjänat rätten att direkt kommunicera med Rådet i Shamballa och sålunda utan annans förmedling få vetskap om den uppgift i evolutionen som det omedelbart förestår för Hierarkin att fullgöra. Av sin Ashrams invigda kallas han ej Mästare. Han betraktas såsom Planens Väktare, och detta grundas på hans förmåga att ”skåda det större Ljus som skiner i Shamballa”. Planen är grundprincipen för en Ashrams verksamheter vid någon viss tid under en viss cykel.

2. Denna enighet om ändamålet medför en mycket nära subjektiv relation, och Ashramens varje medlem ägnar sig åt att göra sin största möjliga insats i den föreliggande uppgiften. Personligheter ingår icke. Ni minns att jag för några år sedan sade er att personlighetshöljerna lämnas utanför Ashramen – symboliskt talat. Detta betyder att personlighetens finare kroppar nödvändigtvis måste följa samma regler som den fysiska kroppen – de lämnas utanför. Minns även att Ashramerna existerar i buddhivärlden, intuitionens värld. Det samfällda åtagandet och det förenade fasthållandet vid den önskade och ordnade cykliska tekniken binder Ashramens alla medlemmar samman i ett enda syntetiskt helt. Det kan därför icke råda någon oenighet eller något framhållande av individuella uppfattningar, ty ingen till personligheten hörande vibrationskvalitet kan tränga in ens i utkanten av en Ashrams aura.

3. Planeringen och tilldelandet av uppgifter i samband med det instundande företaget genomföres medelst ashramisk, reflekterande meditation, inledd av Planens Väktare. En Ashrams Mästare säger icke: ”Gör detta!” Tillsammans, i fullkomlig samklang och i djup reflektion, utvecklar Ashramens medlemmar planerna, och varje lärjunge och invigd *ser* esoteriskt var han behövs och var han – i varje givet ögonblick – måste sätta in sin samarbetets energi. Märk mitt ordval här. En Ashrams medlemmar sätter sig emellertid icke för en gemensam meditation. En av de egenskaper, som utvecklas genom ashramisk kontakt, är förmågan att alltid leva inom den intuitiva förnimmelsens fält – ett fält som skapats eller en energifär som alstrats av Hierarkins samfällda planering och koncentrerade energi. En analogi (men blott en analogi) vore att likna detta fält av reflekterande och reflekterade energier vid en människas hjärna. Denna hjärna reflekterar mottagna impulser av telepatisk aktivitet, de sinnesförnimmelser och de kunskaps-element som erhållits i de tre världarna. Sedan vidtar reflektionen i samband med de mentala processer som samordnas med hjärnan, och därefter följer meddelelsen av dessa reflektioner till yttervärlden. Den ashramiska reflekterande meditationen är en oskiljaktig del av lärjungens, den invigdes ständigt utvecklade förnimmelser och är i sin tur en del av hela den hierarkiska reflekterande meditationen. Denna bygger på inspiration (i esoterisk bemärkelse) från Shamballa. Den stund en lärjunge kan delta i denna ständiga, oavlåtliga meditation eller reflektion

utan att det hindrar hans tjänande och hans övriga tänkande, blir han det som kallas ”en lärjunge, som aldrig mer skall lämna det”.

4. Ännu en faktor, som medför gruppenhet och samordnande precision i arbetet är den fullständiga frihet från varje slags kritiklusta som råder i Ashramen. Det finns hos dennas arbetsstyrka ingen tendens till kritik och intet som helst intresse för medlemmarnas yttre, personliga liv, om dessa medlemmar är sådana, som verkar i de tre världarna. Kritik, sådan den förekommer hos människor, är blott ett sätt att framhäva det lägre jaget och avleder uppmärksamheten till att beakta materiaspekten av en människas liv. Hos en Ashrams medlemmar råder nödvändigtvis klar syn. De känner varandras förmågor och begränsningar, och de vet således var de kan komplettera varandra och tillsammans bilda och tillhandahålla ett fulländat arbetslag för tjänandet i världen.

5. En ytterligare faktor vill jag nämna bland de många möjliga: En Ashrams medlemmar är alla i färd med att framvisa kärlek och rent förnuft, och de fokuserar sig samtidigt i gudomens Viljeaspekt. Detta uttalande kanske ej säger er mycket för närvarande, men det handlar här i grunden om den faktor som bildar det högre antahkarana, som förenar Hierarkin och Shamballa. Därmed får det planetariska ändamålet så stor betydelse.

Dessa är de huvudsakliga faktorer som alstrar gruppenhet. De får till resultat att telepatiskt samband och intuitiv förnimmelse råder. Men dessa förmågor är verkningar och icke orsaker och är måttet på den erhållna gruppenheten.

Ni kan således förstå den vetenskapliga grund jag hade, när jag under de föregående åren uppmanade er till ett gruppföretag, ty det är en särskilt viktig enande faktor, och den inre Ashram, med vilka ni är förbundna, står i förhållande till er (just där ni har nått i utvecklingen) där Shamballa står i förhållande till Hierarkin – från den dynamiska inspirationens synpunkt betraktade. Hade ni utfört detta (vilket ni icke gjorde), skulle gruppen ej ha fallit isär – såsom den har gjort. Hade ni utmönstrat kritiken, skulle den väsentliga enheten ha stärkts. Ett av de motiv, som drev mig till att utan ringaste omsvep blottlägga era individuella svagheter och begränsningar för gruppen såsom en helhet, var att skola er i den rena förnimmelsens ljus, som känner orsaken och klart skådar ändamålet. Där sann förnimmelse råder, är kritiken automatiskt utmönstrad.

Nutida grupper (och grupper spelar en viktig roll på varje tanke- och verksamhetsområde) består vanligen av människor, som har någon grundläggande föreställning, som de alla delar och som de söker uttrycka genom sina inbördes stridande personligheter och, ofta, i lydnad för någon ledare eller människa med starkare mental förmåga än majoritetens, och för att använda och tillämpa de metoder de ser såsom väsentliga för framgång. Det råder därför ringa verklig enhet, och ofta beror den enhet som ändå råder på nyttohänsyn och hövligt uppförande.

Men överallt byggs grupper av det nyare slaget samman. Har ni någonsin insett (jag söker här få er att tänka och fundera) att en grupp, som helt och hållet vore sammansatt av människor som tillhörde samma stråle och som även befunne sig på exakt samma utvecklingsnivå, vore i det närmaste meningslös och obrukbar? En dylik grupp skulle sakna dynamik – den dynamik som kommer till uttryck, när många och olika strålegenskaper möts och förenas. När ni talar om att en Ashram är en första strålens eller en andra strålens Ashram – för att nämna endast två av de sju – är det väsentligt att ni minns att, ehuru dess medlemmar kan ha samma grundläggande själsstråle, de likväl sannolikt befinner sig på någon av de sex understrålarna av denna huvudstråle. Något man mycket ofta glömmer är att det även ständigt sker förändringar hos människor, allteftersom de verkligen skrider framåt, så att de övergår från en underordnad stråle till en överordnad stråle eller (för tjänandets ändamål) till en annan understråle av deras egen stråle. Man gör klokt i att inse att en Ashram är sammansatt av alla graders lärjungar och invigda. Det är detta samspel av olika element, som berikar en Ashram och oundvikligen sätter den i stånd att med framgång tjäna i de tre världarna.

Jag är angelägen om att se den grupp hålla samman, med vilken jag företagit ett esoteriskt

experiment för Hierarkins räkning. När jag säger detta, menar jag icke endast det fåtal av er som nu är aktiva (och måhända ger sig själva en klapp på axeln för sin ståndaktighet!) utan även de inaktiva medlemmarna och även dem som av egen fri vilja drog sig ur, dem som jag nödtvunget måste avskilja och även dem som nu verkar bortom slöjan. Jag har bett A.A.B. att skicka envar av er en fullständig förteckning över alla som ingick i de tidigare grupperna liksom även dem som ingick i den omorganiserade gruppen. Namnen kommer att skickas till er utan kommentar och utan adressuppgifter. Jag vill be er att en dag varje månad – fullmånadagen – sätta er och yttra vart och ett av dessa namn på era lärjungekamrater i ljuset, därvid sända ut ljus och kärlek till dem alla och envar. Detta kommer att stärka allas er relation till varandra och även skapa en energikropp – en eterkropp – för hela den subjektiva gruppen och med tiden införliva dessa med den, återinsätta dem som lämnade den och stärka dem som tyvärr visade sig alltför svaga.

Hela detta problem med gruppens helhet och arbetsstyrkans syntes (om jag får formulera ett dylikt uttryck) utgör vid denna tid ett allvarligt problem för Hierarkin. Det bygger, såsom ni förstår, på den nivå i evolutionen mänskligheten uppnått. Det finns i dag många miljoner – och denna uppgift kan förvåna er – som redan åstadkommit ett bestämt mått av personlighetens permanenta integration. De är *människor* i ordets fullaste bemärkelse, ehuru de kanske alltför saknar kontakt med själen eller önskan om dylik kontakt. Detta betyder att de är förhållandevis dominanta människor i den egna omgivningen eller miljön. De utgör därför ett problem i denna förberedande cykliska epok, eftersom de – vanligen alldeles omedvetet – vägrar att ingå i någon grupp. De söker alltid ledarställningen. Detta gäller lika mycket andliga aspiranter som arbetare och gruppleddare på något annat område för mänsklig tanke och handling.

Därför frågar vi oss: Hur kan vi skapa utomashramiska grupper av aspiranter och lärjungar, som främst sätter värde på andlig status, ära och upphöjd ställning? Och vi svarar: Det kan vi icke. Det enda vi kan göra är att skola aspiranter i de för gruppverksamheten erkända fordringarna. Vi måste även påpeka för dem de faror som lurar i mentalt högmod, ingående beskriva för dem deras personlighets begränsningar och de svårigheter som verkligt andligt ledarskap medför och sedan söka övertala dem var och en att sköta sitt och bedja dem att tjäna mänskligheten, vilket naturligtvis betyder att tjäna även Hierarkin och sålunda framvisa sin förmåga att arbeta inom en Ashram. Lärjungar är – på de tidiga stadierna – böjda för att undervisa. De tycker om att i ord uttrycka sin djupa förståelse för esoterisk sanning och därigenom egentligen bevisa sin överlägsenhet över icke-esoteriska elever och därmed (återigen tillfälligtvis) stöta bort dem som de annars hade kunnat hjälpa. De vill gärna visa sin enastående förtrogenhet med hierarkiska principer, men eftersom de ännu icke lever dessa principer, hindrar de mer än de kan hjälpa. Samtidigt lär de genom självinsikt mycket av detta. De tror att de genom att uttrycka sin kunskap om obetydliga och oväsentliga detaljer rörande Mästarnas liv och arbetssätt därmed visar en hög nivå av andlig förståelse och utveckling. Detta är ingalunda fallet. När allt kommer omkring, visar de sig ha en ytlig uppfattning och falska värden, och sjuttio procent av vad de meddelar är felaktigt och saknar betydelse.

Jag anser det nödvändigt understryka att deras anspråk på att äga kunskap är ogrundade, emedan Mästarnas arbete och Deras frihet att tjäna mänskligheten såsom de önskar allvarligt hindrats av dessa enfaldiga tankeformer och av välmenande aspiranternes förutfattade åsikter. Mästarna motsvarar mycket sällan de teorier, bilder och uppgifter som den genomsnittliga aspiranten så ofta sprider. Allt detta – ockult skvaller och falsk information – behärskar de flesta av de många små ockulta grupperna.

Förrän grupper bildats, som består av lärjungar och längre komna aspiranter, som äger av dem själva konstaterad kunskap och som förmår rätt tolka esoteriska fakta och som även besitter den sällsynta gruppdygden att kunna tåga, kommer vi icke att få Ashramernas önskade framträdande i det yttre. Jag vill att ni betänker dessa ting och bereder er själva för en bättre och sundare uppskattning, därtill att i er nästa inkarnation mer tillfredsställande uppfylla de hierar-

kiska fordringarna.

Och nu, mina bröder och medarbetare, lämnar jag er att arbeta, tjäna och studera. Med detta sista ord menar jag reflektera och tänka. Jag anbefaller till er betraktelse (emedan ni ännu icke kan tänka verkligt konstruktivt, utan endast imaginativt) den plats i denna hierarkiska planering, inordning och inrättning som min Ashram bör intaga och framför allt er del däri, såsom individer och såsom grupp. Jag ber om ert bistånd, så att en av de nyare Ashramerna kan fylla en god uppgift i Ashramernas grupp, samlade runt Dens Ashram som var min Mästare, Chohanen K.H.

Trycket på er detta år har varit betydligt, det har jag sett och noterat. Gruppen – såsom grupp – har gjort ett bättre arbete detta år än under några av de senaste åren, och jag har sett att hängivenheten djupnat och övertygelsen stärkts. Misslyckanden, där dylika förekommit, behöver ej bestå, ty gruppkärleken kan övervinna dem alla. Personlighetens svagheter, misstag och fel lämnas obeaktade och glöms bort i den mänskliga nödens trängande verklighet. De når icke ens in i Ashramen. Jag vill bedja er att minnas detta och med ödmjukhet i ert hjärta, ihärdighet i era ansträngningar och kärlek till alla människor fortsätta vägen framåt.

Låt kärleken fylla sin uppgift i allas ert liv och i era relationer, såsom den måste göra och gör i Hierarkin. Se på den Ashram, till vilken ni är anslutna, såsom en Hierarki i förminskad skala och låt era bemödanden taga form enligt vad ni lärt om Hierarkin. Räkna allting såsom förlust som ej är till gagn i tjänandet av mänskligheten och bli allt sakligare i er inställning till alla lärjungar och till Hierarkin. Den kommande cykeln är av den största betydelse i att erbjuda tillfällen, och jag vill att ni – återigen såsom individer och såsom grupp – motsvarar denna chans. Rikta era blickar på mänsklighetens behov, fatta min hand (om jag så kan symboliskt uttrycka mig) och gå framåt till större förmåga att påverka och djupare användbarhet.

Alice A. Bailey, *Discipleship in the New Age, Volume Two*, sidorna 3–110.
Svenska översättningens titel: *Lärjungaskap i den nya tidsåldern, volym två*.

Översatt av Lars Adelskog.
Copyright © Lars Adelskog 2024.

Noter

Sidan 1

”Min innerliga bön är att Ljuset må omsluta er och Guds Kärlek förvandla era liv.” Med ”Ljuset” avses här närmast 47:1-energierna och med ”Guds Kärlek” 46:1-energierna.

Sidan 2

”En lärjungegrupp måste, som jag redan sagt er, utmärkas av rent förnuft, vilket stadigt ersätter motivet och till sist uppgår i monadens viljeaspekt, dess främsta aspekt.” A.A.B. var vid formulerandet av D.K.:s tankar hänvisad till den teosofiska terminologi som främst Annie Besant utarbetade. Med ”rent förnuft” menade Besant essentialmedvetenheten, 46-medvetenheten. Med ”monaden” menade hon tredjetriaden och med dennas ”viljeaspekt” 43:4-molekylen och tillhörande medvetenhet och vilja. Uttrycket ”det rena förnuftet” återkommer på sidan 3 i samma betydelse; i närheten därav används uttrycket ”den andliga triaden” i bemärkelse av andratriaden.

Sidan 3

”fungera såsom en integrerad personlighet, sammansmält och förenad i medvetenhet med själen”. Denna integration är en process, som försiggår i flera steg. Med ”personligheten” förstås den mindre del av människans kausalhölje som på utvecklingsstadierna lägre än kausalstadiet åtföljer monaden vid inkarnation och sedan utgör det så kallade triadhöljet, emedan det innesluter förstatriaden med monaden. Med ”själen” förstås kausalhöljet. Ett tidigare steg i integrationen är att monaden, självmedveten i triadhöljet, med detta behärskar de lägre höljena.

Det därpå följande steget består i att monaden förmår centra sig med självmedvetenhet i kausalhöljets tredelade (senare fyrdelade) centrum och därifrån behärska de lägre hölkena. När människomonaden förmår detta, sker ingen uppdelning av kausalhöljet i större och mindre del, utan hela höljet inkarnar odelat. Människan är då ett kausaljag. Det är något oegentligt att beskriva resultatet av denna process som om personligheten vore ”sammansmält och förenad i medvetenhet med själen”, ty ”personligheten” (triadhöljet) existerar då icke längre, utan människan är ”idell själ”.

Sidan 4

”som kan förstås av dem som kan fungera i meningens värld”. Mentalvärlden avses.

”Den finner sin plats på någon viss medvetenhetsnivå – astral, mental eller andlig”. Med hylozoikens terminologi – emotional, mental-kausal eller essential.

”... och som underlättar uppmärksamhetens omriktande från det *objektiva arbetet till det subjektiva*.” (sidan 12) ”Fullmånen i maj blir inledningen till den första verkliga förenade ansträngningen att subjektivt syntetisera de nu existerande grupperna.” (sidan 13) ”... en anknytning, som är starkare på den subjektiva sidan än på den yttre.” (sidan 16) ”... är nu subjektivt anknuten till gruppen.” (sidan 16) ”... i det subjektiva arbetet” (sidan 19). Med ”subjektiv” menar A.A.B. något slags överfysisk verklighet, alldenstund normalindividen i människoriket ännu icke äger objektiv medvetenhet utöver den fysiska världen. Givetvis är alla högre världar, det vill säga överfysiska världar, fullt ut lika objektiva, materiella, som fysiska världen.

Sidan 6

”Tröskelns väktare”. För förklaring av detta uttryck se Laurencys *Livskunskap Ett*, kapitel 3.25; *Människans väg*, 3.46.2.

Sidan 14

”Jag vill i denna prövningens stund ...” Laurency anför utdrag ur detta i *Människans väg*, 9.202.24.

Sidan 15

”framkallar det enda Livets energi, som härrör från Monaden, inspiration av det fjärde slaget.” Hos A.A.B. betyder ”monaden” icke monaden i den ursprungliga och enda riktiga pytagoreiska betydelsen, det vill säga jaget, uratomen, utan dels tredjetriaden, dels den deva (Protogonos), som förvaltar denna tills den förutvarande människomonaden såsom tredje-jag kan taga den i besittning såsom eget hölje. Se Laurencys *Livskunskap Tre*, 3.15.

Sanat Kumara (sanskrit: ”den evige ynglingen”) är beteckningen på vår planethärske.

Sidan 16

”Deras själars begäran om återinsättning har erkänts av mig ...” Innan mänskliga individen (monaden i människoriket) nått kausalstadiet, kan han på humanitetsstadiet (högre mentalstadiet), i fysisk inkarnation, bli sporadiskt och kortvarigt medveten i sitt kausalhölje (A.A.B.: ”själen”) och då göra insikter och fatta beslut, som han därefter inte förmår föra ner i fysisk dagsmedvetenhet. A.A.B.:s formulering ”deras själars begäran” är olycklig, eftersom den lätt inger föreställningen att människan (monaden i människoriket) och hennes ”själ” är olika individer och att ”själen” själv fattar beslut och framställer begäran i människans ställe. ”Själen” betyder här ingenting annat än människomonadens medvetenhet i kausalhöljet. Dessutom utesluter såväl frihetslagen som aktiveringslagen att någon annan än individen själv begär eller

beslutar något rörande den egna självinitierade medvetenhetsutvecklingen, och detta allra minst i samband med lärjungaskapet.

”... livets inre sida.”, ”... övergår till den inre sidan.” och ”... som arbetar på såväl det yttre planet som de inre”. Med ”inre” menas här överfysisk verklighet, i de två första fallen emotionalvärlden, av Besant, Leadbeater och Bailey kallad astralvärlden; i tredje fallet alla överfysiska världar, vari planethierarkin är verksam. Emellertid är ingen av de 49 atomvärldar, varav vår kosmos består, enbart ”inre” eller ”yttre”, utan alla är bådadera, det vill säga är både medvetenhets- och materievärldar. Att mänskliga genomsnittsindividerna på nuvarande utvecklingsstadium inte har fullt utvecklad objektiv emotional medvetenhet och därför inte kan uppfatta emotionalvärldens objektiva, materiella existens, berättigar inte till att kalla denna värld ”inre”.

”... Mästare Moryas Ashram.” Morya var vid denna tid icke längre mästare, det vill säga femte gradens invigd eller 45-jag, utan hade förvärvat full 44-medvetenhet och -vilja och därmed blivit 44-jag eller, med teosofisk terminologi, chohan. Egendomligt förefaller det onekligen att A.A.B., det oaktat att hon redan i sitt först publicerade arbete, *Initiation, Human and Solar* (1922), uppger att Morya genomgått högre initiation än den femte, mer än 20 år senare alltså kallar honom ”mästare”.

”De gör vad de kan och vad vi måste göra för att rädda barnens *medvetande* och bevara dem för fullständig upplösning.” De omständigheter, som tvingar individen (monaden) med överfysiska höljen att lämna sina fysiska vid den så kallade döden, kan visserligen vara mycket chockartade men kan aldrig medföra någon ”fullständig upplösning”, ty både mental-höljet och kausalhöljet är oåtkomliga för fysiskt och emotionellt lidande. Med andra ord sagt: intet slags emotional chock, individerna upplevat i fysiska världen, kan de föra med sig, när de efter emotionalhöljets upplösning övergår från emotionalvärlden till mentalvärlden. Uttrycket ”fullständig upplösning” måste vara en fadäs av A.A.B., resultat av oförmåga att finna en adekvat formulering; ty okunnighet får man väl inte förutsätta.

Sidan 18

”Om Tat Sat” (även Aum Tat Sat). Detta närmast från hinduismen stammande sanskrituttryck betyder ”Om, (eller Aum, den heliga stavelse som symboliskt uttrycker tillvarons treenighet) detta är det varande” eller ”Om, detta är det sanna”. Närmare förklaring ges i de två texterna *Ljusteknikens grunder, del ett*, kapitel 1.18 och *Övningar i ljusteknik, del ett, Frömeditation Sex: Ledningen*, båda på denna hemsida, www.hylozoik.se.

Sidan 19

”*arbetet med Trianglarna*”. ”Trianglarna” eller ”Den goda viljans trianglar” är beteckningen på ett initiativ av D.K., förmedlat genom A.A.B., att uppmana människor av god vilja, oberoende av kön, ras, nationalitet, religion etc., att bilda sinsemellan förenade grupper om vardera tre individer, som förbundet sig att gemensamt och en gång per dag använda Den Stora Åkallelsen jämte kreativ meditation. Utförligare upplysningar om detta lämnas på hemsidan lucitrust.org/triangles; även på svenska på lucitrust.org/triangles/other_languages

Sidan 21

”de olika aspekter och höljen, genom vilka själen nödvändigtvis måste verka”. Med ”aspekter” menas här triadenheter.

Sidan 22

”identifierad med tillvaroformerna i de tre världarna och numera finner sig stå på stället i mitten, mellan de yttre tingens värld och meningens inre värld” – ”de tre världarna” är fysiska världen, emotionalvärlden och mentalvärlden; ”meningens inre värld” är mentalvärlden.

Sidan 23

”Ni kommer då att finna att väktarens grepp lossnat, att dess liv förintats av utnötningens kraft och att dess form förstörts i offrandets eldar.” Med ”offrandets eldar” menas energier från andrajagens och tredjejagens världar (43–46), förmedlade genom kausalhöljets viljecentrum, även kallat offrandets centrum.

Sidan 24

”Andligt intryck, antingen det förmedlats av Kristus, av Krishna eller av Buddha (och av Dessas lärjungar befordrats vidare till massan) har ännu icke uttryckts såsom vi hoppats.”

Jämför med vad som sägs på nästa sida, ”De är i själva verket inbegripna i processen att på jorden förankra en ny idé om religion”. Vad som här avses är detsamma som det Laurency kallar hierarkiska ideer; mer om sådana i *Kunskapen om verkligheten*, 2.17.

Sidan 25

”Förmedlaren mellan den andliga verkligheten och det mänskliga livet” betyder förmedlaren mellan andrajagets världar (45:4–47:1-3) och förstajagets (människans) världar (47:4–49:7).

”symbolen för vägen eller dörren in i Guds rike”; med ”Guds rike” menas femte naturriket, andrajagens rike (45:4–47:1-3).

Sidan 27

”Solängelns förhållande till månkrafterna” avser Augoeides’ förhållande till människans inkarnationshöljen.

”den subjektiva världens till de objektiva världarna, orsakernas rikes förhållande till verkningarnas rike.” ”Orsakernas rike” är kausalvärlden, ”verkningarnas rike” är världarna lägre än kausalvärlden.

”Mellan dessa båda stadier ligger *integreringens* stadium.” Integrering eller integration förklaras av Laurency i *Människans väg*, kapitel 9.18.

Sidan 28

”individualiseringen” är detsamma som Laurency kallar kausaliseringen.

”Det är uppenbart för er att denna symboliska ritual framställer först och främst Vägen, målet, Guds rike, som kännetecknas av andligt intellekt, andlig kärlek och andlig vilja (de tre fönstren, atma–buddhi–manas eller själens tre aspekter).” Med ”själen” menas här andratriaden och med ”själens tre aspekter” denna triads tre enheter – 45:4, 46:1 och 47:1 – på sanskrit kallade ”atma”, ”buddhi” och ”manas”.

”För det andra framställer den att ni fokuserar er medvetenhet i själens medvetenhet.” Med ”själens medvetenhet” menas åtminstone kausalmedvetenhet.

Sidan 29

”Era personliga anvisningar har jag placerat sist.” I engelska originalupplagan, *Discipleship in the New Age, Volume Two*, återfinns dessa i bokens sista och fjärde del, omfattande sidorna 441–768.

”Den som icke är med mig, han är emot mig.” Bibeln, Evangelium enligt Matteus 12:30.

”det som nu särskilt sker i det för människan osynliga.” Engelska originalet lyder här ”the particular subjective happening which is taking place at this time”. Däremot har engelskans ord ”subjective” återgivits med svenskans ”subjektiva” i meningen längre nere på sidan: ”Han avgör vilka Ashramer som skall framträda och vilka medlemmar av dessa Ashramer som bör och måste fortsätta med det helt och hållet inre och subjektiva arbetet och vilka som skall utväljas för att arbeta – medvetet och öppet – i människornas yttre värld.” I denna mening framgår ju klart att A.A.B. med ”subjektiv” menar överfysisk, så att begreppssammanblandningen framstår som mindre allvarlig än i det först anförda fallet.

”är icke sanna tolkningar av den liknelse eller bildliga framställning Kristus gav sina lärjungar för nästan två tusen år sedan.” Det är anmärkningsvärt att A.A.B. med sin formulering ansluter sig till legenden, som ju placerar Christos’ framträdande i Palestina i första århundradet av vår tideräkning. I själva verket framträdde han omkring hundra år tidigare.

Sidan 30

Och när han blev tillfrågad av fariséerna, när Guds rike skulle komma, svarade han dem och sade: ”Guds rike kommer icke på sådant sätt, att det kan förnimmas med ögonen, ej heller skall man kunna säga: ’Se, här är det’, eller: ’Där är det.’ Ty se, Guds rike är invärtes i eder.” Evangelium enligt Lukas 17:20,21.

Sidan 31

”den andliga triadens högsta aspekt” betyder andratriadens superessentialmolekyl (45:4). ”uppstigandet ur även det triadiska livet in i det rena varats och den monadiska tillvarons liv.” Med ”det triadiska livet” menas monadens liv i andratriaden, med ”den monadiska tillvaron” avses dess liv i tredjetriaden.

Sidan 32

”Varje lärjunge har varit i Betlehem och sett stjärnan i öster – den stjärna som i full glans strålar fram varje gång en initiation genomgås.” I den gnostiska symboliken kallas första (planetariska) initiationen Christosbarnets födelse i Betlehem. ”Stjärnan i öster” åsyftar den ljusmanifestation, som vid initiationen markerar planethärskares närvaro och godkännande.

”i de tre världarna” avser människans eller förstajagets tre världar, fysiska världen, emotional-världen och mentalvärlden. Med ”tredje initiationen” menas den initiation, varigenom bekräftas att människan blivit ett kausaljag.

”Guds Vilja är ännu inte tillräckligt faktisk i hans medvetenhet. Han är upptagen med försöket att sammanjämka sin personliga vilja med själens andliga vilja – något mycket annorlunda.” Viljeaspektens uttryck genom tredjetriaden (”Gud”), förstatriaden (”personligheten”) respektive andratriaden (”själen”) avses.

Sidan 34

”Själens rena liv väcker centren ovanför diafragman till aktivitet, och ert liv blir ett enkelt och

okomplicerat uttryck för gudomens andra aspekt – för vilken alla Ashramer är brännpunkter.” ”Själens rena liv” avser andratriadens energier. ”Gudomens andra (= 2:a) aspekt” avser det andra (2:a) huvuddepartementet, symboliskt kallat ”kärlek-visdom”, i vår planet.

Sidan 36

”Denna mekanism är ett överfysiskt faktum och byggs sakta, allt medan lärjungar strävar och tjänar och lyder.” Engelska originalet säger ”subjective fact”. Varför ”subjektivt” är ett i detta sammanhang olämpligt ord har förklarats i en tidigare not.

Sidan 38

”Ashram-uppsatserna” och ”uppsatserna om helande”. De förra samlades i en volym, som utgavs under titeln *The Rays and the Initiations* (svensk utgåva: *Strålarna och invigningarna*), de senare samlades i en volym, som utgavs under titeln *Esoteric Healing* (svensk utgåva: *Esoterisk läkekonst*).

Sidan 39

”Av deras frukt skolen I känna dem.” Bibeln, Evangelium enligt Matteus 7:16.

Sidan 42

”... utan inbegriper lydnad för själen.” Innan mänskliga individen (monaden i människoriket) nått kausalstadiet, kan han på humanitetsstadiet (högre mentalstadiet), i fysisk inkarnation, bli sporadiskt och kortvarigt medveten i sitt kausalhölje (A.A.B.: ”själen”) och då göra insikter och fatta beslut, som han därefter inte förmår föra ner i fysisk dagsmedvetenhet. A.A.B.:s formulering ”lydnad för själen” är olycklig, eftersom den lätt inger föreställningen att människan (monaden i människoriket) och hennes ”själ” är olika individer, varav den ena, ”själen”, fordrar lydnad av den andra, ”människan”. ”Själen” betyder här ingenting annat än människomonadens medvetenhet i kausalhöljet. Dessutom utesluter såväl frihetslagen som aktiveringslagen att någon annan än individen själv fordrar lydnad i något rörande den egna självinitierade medvetenhetsutvecklingen, och detta allra minst i samband med lärjungaskapet.

På motsvarande sätt bör man förklara det som sägs på sidan 29: ”... alltifrån den stund er själ beslöt att experimentera, erfara och uttrycka gudomlighet” och på sidan 31: ”De kan betraktas såsom frågor lärjungens egen själ ställer honom”

Sidan 45

”... har det visat sig omöjligt för chelaer att klara av det.” Chela är ett på hindi brukat ord för lärjunge, elev.

Sidan 47

”Ty ingen av oss lever för sig själv, och ingen dör för sig själv.” Bibeln, Paulus’ brev till Romarna 14:7.

Intryckets vetenskap avhandlas i Alice A. Baileys bok *Telepathy and the Etheric Vehicle*, sidorna 41–57. Denna bok föreligger i svensk översättning, *Telepati och eterkroppen*, och översättningens motsvarande sidor är 40–52.

Sidan 48

Med ”fem betingande strålar” avses de fem strålar eller departementsenergier som styr människans fem energihöljen, nämligen det större kausalhöljet (av Alice A. Bailey ofta kallat ”själen”), det mindre kausalhöljet (triadhöljet, av Alice A. Bailey ofta kallat ”personligheten”),

mentalhöljet, emotionalhöljet och eterhöljet. Mycket ofta styres två av dessa höljen av samma stråle eller departementsenergi.

Sidan 52

”en lärjunge, som aldrig mer skall lämna det”. Detta hänsyftar på det som står i Bibeln, Johannes’ uppenbarelse 3:12: ”Den som vinner seger, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer lämna det.” Vad som därmed åsyftas är att lärjungen blivit en i dagsmedvetenheten ständigt medveten och arbetande medlem av sin ashram.

”rent förnuft” är en beteckning för essentialmedvetenheten (46-medvetenheten), buddhi, som Annie Besant införde och även Alice A. Bailey sedan tog i bruk. ”Gudomens viljeaspekt” avser den i tredjetriaden (43:4, 44:1 och 45:1) möjliga medvetenheten och energianvändningen, och i synnerhet vad gäller den högsta enheten, manifestalmolekylen (43:4).

”Själstråle” betyder det större kausalhöljets strål- eller departementstillhörighet.

Lars Adelskog, september 2024.